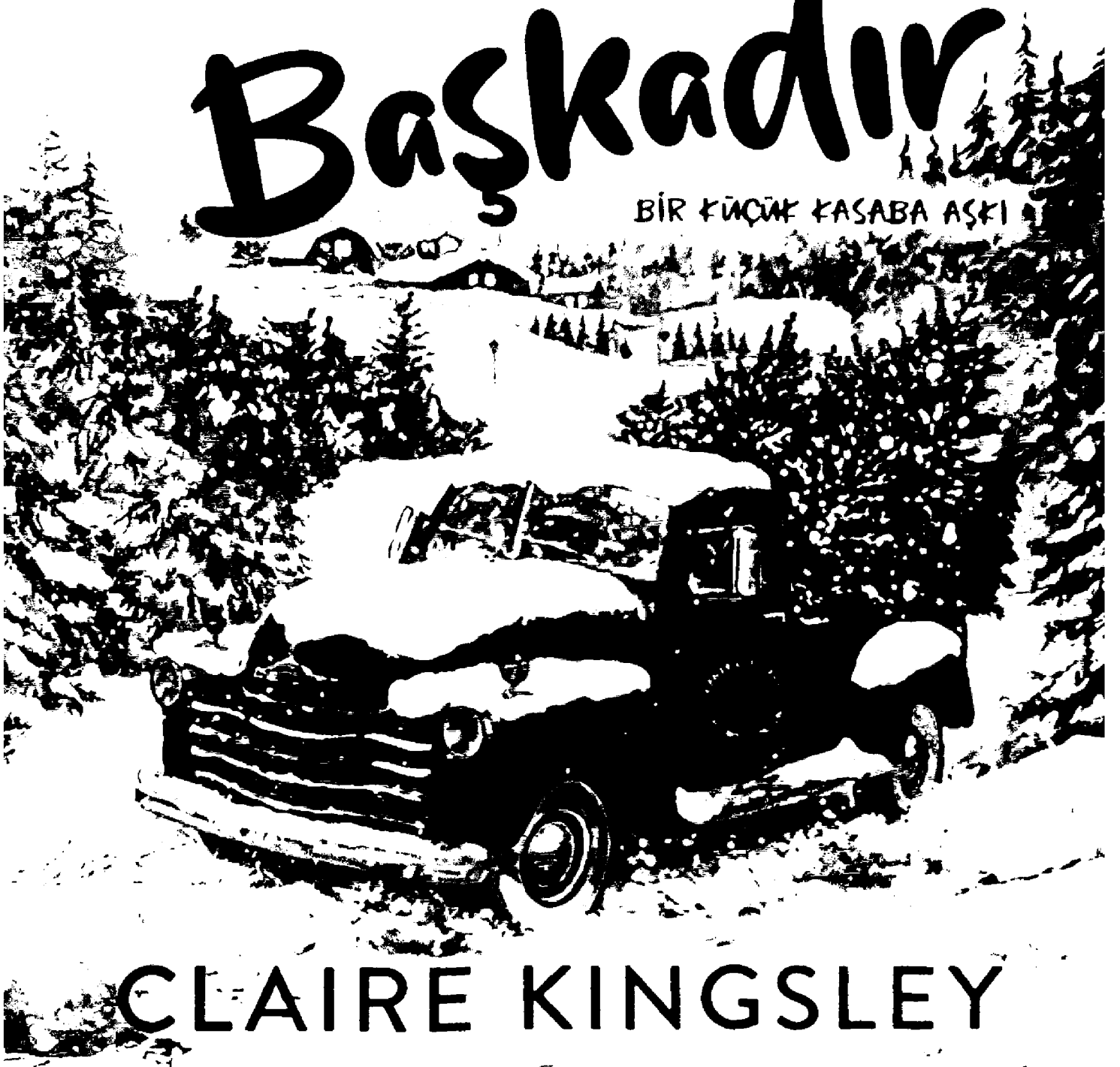

Noel'de Aşk

Başkadır

BİR KÜÇÜK KASABA AŞKI

CLAIRE KINGSLEY

Noel'de Aşk Başkadır

CLAIRE
KINGSLEY

Noel'de Aşk Başkadır.

BİR RÜZGAR

“ CLAIRE
KINGSLEY

Çeviren: Kertme Dalyan

“Noel’i kalbimde ağırlayacağım ve onu bütün yıl orada
tutmak için çabalayacağım...”

-Bir Noel Şarkısı, Charles Dickens

KİTAP HAKKINDA

Çalışkan Isabelle Cook'un ciddi bir sorunu var. Tilikum'daki Noel Köyüne ev sahipliği yapan aile çiftliklerinin başı belada. Hem de ne bela! En kötüsü de ne, biliyor musunuz? Çiftliklerini satın almaya çalışan kişi dünyanın görüp görebileceği en huysuz, en mızıkçı adam: Elias Stoneheart.

Hayatta olmaz. Isabelle onun, o taş kalpli adamın bu çiftliğin işlerine bununu sokmasına mümkün değil izin vermez.

Elias Stoneheart'ın işi para kazanmak, arkadaş edinmek değil. Özellikle patronundan uzun zamandır beklediği bir terfi söz konusu olduğunda. Tek yapması gereken, zor durumda olan bir aileyi çiftliklerini satmaya ikna etmek.

Peki, sorun ne? Söz konusu çiftlik, Cook Aile · Çiftliği ve Isabelle Cook onun eski sevgilisi.

Isabelle'le bir mazisi olabilir ama önemli olan iş. Noel âşığı bir çiftlik kızı, hırslarının önüne geçemez.

Peki ya Noel? Elias, Noel'den nefret ediyor. Noel Köyü'nün yok olması gerekiyor.

Ancak Elias küçük kasabada vakit geçirdikçe, Noel ruhu ve Isabelle onun için bir takıntı hâline gelmeye başlıyor. Üstelik, onun buz tutmuş kalbini eritecek tek kişi Isabel belki de.

Yazarın notu: Samimi küçük bir kasabada, karlı bir Noel zamanında geçen bu aşk hikâyesinde küstah bir çiftlik kızı, huysuz bir iş adamıyla boy ölçüşüyor. Küstah alaylarla, inatçı karakterlerle, bol bol bayram neşesi içeren, içinizi ısıtacak bu “onlar erdi muradına” hikâyesi sizi Noel'in büyüüne inandıracak.

obideki kafe bir Hallmark filmiyle çirkin bir Noel kazağının
(^gayrimeşru çocuğuna benziyordu. Ön tezgâhı gümüş renkte
bir çelenk süslüyordu, her yerde yanıp sönen ışıklar asılıydı,
mekânın köşesindeyse kahve temalı süsler ve titreşen ışıklarla
donatılmış bir Noel ağacı duruyordu.

Nerdeyse arkamı dönüp çıkacaktım.

Hah, bir de müzik. Gerçekten mi? Daha kasımın başın-
daydık. Bu müziği de çalmak zorunda mıydılar?

Zihnimin bir köşesinden uğursuz bir ses konuştu: *Başladı
işte yine.*

Beyaz Bir Noel düşünüyorum.

Hayır, ben düşlemiyordum. Bir fincan kahve -buranın O
kahvesi müthiştir- ve bu kâbus gibi öğleden sonranın geri /
kalanını atlatmama yardım etmesi için kahveme ekleyeceğim
İrlanda viskisini düşünüyordum.

Gerçekten, bir şey hayal edecek olsaydım, tropik bölgelerdeki
ıssız bir sahilde, üzerinde transparan bir kıyafet olan muhteşem
bir kadın düşlerdim. Ama bu rüyayı gerçeğe dönüştürmek için
yapmam gereken çok iş vardı.

Bugünün sinirime dokunması için bir neden daha işte. Kasımın başında öğleden sonra saat üçte bir Noel partisi düzenlemek kimin fikriydi acaba?

Patronumun belli ki. Ya da İK onu ikna ermiştir. Her iki durumda da kasım ayının İlk haftasında kardan adamlar ve baston şeker görselleriyle bezenmiş gösterişli bir Noel partisi davetiyesi içeren bir e-posta almak saçmalıktı. Aralık ayı yoğun bir ay olduğu için şimdi yapılacak bir partiye daha fazla insanın gelebileceğini düşünmeleri umurumda değildi. Planlarım olduğunu iddia edip sıvışmam zorlaşmış, hatta imkânsız hâle gelmişti.

Daha önce tatil için planım falan olmamıştı. Fakat aralık ayında planım olduğunu söyleyebilirdim, kimse de bir şey sormazdı. Ama kasım başı? Bahane bulmak daha zordu.

Ayrıca, bu yıl oyunu kuralına göre oynamam gerekiyordu. Yani dışarıdaki toplantımdan sonra ofise geri dönmeli ve partide boy göstermeliydim.

Noel müzikleri yüzünden yay gibi gerilmiştim, sinirden çenem seğiriyordu, önümdeki kadın bir kararsızlık krizi yaşıyordu. Taramalı tüfek gibi konuşarak baristayla gevezelik ediyordu. Gülüşü de en az müzik kadar sinirime dokundu. Yolumdan çekilmesi için onu terslemeyeyim diye kendimi zor tuttum.

Nihayet siparişini verip ödemesini yapınca tezgâha doğru ilerledim. Barista hareket ettikçe saç bandındaki mavi ve beyaz kar taneleri sallanıyordu.

“Mutlu Noeller!” Gözleri, sanki hafiften kafayı sıyırmış gibi kocamandı. Ya da belki de aşırı kafeindendi. “Sizin için ne hazırlayayım?”

“Büyük boy koyu kavrulmuş kahve, biraz pay bırakın.”

“Krema için mi?”

“Hayır. Viski için.”

“özel Noel karışımımızdan istemediğinizden emin misin?”

Çenem yine seğirdi. Bana soru sorulmasından nefret ederim. “Eminim.”

“İlâmam sorun değil. Gerçekten çok iyi bir kahve ve sadece sınırlı bir süre için menüde.”

Bunu neden umursayacağımı düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzünde anlamsız bir gülümseme, kocaman, deli gözleriyle bana bakmaya devam etti.

Siparişimi sisteme hâlâ girmediği için kartımı cüzdanımdan çıkarıp kaşlarımı çatarak havaya kaldırdım.

“Ah, özür dilerim.” Güldü ve kahve siparişimi girdi.

Parayı ödedim, o kocaman gülümsemesi bir an bile solmadı.

Kaşlarımı çattım. “Neden böyle gülümsüyorsunuz?”

Omuzlarını silkti. “Noel’e bayılırım, siz sevmez misiniz?”

Ona hafif bir tiksintiyle baktım. “Sevmem.”

Sonunda sinir bozucu gülümsemesi silindi. Kahvemi beklemek için ilerledim, bahşiş kavanozunu ve kızın yarım ağız söylediği *İyi günler* lafını görmezden geldim.

Dileğinde hiç de samimi değildi, ben de olmayacaktım.

Yılın en harika zamanı.

Hayır, hiç de değil.

Şükran Günü sonrasına kadar bekleyemezler miydi? O ya da herhangi bir tatil umurunda olduğundan değil. Ama bu ekstra Noel ayı hayatımı iyice çekilmez hâle getiriyordu.

Kahvem gelir gelmez oradan ayrıldım. Lobide birkaç kişi ön vitrindeki uzun bir ağacı süslemekle meşguldü. Gözlerimi devirip asansöre yöneldim.

Geri zekâlılar.

Kocaman, deri omuz çantası olan bir kadın asansörlerin önünde duruyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu. Melodi neydi? *Jingle Bells* mi? Yok artık. Boğazımdan yükselen kısık bir homurtuya engel olamadım. Gerçekten dayanacak gücüm kalmamıştı ve daha üst kata çıkıp partiye katılmamıştım bile.

Kadın, mırıldanmaya devam ederek bana baktı. Bir şey söylemek üzereydi, muhtemelen aptalca bir Noel dileği, ancak gözlerimiz buluşur buluşmaz yüzü asıldı ve sustu.

Nihayet.

Ding! Asansörlerden biri açıldı ama kadın hareket etmedi. Kaşlarımı tekrar çattım -Tanrım, insanları nesi vardı- ve binmek için yanından geçtim. Sorununun ne olduğunu ya da az önce bana neden hayalet görmüş gibi baktığını bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Asansör yukarı çıktı, ding sesiyle benim katımda durdu. Partiden yükselen sesler kapalı kapıların ardından bile duyuluyordu. Boğuk sesler ve Noel müziği çalınıyordu kulağıma. Derin bir nefes alıp kendimi kaçınılmaz olana teslim ettim.

Kafe kötüydü tamam ama burası tam bir kâbustu. Bütün kat, kırmızı ve yeşil, gümüş ve altın renkli iğrenç süslemelerle ofis olmaktan çıkmış, bir Noel partisine dönüştürülmüştü. Mümkün olan her alana çelenkler ve ışıklar asılmıştı, bir ofis partisinin kaç Noel ağacına ihtiyacı olabilirdi ki? Dört mü? Hayır, konferans odasında bir tane daha vardı, demek ki beş olmalıydı. Gürültülü sohbetin uğultusu, salağın birinin bu parti için bir araya getirdiği Noel şarkı listesini bastıramıyordu.

O Mariah Carey şarkısı çalacak olursa istifa etmek zorunda kalabilirdim.

İş arkadaşlarımdan hepsi parti için giyinmişti, akıllara durgunluk veren bir dizi korkunç Noel kazağı ortalıkta kol geziyordu. Yazılım mühendislerinden birkaçı toplanmış, aynı kırmızı ve yeşil iğrençliği giymiş olmalarına gülüyorlardı. Satıştan Phil'in boynunda yanıp sönen Noel ışıkları vardı, geliştiricilerimizden biri olan Prasad, üstündeki gümüş ve altın püsküller yetmezmiş gibi bir de Noel Baba şapkası takmıştı, muhasebeden Janelle memelerinden birini kırmızı burunlu bir ren geyiği suratu gibi gösteren bir süveter giymişti.

Ölmek istedim.

Kutlamayı görmezden gelerek doğruca odama yöneldim. Saat henüz öğleden sonra üçü biraz geçiyordu ama bir yerlerde çoktan beş olmuştu ve bunu içmeden atlatmanın hiçbir yolu

yoktu. Toplantı odasında muhtemelen eggnog likörü vardı ama ben eggnog içmezdim.

Kapıyı kapamamla birlikte etrafımı huzurlu bir sessizlik sardı. Kahveyi masamın üzerine koyup dolaptan bir şişe viski aldım ve cömertçe kahve bardağına boşalttım. Alkolün yakıcı hissinin yanı sıra kafein de istiyordum. Ayrıca, oyunu kuralına göre oynamak için ayık olmam gerekirdi.

Kapı açıldı ve o korkunç müzik içeri doldu. Asistanım Alice başını içeri uzattı.

“Elias?”

“İçeri girip kapıyı kapa.”

Dediğimi yapıp kapıyı arkasından kapadı. “Pardon.”

Alice muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı, saçları sarıydı ama gözlerinin hangi renk olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten işinde iyi olması ve çoğu zaman beni sinirlendirmesi dışında pek bir şey bilmiyordum.

Yine o sinirlendirme anlarından birindeydik.

Onu süzerek kahvemden bir yudum aldım. “Ne kılığında sın sen şimdi?”

Yeşil süslemeli kırmızı hırka elbisesine baktı. Sivri burunlu, uçlarında küçük toplar olan ayakkabılar giymişti. “Bu benim çirkin Noel kazağım. Ya da elbise sanırım. Elf oldum.”

“Aptal gibi görünüyorsun.”

Elleri kalçalarına gitti. Bu pozunu daha önce çok görmüştüm. “Pekâlâ, sen de yaşlı bir Grinch’e¹ benziyorsun. Noel ruhun nerede?”

Sesim kısık ve dümdüzdü. “Beni tanımıyor musun?”

1 Grinch, Dr. Seuss tarafından yaratılmış kurgusal bir karakterdir. En çok 1957 tarihli çocuk kitabı *Houu the Grinch Stole Christmas*’ın ana karakteri olarak bilinir. Grinch yeşil, tüylü, göbekli, armut biçimli, kalkık burunlu, kediye benzeyen bir yüzü ve alaycı bir kişiliği olan insansı bir yaratık olarak tasvir edilir. Grinch insan düşmanı, kötü huylu ve huysuzdur. Ron Howard yönetmenliğinde beyazperdeye taşınmıştır. Grinch karakteri Jim Carrey tarafından canlandırılmıştır. — ç.n.

“Evet ve hâlâ seni tanıdığım o güne lanet ediyorum. Para aldığım zamanlar hariç. O günlerde tanıdığımı değiyor.”

Gözlerimi kıstım. “Bir daha böyle giyinirsen seni kovarım.”

Şaka yapmıyordum ama bana aldırmadı. “Partiye geliyor musun?”

“Evet.”

“Hemen?”

“Hazır olduğumda.”

“Tamam, o zaman geldiğinde Demi Simpson’a dikkat et. Şimdiden sarhoş oldu, insanların kucağına oturmaya çalışıyor.”

Birden içim ürperdi. Ayık Demi Simpson normal bir orta yaşlı kadındı. Sarhoş Demi Simpson ise avına kilitlenen erkek avcısıydı. İhtiyacım olan son şey memelerini yüzüme bastırmaya kalkışmasıydı.

Yine.

Bir ürperti daha.

Kahvemden bir yudum aldım ve arenaya çıkmadan önce bir kadeh daha viski gömmeyi düşündüm.

“Sanırım ben gideceğim,” dedi Alice. “Yeterince takıldım.”

“Gidemezsin.”

“Neden?”

“Cuma günü saat üç. Nereye gideceksin?”

“Eve mesela? İş yerinde senin huysuz hâlinle uğraşmadığım zamanlarda gittiğim yere?”

“Hâlâ çalışıyoruz.”

Dışarıdaki partiyi işaret etti. “Kimse çalışmıyor.”

“Biz çalışıyoruz.”

Sanki bir iş gününde çalışmak müthiş münasebetsiz bir şeymiş gibi ofladı. Ondan hafta sonu işe gelmesini istemiş falan değildim. Bu küçük öfke gösterisini görmezden gelip telefonumdaki mesajlara göz attım. Önemli bir şey yoktu.

“İyi.” Kapıyı sonuna kadar açarak çekip gitti.

Belki de onu kovmalıydım.

Ya da hayır, koymayacaktım. Yeni birini işe almak başıma yeni dertler açardı ve zaten işim başımdan aşkındı.

Bardağıma biraz daha viski ekleyip şişeyi kapadım. Sonra partiye daldım.

DataStream genel anlamda çalışmak için iyi bir yerdi. Hizmet yönetimi ve üst düzey veri güvenliği konusunda uzmanlaşmış, sağlam ünü olan bir IT danışmanlık firmasıydık. Kısa sürede bir avuç çalışandan iki yüzden fazla kişinin çalıştığı bir şirket hâline gelmiştik ve büyümeye de devam ediyorduk.

Büyüme fırsat demekti. Fırsat da para. Paraysa başarı demekti.

Ellerinde aperatifler ve içeceklerle gülüşerek sohbet eden küçük grupların arasında dolaştım. Görünüşe bakılırsa çirkin bir Noel kazağı giymeyi reddeden tek kişi bendim. Umurumda da değildi açıkçası. Şirketimizdeki rahat kıyafet kuralına sadece gömleğimin üst düğmesini açık tutarak (fakat manşetleri düğmeliydi) katılabiliyordum. Bana kalsa takım elbise ve kravatın profesyonel görünüşünü tercih ederdim ama DataStream'de farklı bir kültür vardı.

Oyunu kurallarına göre oynadım. Ve işe yaradı.

Hızla yükseldim ve bir finans sihirbazı olduğumu kanıtladım. Bir sonraki hedefim CFO olmaktı.

Ondan sonra da dünyayı fethedebilirdim.

“Damien ilgileniyor ama işi bitirmekte biraz zorlanıyor diye duydum.”

Duyduğum şey dikkatimi çekti ve duraksadım. Damien Barrett'ı zorlayan her neyse öğrenmem gerekiyordu. İlgisizce kahvemi yudumlayarak dinlemeye devam ettim.

“Neden zorlanıyormuş?”

“Duyduğuma göre, arazinin sahibi her kimse satmaya yanaşmıyormuş.”

“Peki Damien neden yeni bir yer aranmıyor o zaman?”

“Nigel nasıldır bilirsin. Tuttuğunu koparmak ister. Eh, Damien da yalakanın tekidir.”

“Doğru. Anlaşmayı bir an önce hallerse iyi eder. Müşterilerim sabırsızlanıyor.”

“Benimkiler de öyle. Talep hazır. Tek ihtiyacımız olan alt yapı.”

Hafifçe dönerek ilerlemeye devam ettim. Bu konuda haklıydılar; talep hazırды. Son altı aydır uzak bir yerde güvenli bir veri merkezi kurmayı planlıyorduk. Müşterilerimizin en az yarısı bunu talep ediyordu ve diğer yarısı da satış ekibimiz onlara teklif verdiğinde talep edecekti. Proje, başımın belası ve CFO pozisyonu için tek gerçek rakibim olan Damien Barrett’a teslim edilmişti. Ahmağın tek yapması gereken uygun bir yer bulup araziye kapamaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Altı ay geçmişti ama görünen o ki henüz bir ilerleme yoktu.

Hafifçe sırttım, bütün bu Noel partisi saçmalığına değecek bir bilgiydi bu.

Patronum Nigel Ferguson ilişti gözüme. Nigel altmışlı yaşlarındaydı, kır saçları ve güçlü bir çenesi vardı. Emekliliği yaklaşıyordu ama kurduğu şirketten ayrılacağını hayal bile etmek zordu. Çirkin bir Noel kazağının biraz daha ağırbaşlı versiyonunu giymişti ve sarhoş Demi onu odasının yakınında köşeye sıkıştırmıştı. Mükemmel. Onu Demi’den kurtarabilir ve arazi sorununu çözebilirdim.

Kahvemi birinin masasına bırakıp kıkırdayan bir grup kadının arasından geçerek doğruca Demi’ye yöneldim. Ellerini Nigel’in göğsüne koymuş, adamın üzerine eğilmişti. Nigel onu taciz etmediğini herkese göstermek istercesine ellerini avuçları dışarı bakacak şekilde havaya kaldırmıştı.

Yaklaşırken doğrudan gözlerine baktım, hafifçe çeneme dokundum, ardından Deminin kolunu tutup onu birkaç adım uzaklaştırdım.

Kıkırdayıp bana doğru eğildi. “Selam, yakışıklı.”

“Demi, kocanın seni neden terk ettiğini anlayamıyorum.”

“Ne?” Yine güldü. “Benimle flört mü ediyorsun, Elias?”

“Hayır. *Patronumuzla* kendini aptal durumuna düşürmene engel oluyorum,” dedim patron kelimesini vurgulayarak. “Git ayıl.”

“Sarhoş değilim.” Tekrar kıkırdayarak elini gömleğimin düğmeleri arasında kaydırmaya çalıştı. “Kazağın nerede? Çıkardın mı? İstersen ben de benimkini çıkarabilirim.”

“Nigel bana kendi işini teklif etse bile hayır. Rezilsin.” Onu asansörlere doğru iterek, “Uber çağırıp doğruca evine git,” dedim.

Abartılı bir somurtkanlıkla uzaklaştı.

“Teşekkür ederim.” Nigel kazağını düzeltti.

“Odanda görüşebilir miyiz?”

“Partideyiz, Elias.”

Gösterişli süslemelere göz atarken çalan müzik yüzünden sırt kaslarım seğirdi. “Farkındayım.”

“Beş dakika. Sonra gidip partinin tadını çıkaracaksın.”

Bir şirket Noel partisinde eğlenme ihtimalimin cehenneme dolu yağması ihtimalinden bile düşük olduğunu söylemedim. Hiç kimsenin kışını yalamazdım ama gerektiğinde çenemi kapalı tutacak kadar akıllıydım.

Başımı onaylamasına sallamakla yetinerek Nigel’in peşinden odasına girdim.

Pencereden nefes kesici Washington Gölü manzarası ve Seattle’ın hemen karşısındaki gelişim bölgesi Bellevue şehir merkezi görünüyordu. Nigel’in odasının ne manzarasını ne şık mobilyalarını ne de zevkli dekorasyonunu kıskanıyordum. Tüm bunların temsil ettiği şeydi benim gıpta ettiğim.

Para. Başarı. Güç.

Evet, CFO pozisyonunun peşindeydim. Ama bu benim için sadece bir sıçrama tahtasıydı. İstedğim bunlardı.

Ve ben her zaman istediğimi elde ederdim.

“Şu pazartesiye bekleyemeyecek kadar önemli mesele neymiş bakalım?” diye sordu Nigel.

“Yeni veri merkezi için arazi bulma işi nasıl gidiyor?”

Hızlıca nefes vermesi çok şey anlatıyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Maalesef durmuş gibi görünüyor.”

“Yedekte tuttuğumuz bir seçenek var mı?”

“Bir şeyler var ama ben bu araziyi halledip halledemeyeceğimizi görmek istiyorum.” Masasına yaslandı. “Dağlık bölgede bulunması fiziksel güvenlik için ideal, arazinin fiyatı uygun ve şantiye çalışanlarının yaşayabileceği bir kasaba var. Üniversitesi bile var. Büyük değil ama güzel bir yer.”

Anlattıklarına kulak kesildim. Küçük bir üniversite kasabası? Dağlık bölgede?

Sanki kulağa şey gibi geliyordu...

“Tam olarak nerede bu arazi?”

“Doksan yedi numaralı otobanın çıkışında, Steven geçidinin diğer tarafında. Kasabanın adı Tilikum.”

Boğazımı temizledim. “Orayı biliyorum.”

“Öyle mi?”

Bunu söylemek o kadar da zor olmamalıydı. Orada yaşamış olmamdan kime neydi? Sadece küçük bir kasabaydı işte. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Artık etmiyordu.

İçimde kabarmaya çalışan duygu kalıntılarını bir kenara ittim. “Eskiden orada yaşıyordum. Çocukken.”

“Dalga geçiyorsun. Tilikum memleketin mi?”

“Memleketim değil. Bir süre orada yaşadım.”

“Sık sık gider misin?”

“Hayır.”

Biraz ilgisini çekmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Ama boktan çocukluğumdan bahsetmek için burada değildim. Bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Damien Barrett ı devirmek. İşim buydu.

“Damien’in araziyi satın almakta zorlandığını duydum.”

Nigel başıyla onayladı, hayal kırıklığını hatırlayınca yüzü birden al al oldu. “Aylar önce bitiririz diyordum. Yıllardır mü-

cadele eden bir çiftlik ama Damien sahiplerini bir türlü ikna edemiyor.”

“Sahipleri kim?”

“Faye ve Russell Cook.”

Göğsümdeki o soğuk ve boş oyukta hâlâ bir kalbim olsaydı, bu isimleri duyduğu anda atmayı bırakabilirdi. Ama yoktu, bu yüzden hiçbir şey olmadı.

“Cookları tanırım.”

Nigel’in kaşları tekrar kalktı. “Öyle mi? Aile dostları falan mı?”

Daha ziyade, çok gençken neredeyse evleneceğim kızın ailesi. “Onun gibi bir şey.” Durakladım, olabildiğince normal durmaya çalıştım, sanki bu hesaplanmış bir hareket değil de öylesine bir öneriymiş gibi. “Onlarla konuşmamı ister misin?”

“Harika olur. Damien kızlarıyla konuştu.” Masasından bir dosya alıp sayfaları karıştırmaya başladı. “Buralarda bir yerde adı yazacaktı.”

“isabetle.” Adı ağzımdan sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi döküldü.

Güzel. Çünkü bir anlamı yoktu.

Bu da bu işle ilgilenebileceğim anlamına geliyordu. Hislerin devreye girmesine gerek yoktu.

“Doğru, Isabelle Cook.” Dosyayı bana uzattı. “Bunu halledebilirsen, gerçekten minnettar olurum.”

Dosyayı aldım. “Oldu bil.”

“Harika. Bu kadar iş yeter. Şimdi git de bir şeyler içip partinin tadını çıkar. Pazartesi günü bakarsın.”

Dediğini yapacaktım gibi başımla onayladım.

Fakat partiye katılmak yerine Nigel’in odasından çıkıp Alice’i aramaya gittim.

Onu toplantı odasında resepsiyonistlerden biriyle sohbet ederken buldum. Kızın adını bilmiyordum ama ben yaklaşırken doğruldu, sırtını hafifçe gererek göğsünü öne çıkardı.

“Merhaba, Bay Stoneheart.”

Ona aldirmeden dosyayı Alice’e doğru ittim. “Bunların kopyalarını çıkarıp odama gel.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü yapacak işlerimiz var.”

“Ama Noel...”

“Noel Partisi mi? Umurumda değil. Git boş zamanlarında parti yap.”

Resepsiyonist kirpiklerini kırıştırırken Alice ters ters baktı.

Alice, “Bu yıl bana çok pahalı bir Noel hediyesi alıyorsun,” dedi. “Umarım bunun farkındasıdır.”

“Sana zaten hediye aldım ya.”

“O geçen yıldı.”

“Yani?”

“Ayrıca mesaiye de kalamam. Gidip kızımı almam gerekiyor.”

“İşini yapmaya başlamadan önce başka taleplerin var mı?”

“Hayır, bu kadar.”

“İyi. Şimdi kopyaları çıkar ve orijinalleri Nigel’in masasına koy.”

Cevap vermesini beklemedim. Söylediğimi yapacağını zaten biliyordum. Ayrıca yapacak işlerimiz vardı. Cookların çiftliği hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Mevcut yüzölçümü, yan varlıklar, çalışan sayısı, borç/gelir oranı.

Isabelle’i tanıyorsam -ki tanıyordum- Damien’in meseleyi çözmekte bu kadar zorlanmasının nedeni oydu. Isabelle Cook kadar inatçı biriyle hiç karşılaşmamıştım. Eşek inadı vardı kadında. Bir şeyi yapmak istemiyorsa müthiş ayak direrdi.

Bekçi eşiği Horace gibi.

Horace hâlâ onlarla mı diye merak ettim. Aşağılık orospu çocuğu.

Kapıyı kapayıp partiden gelen sesleri bastırırken o hatıranın üzerine de kapıyı kapadım. Bekçi eşiği Horace kimin umurundaydı? Asıl endişelenmem gereken, yaklaşan savaşta

ihtiyacım olan cephaneydi. Yeterli veri elde edebilirsem, satış anlaşmasını halletmek için bir telefon görüşmesi bile yeterdi. Isabelle inatçıydı ama ben de öyleydim.

Ve ben kazanacaktım.

ISABELLE

İjğursuz fatura yığını iyice kabarmıştı. Çayımı yudumlaya-
Vlrak zarfları karıştırdım. Sabahın erken saatlerinde mutfak
penceresinden giren güneş, akçaağaçtan yapılma dolapların
üzerine vuruyordu. Tezgâhların üzerinde bir dizi kavanoz ve
bidon vardı, duvarda “Evim Güzel Çiftliğim” yazan tahta bir
tabela asılıydı. O küçük tabelayı hep çok sevmişimdir. Ama
annemle babamın mutfağının rahatlığı, mideme yerleşen endişe
düğümünü bastırmaya yetmedi.

Çok fazla fatura.

En azından benden saklamayı bırakmışlardı. Artık hepsini
bir çekmeceye tıkmak yerine büfedeki sepetin içine bırakıyor-
lardı. Bu da bir şeydi.

Bıkkın bir nefesle en son gelen faturayı destenin üstüne
koydum. Bir çiftliği yönetmenin genel giderleri hep yüksek-
tir, ancak on yıl süren kuraklık, bir dizi yetersiz Noel ağacı
hasadı anlamına geliyordu. Buna, son birkaç sezonda tamamı
değiştirilmesi gereken ekipmanlar ve bunun doğurduğu borç
da eklenince işler iyiden iyiye zora girmişti.

Cook Aile Çiftliği, on yıllardır Tilikum’un Noel Köyü

’c arazisi olarak kullanılıyordu. Ailem ise u-sekinde kesilmiş

Noel ağaçlarıyla başlamış, zamanla unlu mamuller ve Noel

süsleri saran birkaç stant da ekleyerek daha fazla insanı çiftliğe gelip kendi ağaçlarını kesmeye ikna etmeye çalışmıştı. Yıllar geçtikçe, stantların yerini alan sevimli küçük binalar, giderek daha ayrıntılı hâle gelen süslemeler, ren geyiği sürümüzün gelişi ve Cascades'in bu tarafındaki en iyi Noel Baba fotoğraflarıyla çiftlik iyice büyümüştü.

Köy tam bir Noel temalı harikalar diyarıydı. Çiftlik için bir para kazanma aracı sayılmasa da —ancak masrafını çıkarıyordu— ağaç çiftliğine daha fazla müşteri çekmeye yardımcı oluyordu.

Peki bizi bir yıl daha götürür müydü? Esas soru buydu.

Arka kapı açıldı, annem elinde bir sepet taze yumurtayla içeri girdi. Kırılmış saçları kısacıktı, üzerindeki yegâne ziynet eşyası doğduğumda babamın hediye ettiği ve hiç çıkarmadığı bir çift pırlanta küpeydi. Kasım soğuşuna rağmen (hava mevsim normallerinin üzerinde seyrederken neredeyse bir gecede dondurucu soğuk bastırmıştı) üzerinde mont yoktu. Sadece uzun kollu bir gömlek, şişme yelek ve dizleri yamalı bir kot pantolon giymişti. Faye Cook tam bir çetin cevizdi; burada, Tilikum'da doğup büyümüştü ve ağır işe alışkındı.

“Günaydın.” Yumurtaları tezgâhın üzerine koymak için mutfak masasının yanından geçerken gözleri zarflara kaydı. “Cumartesi cumartesi sabahın köründe burada ne yapıyorsun?”

“Çayım bitmişti.”

“Sana kahvaltı hazırlayayım mı?”

“Gerek yok. Evde bir şeyler atıştırırım.”

Hâlâ burada, çiftlikte yaşıyordum fakat ana evde oturmuyordum. Liseden sonra, arazideki kulübelere birine tadilat yaptırıp bence epey sevimli olan küçük bir eve dönüştürmüştüm. Evden ayrılmak benim için hiçbir zaman gerçekten bir seçenek olmamıştı. Annemle babam altmışlı yaşlarındaydı, yıllarca çocuk sahibi olamayacaklarına inandıktan sonra beni epey geç dünyaya getirmişlerdi ve çiftliği ben olmadan yönetmekte çok zorlanırlardı.

Üstelik burayı çok seviyordum. Dağlarla çevrili inişli çıkışlı tarlalar. Her zaman yeşil olan, özenle bakılan sıra sıra ağaçlar. Noel Köyünden yayılan ışıltılı bayram neşesinden bahsetmiyorum bile.

Annem kaşlarını kaldırdı. “Evinde yiyecek bir şey var mı?”

Güzel soruydu. Bir süredir markete gitmemiştim. “Şey, galiba.”

Annem başını iki yana salladı. “Gel sana yumurta yapayım. Bir sürü yumurtamız var. Tavuklar hâlâ yumurtluyor.”

“Teşekkürler.”

Fatura destesini alıp büfenin üzerindeki sepete geri koydum.

“Bu konuda stres yapmayı bırak.” Annem bir kâseye yumurta kırmaya başladı. “Stresin faydası yok.”

“Stres yapan kim?” Tekrar masaya oturup ellerimi sıcak kupaya sardım.

Şüpheli bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı. “Seni tanıyorum, İzz.”

“Stresliyim çünkü bu konuda hiçbir şey yapamadan öylece duruyorum. Bak ne diyeceğim, kahvaltıyı boş ver. Gerçekten işe koyulmam lazım.”

“Dur.” Sesinin tonundaki aşırı ciddiyet ayağa kalkmamı engelledi. “Yarım saat bekleyemeyecek hiçbir şey yok.”

İç çekerek sandalyeme çöküp çayımdan bir yudum daha aldım. Muhtemelen haklıydı. Ancak, özellikle yapılacak işler veya çözülmesi gereken sorunlar olduğunda, öylece oturmak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Şu sıralarsa hayatımda her ikisinden de yığınlarca vardı.

“Zaten çok çalışıyorsun.”

Babam üzerinde koyu yeşil bir fanila ve kot tulumla mutfakta belirdi. “Bu doğru ama değil mi?”

“Günaydın, baba.”

İçeri girip başıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Babam uzun zaman önce saçının her telini kaybetmiş ve bunu telafi

etmek için kocaman, gri bir sakal bırakmıştı. Bir ömür çiftlikte çalışmaktan cildi yıpranmıştı ve hayatımda gördüğüm en büyük eller onunkilerdi.

“Kahvaltı birkaç dakikaya hazır olur.” Annem yumurtaları çırpı. “Tost isteyen var mı?”

“Bana sadece yumurta,” dedim.

Babam huzursuz bir enerjiyle seğirerek arka kapıya baktı.

“Sonra bir şeyler yerim, ben...”

“Aklından bile geçirme.” Annemin aşırı ciddi tonu bende olduğu gibi babamda da işe yaradı ve masaya oturdu, “önce bir şeyler yiyebilirsiniz.”

Yumurtalarımızı dağıttı, birlikte oturup yemeye başladık. Babamla çiftlik hakkında sohbet ettik. Köyü Noel sezonuna hazırlamak için uzun bir yapılacaklar listemiz vardı, inşa edilecek ve onarılacak süslemeler, sonuçlandırılması gereken satıcı sözleşmeleri, işe alınacak mevsimlik işçiler... Diğer çiftlik işlerinden bahsetmiyorum bile.

Annem çatalını boş tabağına bırakıp kupasını eline aldı. “Siz ikiniz işten başka bir şey konuşmaz mısınız?”

Babam cevap vermek zorunda kalmamak için ağzına bir lokma daha yumurta attı.

“Yapılacak çok şey var,” dedim. “Yılın en yoğun zamanı.”

“Bunu herkes kadar ben de biliyorum. Ama sezon daha yeni başladı ve şimdiden haftanın yedi günü çalışıyorsunuz.”

“Anne, sorun değil. Her şey sakinleştiğinde ve çiftliği iflastan kurtardığımızda, yani ocak ayında uyuyacağım.”

“En azından biraz ara ver. Bir öğleden sonra bile olabilir. Hafta sonundayız. Git eğlenceli bir şeyler yap.” Duraksadı ve boğazını temizleyip beklediğim cümleyi döküldü. “Bir randevuya çıksan mesela?”

Ah, hayır, yine aynı mevzu. “Kimseyle çıkacak vaktim yok.”

“Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Çiftliğin dışında da bir hayatın olmalı.”

“Çiftliğin dışında bir hayatım var zaten. Yarın Annika ve Marigold’la takılıyorum. Mari saçımı kesecek.”

Annika ve Marigold anaokulundan beri en yakın arkadaşlarındı ve benim için sosyal hayatı andıran tek şey de onların varlığıydı. Annemin yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakılırsa, onun bahsettiği, Marigold’un salonunda saç kestirmek gibi bir şey değildi.

“Annen haklı.” Babam boş tabağını kenara itti.

“Ve bunu söyleyen de bir zamanlar erkek arkadaşım falan olursa beni odama kilitlemekle tehdit eden adam.”

Babam hafifçe sırtarak, “Yanlış hatırlamıyorsam o zaman on beş yaşındaydım Artık durum farklı,” dedi.

Annem, “Sadece mutlu olmanı istiyoruz,” dedi.

“Ben hâlimden son derece mutluyum. Hem dediğim gibi, çok meşgulüm.”

Annem bir an sessiz kaldı, tabağındaki yumurtaları didikliyordu. Başka bir şeyler daha vardı, hissedebiliyordum.

İçini çekti ve kısa süren sessizliği bozmadan önce babama hızlıca bir bakış attı. “Damien Barrett tekrar aradı.”

Sinirle birden sırtımı dikleştirdim. Damien Barrett, ailemi çiftliği satmaları için ikna etmeye çalışan bir şirkette çalışıyordu. “Onunla konuştun mu?”

“Hayır, mesaj bıraktı. Ama biliyorsun...”

“Söyleme.” Parmağımı kaldırdım. “Sakın. Ağzına bile alma.”

“İzz, bu konuşmadan kaçamazsın.”

“Evet, kaçabilirim. Binleriyle randevuya çıkmamdan bahsetmeyi tercih ederim.”

“Russell, ona mantıklı davranmasını söyler misin?”

Babamla göz göze gelerek kaşlarımı kaldırdım.

Bana birkaç saniye baktı. “Hayır.”

Annem bıkkınlıkla içini çekti. “Çiftliği satmanın son çare olduğunu *biliyorum* ama böyle bir ihtimal yokmuş gibi davranmaya devam edemeyiz.”

“O kelimeyi söylememişsin gibi davranacağım.”

“Annen haklı, Izz,” dedi babam, sesinde bir parça hüznle.

“İhtiyacımız olan fırsat bu olabilir.”

“Fırsat mı? Çiftliğimizi satmak bir fırsat değil, vazgeçmektir.”

“Direnmeye devam edersek başka yere gidecekler,” dedi babam.

“İyi. Başka yere gitmelerini istiyoruz zaten. Şu Damien Barrett pisliği defolup gidebilir.”

“Biraz kibirli bir tip sanırım,” dedi annem. “Ama o kadar da kötü değil.”

“Anne, adam birinci sınıf bir gerzek. Onunla konuşma.”

Babam sanki tüm bu olanlar komikmiş gibi kıkırdadı.

“T atlım...”

“Ne? Her şeyden önce teklifleri aşağılayıcı. Burası onların önerdiği miktardan çok daha fazla eder. İkincisi, çiftlik satılık değil.”

Annemle babamın bakışlarında beni çileden çıkaran bir şeyler vardı. Gözlerindeki hüznü teslimiyetten, sanki başarmamızın bir yolu yokmuş gibi bakmalarından nefret ediyordum. Yaşlandıklarını ve yavaşlamaya başladıklarını biliyordum. Onların yaşında emekli olan insanlar vardı, geçimlerini sağlamak için çalışmak zorunda kalmıyorlardı.

Ama bunu tek başlarına yapmak zorunda değillerdi. Ben vardım.

Bunu düzeltecektim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir yolu olmalıydı.

Yerimde duramayacak kadar gergin bir hâlde kalkıp bulaşıkları lavaboya koydum. “Kahvaltı için teşekkürler, anne. İşe koyulmam gerekiyor.”

“Rica ederim.”

Masanın yanında durup gözlerine baktım. “O Damien pisliğiyle ben olmadan konuşmayın. Sizden faydalanmasını istemiyorum.”

“Konuşmayız,” dedi babam. “Ama seninle konuşmamız bitmiş değil.”

Onunla tartışmadım. En azından dışımdan tartışmadım ama içimden bu konuşmanın tamamen bittiğini ve satışla ilgili tek kelime daha edilmesine izin vermeyeceğimi söyledim, özellikle de ahmak pisliğin tekiyle. Mümkünatı yoktu.

Ama tüm bunları dile getirirsem, babam bana inatçı olduğumu -ki bu pek doğru değil- ve mantıklı olana kulak vermem gerektiğini söylerdi -ki bu da doğru değil- ve başladığımız noktaya geri dönmüş olurduk.

Konuşmak hiçbir şeyi çözmezdi. Ama daha çok çalışmak öyle miydi ya? işe yarayabilirdi. Ben de bunu yapabilirdim.

“Sizi seviyorum,” dedim inandırıcı olmasını umduğum bir gülümsemeyle.

“Seni seviyoruz,” dediler.

Bir şey demelerine fırsat vermeden dışarı süzıldüm.

öfkeden öyle bir ateş basmıştı ki üzerime mont giymeyi unuttuğumu ancak ağıla giden yolu yarıladığımda fark ettim. İş botlarım ayaklarımı sıcak tutmasına rağmen, soğuk hava uzun kollu gömleğimi ve kot pantolonumu delip geçiyordu. Önemli olmadığına karar verdim. Zaten birazdan ter içinde kalacaktım.

Ağıla girmeden önce atkuyruğumu sıkılaştırdım. İçeri adım atacaktım ki arka cebim duran telefonum titredi. Tanıdığım bir numara değildi ama alan kodu bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Damien Barrett.

Normalde aramalarının sesli mesaja düşmesini beklerdim ama bu kez tam havamdaydım. Ailemin ömürlük emeği ve evi için çok düşük bir teklif sunmak mı istiyordu? Buyursundu bakalım. Sinirden küplere binmişim.

“Yine ne istiyorsun?”

“Affedersin?”

Bir dakika. Damien Barrett'ın sesi değildi bu. Onunki daha çok tenorken bu adamın sesi tamamen bastı.

Ayrıca tanıdıktı da. Peki neden bu kadar tanıdıktı?

“Üzgünüm, sizi başka biri sandım. Ben Isabelle.”

Adamın sessizliği tuhaf bir hava yaratacak kadar uzun sürdü.

“Isabelle Cook?”

“Evet.”

“Elias ben. Elias Stoneheart.”

Damarlarımdaki kan birden buz kesti ve kalbim durdu.

/

ISABELLE

O ismi duymanın yarattığı şokla felç olmuş gibiydim. Dilim tutulmuştu. Bedenimde bir duygu kasırgası dolaştı, içimi dümdüz edip yıkıntılarla doldurdu.

“Elias?”

Aptalca bir soruydu, adını zaten iki kere söylemişti ama yine de anlam veremiyordum.

“Evet. Epey zaman oldu.”

Yetersiz bir ifadeydi. Onunla ne zamandır konuşmamıştım, on bir yıl mıydı? “Sorun nedir? Dale veya Hattie’ye bir şey mi oldu?”

“Hayır, sorun yok.”

Bir nefes verdim. Elias Stoneheart hakkında pek çok düşüncem olabilirdi -çoğu olumsuz, büyük duygular- ama eniştesi ve teyzesi Dale ve Hattie Martin harika insanlardı. Tilikum’da yaşıyorlardı ve ara sıra onlarla karşılaşıyordum. Her şeye rağmen gülümseyip el sallamaları hoşuma gidiyordu. Durumun tuhaflığını biraz da olsa azaltıyordu.

“O zaman neden beni arıyorsun? Kasabaya falan mı geldin?”

“Hayır evdeyim.” Hiç tarzı olmayan bir şekilde tekrar duraksadı. Her zaman açık sözlü ve net bir insan olmuştu. Bu

yönünden hoşlanırdım. Bunu hatırlamak ve bir zamanlar bu adamla ilgili bir şeylerden hoşlanmış olmak sinirime dokunmuştu.

“Ee, neden aradın o zaman?”

Boğazını temizledi. “DataStream’de çalışıyorum. Bizim şirketten Damien Barrett’le görüşüyormuşsunuz.”

“Damien’la mı çalışıyorsun?” Aslında şaşırmamalıyım. Bir pisliği çalıştıran şirketin başka bir pisliği daha işe almış olması gayet normaldi.

“Yani, öyle. Anladığım kadarıyla size bir teklifte bulunmuş.”

“Bulundu.” Bu konuşma nereye gidiyordu? Elias’ın sesi yüzünden hâlâ başım dönüyordu. Kesinlikle içimi sızlatmıyordu. En ufak bir sızı bile yoktu.

“Seninle o meseleyi konuşmak istiyorum.”

“Teklif meselesi mi?”

“Evet. Bak, profesyonelliğe aykırı davranmak istemem ama Damien aptalın tekidir. Pek iyi bir intiba bırakmadığına dair bir his var içimde.”

“Bu doğru. Kusmuk gibi bir herif.”

Güldü, sadece hafif bir kakhaha. Bir zamanlar, bu sesi duyduğum anda soyunacak hâle gelirdim. Elias’ı güldürmek çok zor bir şeydi ama güldürünce de altın bulmuş gibi olurdunuz.

Ah, neler düşünüyordum ben böyle? Çizmelerimdeki çamuru temizlemem gerekiyormuş gibi ayaklarımı yere vurdum.

“Damien adına özür dilerim. Haberim olsaydı, onunla uğraşmak zorunda kalmaman için çabalardım.”

Ağıldan uzakta, çakıllı yolda dolaştım, içimdeki ürpertiye inkâr etmek gittikçe zorlaşıyordu. Bana iyi mi davranıyordu? Neden?

Uzun zaman olmuştu. Belki de geçmiş geçmişte kalmıştı.

“Pekâlâ, teşekkürler. Bu artık bizi rahatsız etmeyeceği anlamına mı geliyor?”

“Kesinlikle.”

öfke ve şok dalgası hafiflemeye başladı. Sesini duymak hâlâ tuhaftı ama boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı. “Tamam. Teşekkür ederim.”

“Elbette. İşlerin senin için kolay olmadığını biliyorum. Özellikle son birkaç yıldır.”

“Ben iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim ama çiftlikle ilgili bazı zorluklar var anladığım kadarıyla.”

Sırtım şüpheyle kasıldı. “Nereden biliyorsun?”

“Damien’in bir dosyası vardı. Dün orada görünce kapsamlı bir inceleme yaptım. Görünüşe göre baban birkaç yıl önce oldukça yüksek bir faiz oranıyla ikinci bir kredi alıp evi ipotek ettirmiş.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Hepsi kamuya açık bilgi.”

Tahmin etmeliydim. Damien’in etrafı koklamaya başlamasının nedeni bu olsa gerekti. Çiftliğimizle ilgili araştırma yapmıştı. Şimdi anlıyordum. Başımızın dertte olduğunu anlamak için dâhi olmaya da gerek yoktu gerçi.

“Eh, o dosyada yazan her şeye rağmen biz iyiyiz.”

Tekrar duraksadı, sessizliğinden hiçbir anlam çıkaramadım. Bana inanmış mıydı? ipotek ve emlak kayıtlarımıza mı bakmıştı? Beni neden aramıştı?

“Bundan emin misin?” diye sordu

“Evet.”

“Hımm.”

Çok tuhaftı. Tanıdık geliyordu ama değil de. Elbette en son konuştuğumuzda on dokuzunu daha yeni doldurmuştu. Hâlâ çocuk sayılırdı. Oysa hattın diğer ucundaki Elias kulağa daha büyük geliyordu, sesi daha toktu.

O iç ürpertisi girdaba dönüşüyordu.

“Açıkçası, Damien’in teklifi şaka gibi bir şeydi,” dedi.

“Hakaret gibiydi.”

“Ne düşündü hiç bilmiyorum.”

“Muhtemelen birkaç küçük kasaba çiftçisinden faydalana-
bileceğini düşündü.”

“Bu çok saçma.”

“Evet. Saçma.”

“Aynı görüşte olduğumuza sevindim.”

Bir dakika, aynı görüşte miydik? Bir şeyleri kaçıırıyormu-
şum gibi hissettim. Sanki onun derin, kadifemsi sesinin kafamı
karıştırmasına izin veriyormuşum gibi.

“Ben de... sevindim.”

“Güzel.” Yine bir duraksama. “E-postan burada, dosyada
var. Bugünün sonunda size yeni bir teklifim olacak. Daha uy-
gun bulacağına eminim.”

Bir an kalakaldım. “Ne?”

“Yeni bir teklif. Damien’in hazırladığı sözleşme karman
çorman bir şey. Reddetmekte haklısın. Merak etme, bunu dü-
zelteceğim.”

Dehşete düştüm, bir öfke kıvılcımı yaşadığım duygu girdabını
kurutup arkasında cızırtılı buhardan başka bir şey bırakmadı.
“Yeni bir teklif mi? Bence sen beni yanlış anladın. Farklı bir
teklif istemiyoruz. Biz çiftliği satmıyoruz.”

“Hadi ama, Isabelle. Rakamları gördüm. Çiftliği bu kadar
zaman ayakta tutabilmek için kahramanca mücadele verdiğine
eminim. Ama artık zamanı geldi. Ailenin çok iyi bakılacağına
garanti verebilirim. Her şey gayet iyi olacak.”

Beni yatıştırmak için nasıl yalan söylediğini ses tonundan
anladım. Ne ben ne de ailem umurundaydık onun. Tek istediği
çiftlikti, tıpkı Damien gibi.

“Tam on bir yıl sonra beni çiftliği satmaya ikna edebile-
ceğini düşünerek mi aradın? Cidden mi?”

“Yardım etmeye çalışıyorum.”

“Kendine böyle mi söylüyorsun?”

“Hayır, tam olarak böyle yapıyorum. Gerçekler ortada, Isabelle. Çiftliği ayakta tutman mümkün değil. Bunu herkes görebilir. Damien gibi birinin sizi kazıklayıp aileni çiftlikten etmesi an meseleydi. Benimle iş birliği yaparsan adil bir fiyat almanı sağlarım?”

“Peki sonra ne olacak?”

“Nasıl yani?”

“Satın alırsan çiftliğe ne olacak?”

“Fark eder mi?”

“Evet, çok fark eder. Damien da bu konudaki soruları yanıtlamıyordu. Ona güvenmememin üç yüz elli ikinci sebebi.”

Elias içini çekti, bu konuşma onu rahatsız etmeye başlamış gibiydi. “Şirketim, arazide güvenli bir veri merkezi inşa etmek istiyor.”

“Demek çiftliği kapatacaksınız.”

“Kim satın alırsa alsın, çiftliği kapatacaktır. Orası bir para tuzağı.”

Midem ezildi, “iyi de o zaman Noel Köyü nereye kurulacak? Ren geyiklerimiz nereye gider? Peki ya Horace ve annemin tavukları?”

“Horace hâlâ yaşıyor mu?”

“Evet, hâlâ yaşıyor. Eşekler kırk yaşına kadar yaşayabilir.”

“Hiç bilmiyordum.”

“Evet, yaşayabilirler. Çiftliği de kapatamayız. Tilikum’un bu yere ihtiyacı var.”

“Tilikum’un Noel Köyünden ziyade iş olanaklarına ihtiyacı var

Bunu söyleme şekli, sesindeki o küçümseyici tını öfkemi kontrol altında tutan son ipi de kopardı. “Sen kendini ne sanıyorsun ya? Yıllardır konuşmadığımız hâlde bir anda çat diye beni arayıp ailemi önemsiyormuş gibi davranıyorsun ama tek istediğin açgözlü pençelerini onların topraklarına geçirmek.

Sana bir şey söyleyeyim mi? Öyle bir şey olmayacak. Sana da göt suratlı arkadaşın Damien'a satış falan yapmıyoruz.”

“Damien arkadaşım değil.”

“Umurumda sanki!” Bağırduğımı çok geç fark ettim. Ama bu da umurumda değildi. “Kendine bir iyilik yap ve dolandıracak başka bir yaşlı çift bul. Çünkü bizim çiftliği alamıyorsun. Numaramı da sil.”

«T
İsa... ”

Kapadım.

Telefon elimde dişlerimi sıkarak hiddetle bağırdım.

“İyi misin?”

Tam zamanlı çiftlik işçimiz Cole'a döndüm. Sanki ben öfkeli, saldırmak üzere olan bir hayvanmışım gibi ellerini havaya kaldırıp geri çekildi.

“Pardon.” Derin bir nefes aldım. “Az önce çok sinir bozucu bir telefon aldım.”

“Görüyorum. Konuşmak ister misin?”

Cole uzun boylu ve iri yapılıydı, tam bir çiftçiydi. Saman sarısı saçları, mavi gözleri ve güneşten bronzlaşmış bir teni vardı. Benden birkaç yaş büyüktü ve yıllardır ailem için çalışıyordu. Bir süre çıkmıştık, kesinlikle görüp görebileceğiniz en iyi adamdı. Ayrılmamız oldukça dostane olmuştu; arkadaş olarak daha iyi olduğumuz konusunda hemfikirdik ve daha da önemlisi, haklıydık. Annemle babamın evleneceğimizi, çiftliği birlikte devralacağımızı ve şirin bir küçük kasaba çifti olacağımızı umduklarını biliyordum. Bu hayal kâğıt üzerinde mantıklı da görünüyordu. Cole benim erkek versiyonumdu. Ama gerçekte, aramızda bir türlü romantik bir ilişki gelişmemişti, tuhaftı, ikimize de hiç doğru gelmemişti.

Ama arkadaş Cole Phillips harika biriydi ve ayrılmamızın üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ çok iyi anlaşıyorduk; ona öyle minnettardım ki.

“Arayan Elias Stoneheart'tı.”

Kaşları kalktı. “Bok herif.”

“Evet, aynen?’ Başımla tarlayı işaret ettim. “Yürüyüp sistemimden atmam lazım.”

“Elbette?”

Çakıllı yoldan çimenlik alana doğru ilerledim. Cole da yanımda adım adım ilerliyordu.

“Çiftliğin başı dertte?’ dedi, soru sorar gibi değildi.

“Evet, öyle.” Ona yalan söyleyecek değildim. “Ama kurtarmak için elimden ne gelirse yapacağım.”

“O siksürlatlı ne istiyormuş?”

“Çiftliği.”

Cole kaşlarını çatarak bana baktı. “Neden?”

“Şirketi, her ne demekse, güvenli bir veri merkezi kurmak için bir arazi istiyormuş. Tek bildiğim onun bir pislik olduğu ve bunun çiftliği kapatmak anlamına geleceği. Tabii Noel Köyü’nü de.”

“Siktir. Noel Köyü nı kapatamaz.”

“Biliyorum!”

“Peki başka bir seçeneğin var mı? Dürüst ol.”

Cevap vermeden önce yürümeye devam ederek sorusunu uzun uzun düşündüm. “Bilmiyorum.”

“Şu anda hiç tanımadığım zengin bir amcamın olduğunu ve ölüp bütün servetini bana bıraktığını öğrenmek muhteşem olurdu.”

“Ya da belki Harvey Johnston’la birlik olup Montgomery hâzinesini bulabiliriz.”

Güldü. “Bol şans.”

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Harvey Johnston kasaba sakinlerindendi ve çoğu insan onun deli olduğunu düşünürdü. Altına hücum dönemine ait bir madenci gibi giyinip sincaplar ve efsanevi Montgomery hâzinesi hakkında söylenerek kasabada dolaşırdı. Tilikum inanılması güç hikâyelerle doluydu

ve nesillerdir, dağlarda gömülü hâzineye dair bir hikâye dolaşırdı ortalıkta. Böyle bir şeyi varlığına inanmıyordum tabii.

“Ne yapacağımdan emin değilim,” dedim. “Bu yılki Noel Köyü’nün şimdiye kadarkilerin en iyisi olduğundan emin olmak için kıcımlı yırtmaktan başka yani. Böylece faturaları bir yıl daha ödemeye devam edebiliriz.”

“Ben de aynısını yapardım.”

“Pekâlâ, o zaman yapacağım şey budur. Elias Stoneheart siktir olup gidebilir. Ona çiftliği satmıyoruz.”

“İşte bu be!” Dirseğiyle beni dürttü. “Ne demeye burada benimle vakit kaybediyorsun? Hadi işinin başına, miskin.”

“Aylaklık eden sensin. O ren geyiği kendi kendini otlatmayacak.”

“Doğru ya.”

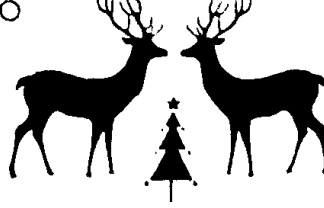
“Teşekkürler, Cole.”

“Bir şey değil.”

Arkamı dönüp ağıla yöneldim, zihnimde oluşturduğum yapılacaklar listesine odaklanarak Elias’la yaptığım telefon konuşmasını kafamdan atmaya başladım. Çok çalışmak. Kendimi meşgul tutmak. Cevap her zaman buydu. Stresle, sıkıntıyla, her şeyle her zaman bu şekilde başa çıkmıştım.

Hem nasıl olacaksa, çok çalışmak bu çiftliği de kurtaracaktı. Elias Stoneheart bu kadarını kaldırabilir miydi? Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben kazanacaktım.

ELIAS

Pazartesi sabahı ofis hâlâ Noel süsleriyle doluydu. Birinin kapıma astığı çelengi koparıp yere fırlatırken birkaç saniye oyalandım. Odama girince-en azından kimse buraya herhangi bir süs koymaya cesaret edememişti- paltomu çıkarıp masama oturdum.

Kahvenin ilk yudumu dilimde hoş bir sıcaklık ve acı bir tat bıraktı. Lobideki kahveciye ve deli bakışlı barisraya uğramadan geçecektim ama kahveleri güzeldi ve ben rutinimi değiştiremeyecek kadar inatçıydım. Neyse ki kız bu kez siparişimi sorgulamamış veya Noel menüsü seçeneklerinden herhangi birini önermemiştii. Gülümsememişti bile ki bu da bir gelişmeydi.

Doğal olarak ruh hâlim berbattı ve kıza gözümün önünde köpek yavrusu tekmelemiş ya da Noel yemeği için ailesinin davet etmiş gibi dik dik baktım.

Lanet Isabelle Cook.

Cumartesi sabahı yaptığımız o sinir bozucu ve başarısız telefon görüşmesinden sonra, bir köprü kurup benimle tekrar konuşmasını sağlama çabasına girişmeden önce sakinleşmesi için ona zaman vermiştim. Aramamı doğrudan sesli mesaja düşürerek reddetmişti. Tekrar denediğimde de aynısını yapmıştı ama bu defa sesli mesaj selamlamasını “Merhaba, ben Isabelle,

lütfen mesaj bırakın. Elias hariç. Sen mesaj bırakma ve bir daha asla arama? olarak değiştirmişti.

Mesaj gönderdiğimdeyse her ne kadar siktirip gitmemi, yok olmamı ve onu rahat bırakmamı yazmış olsa da en azından cevap vermişti.

Bu düşündüğümde daha zor olacaktı.

Alice üzerinde koyu renk bir etek ve beyaz bir bluzla geldi. O elf kıyafetini yakmış olmasını umuyorum.

“Günaydın.”

Homurdanarak karşılık verdim.

“İstedğin gelir tabloları gelen kutunda.”

“Güzel.”

“Bir de şirket şu Noel dilek programlarından birine katılıyor. Katkıda bulunmak ister misin?”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Bilirsin işte, aileleri Noel hediyesi alamayan çocuklara oyuncak almak için.”

“Buna neden katkıda bulunayım?”

“Çünkü Noel.”

“Hayır.”

İç çekti. “Bella bir toplantı ayarlamak istiyor. Bu öğleden sonra ofiste olacak mısın?”

“Bella mı?” Isabelle’in adının türevi olan Bella isminin bir örümcek gibi sırtımda gezindiğini hissettim.

“Evet, Bella McDaniel, pazarlama direktörü?”

Bir anlık dalgınlığımı toparlamak, soğukkanlılığımı kazanmak için kahvemden bir yudum aldım. “Ne istiyormuş?”

“Departmanı için daha fazla para isteyecek diye tahmin ediyorum. Ama bir şey söylemedi.”

“Sav başımızdan. Her ne istiyorsa, onaylamıyorum.”

Alice yine iç çekti. “Bu hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Ondan hoşlanmıyorum.”

“Sen kimseden hoşlanmıyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Hoşlandığın bir kişinin adını söyle.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

“Zamanımı boşa harcıyorsun.”

“İyi. Bella’ya haftaya onunla buluşacağını söyleyeceğim.”

Sesini alçaltıp kendi kendine, “Ona makul bir bütçe veremeyecek kadar adi olduğun kısmı atlayacağım.”

“Seni duyuyorum.”

“Biliyorum. Unutma, bugün öğle yemeği aram uzun olacak.”

Başımı kaldırıp baktım. “Yine mi?”

“Kızım için her pazartesi öğle yemeğini uzun tutuyorum.

Bunu biliyorsun.”

“Çocuklar tam bir baş belası.”

“Baş belası olan sensin.”

Tavrını görmezden geldim. “Fazla geç kalma. Bu arazi anlaşması konusunda araştırma yapmak için yardımına ihtiyacım olacak.”

Kendini masamın karşısındaki koltuğa bıraktı. “O projeye tam olarak nasıl dâhil oldun? Noel partisinde Nigel’ı sarhoş mu ettin?”

“Damien işi bitiremiyor. Ben de Nigel’a devreye girip yardım etmeyi önerdim.”

“Yardım derken, kahramanı olarak ortaya çıkıp Damien’ı her fırsatta zayıflatmayı, kötü göstermeyi ve sonunda kovulmasını sağlamaya çalışmayı mı kastediyorsun?”

Arkama yaslandım. “İşte benim Noel listem buna benzer
" Şey.”

Güldü. “Maksat Damien’ı alaşağı etmekse ben de varım.”

“Neden?”

“Genel olarak pisliğin teki. Bir de cuma günü partide bana asıldı.” Ürperdi.

Gözlerimi kısıtım. Alice’in özel hayatı onu ilgilendirirdi —iş dışında ne yaptığı umurumda değildi- ama Damien’ın ona

asıldığını düşünmek beni kızdırdı. Neden olduğundan emin değildim. Ona karşı o tür bir ilgim yoktu, evet sevimliydi ve tüm saçmalıklarına katlanıyordu ama onunla birlikte olmak gibi bir niyetim yoktu. Öyleyse Damien'ın onu istemesi neden umurumdaydı?

Neden rahatsız olduğum önemli değildi. Damien pisliğin tekiydi, özellikle de kadınlara karşı. O yüzden de asistanımdan uzak durması gerekiyordu.

“Bunu bir daha yaparsa bana söyle,” dedim dümdüz bir sesle. “Ben hallederim.”

Alice'in dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Herifin kariyerini mahvetmeme yardım et.”

“Elimden geleni yapacağım. Pekâlâ, bu arazi meselesinin hikâyesi nedir?”

“Tilikum'un hemen dışında bulunan Cook Aile Çiftliği. Küçük bir kasaba, pek fazla bir şey yok. Çiftlik yıllardır mali sıkıntı içinde ama sahibi durumu kabullenemiyor. Damien tam bir aptal olduğu için fiyat kırmak gibi bir hata yaptı. Şimdi de aile ayak direyip çiftliği satmayacaklarını iddia ediyor.”

“Yani daha iyi bir teklif sunma şansı artık geride kalmış durumda.”

“Aynen. ”

“Onlarla konuştun mu?”

“Kızlarıyla konuştum.”

“Ve?”

“Satmamaya kararlı.”

“Küstah çiftlik kızı ha? Hoş bir kız mı?”

Güzel, aslına bakarsan.

Bu istenmeyen düşünceyi kafamdan atmak için boğazımı temizledim. “Tipi umurumda değil. Onu satmaya ikna etmek için baştan çıkaracak değilim.”

Alice gözlerini devirdi. “Biliyorum. Öyle bir şey kastetmemiştim. Belki de hayatında küstah bir çiftçi kızına ihtiyacın vardır diye düşündüm.”

Yok artık. “Merak etmeyi bırak ve faydalı bir şeyler yapmaya başla. Farklı bir bakış açısına ihtiyacım var.”

“Patron sensin.” Kalkıp kapıya gitti. “Ayrıca öğleden sonra beni göremeyince bana kızgın mesajlar gönderip durma. Unutma. Uzun öğle yemeği. Her pazartesi.”

“Peki.” Ne dediğine pek kulak vermeden elimle uzaklaşmasını işaret ettim. Pazartesiyle ilgili bir şeylerdi, önemi yoktu. Cook Aile Çiftliği’yle ilgili dosyayı incelemekle çok meşguldüm.

Isabelle’i benim haklı olduğuma ve çiftliği bırakması gerektiğine ikna etmek için ne yapmam lazımdı?

Bir dakika bile geçmemişti ki kapım hızla açıldı. Damien kapıyı arkasından kapadı, daha doğrusu sertçe çarptı. Damien otuzlu yaşlarının ortasındaydı, koyu renk saçları ve zayıf bir çenesi vardı. Özensiz piç, lacivert bir polo tişört ve kargo pantolon giymişti. Yazılımcıların ofise şort ve bilgisayar oyunu temalı tişörtlerle gelmesi gibi bir şeydi. Tamam, bu onların tarzı olabilirdi ama Damien bir finansçıydı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

“Ne halt ettin sen?”

“Daha spesifik olman gerekecek.”

“Nigel’la şimdi toplantıdan çıktım. Veri merkezi projesini sana devrettiğini söyledi.”

Sandalyeme yaslanıp parmak uçlarımı birbirine bastırdım.

“Öyle yaptı, evet.”

“Bu benim projem.”

“Senin projendi.”

“Arkamdan böyle iş çevirmen büyük küstahlık.”

“Arkandan iş çeviren falan yok. Beceremedin. Nigel da *pisliğini* temizlemem için projeyi bana verdi.”

Yüzü kızardı, alnında bir damar belirdi. “Başarısız olmadım. Henüz anlamayı tamamlamadım ama ilerleme kaydediyordum.”

“Hayır, ilerleme falan kaydetmiyordun. Cooklar seni görmezden geliyordu, kızları da telefonu yüzüne kapattı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin.”

Aciz bir öfkeyle yüzü daha da kızardı. *Aciz* kısmının altını çizmek isterim. Damien gibi bir adam kesin başka bir şeyi telafi ediyordu. Ya da bir şeyin eksikliğini. “Tam bir pisliksin.”

Ağzımın kenarı hafifçe seğirdi. “Biliyorum.”

Parmağını bana doğrulttu. “Seni mahvedeceğim, Stoneheart.”

Hiç kıpırdamadım. Sadece bir kez gözümü kırıştırdım.

“Siktir,” dedi alçak sesle ve hışımla dışarı çıkmak üzere döndü

“Damien.” Sesim alçaktı ama eli kapı kolundayken durup omzunun üzerinden bana baktı.

“Ne?”

“Asistanımı bir daha rahatsız edersen seni öldürürüm ve kimse cesedini bulamaz.”

Yüzünün rengi çekilirken güçlkle yutkundu. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp dışarı çıktı.

Aşağılık herif.

Ama onu hafife alamazdım. Kızgındı, ki bu da dikkatsiz davranmasına neden oluyordu. Beni tehdit etmesi aptalca bir hareketti fakat sakinleştiğinde bunun farkına varacaktı. Tüm bu yaygara bir tarafa, zeki bir adamdı. Pislik ama zeki. Hâlâ sorun çıkarabilirdi. Dikkatli olmalıydım.

Derin bir nefes verip telefonuma geri döndüm. Isabelle Cook konusunda ne yapacaktım?

Önceki günkü mesajlaşmalarımıza baktım.

Ben: Kötü bir başlangıç yaptık. Konuşabilir miyiz?

Isabelle: Hayır.

Ben: Lütfen?

Isabelle: Hayır.

Ben: Neden?

Isabelle: Defol git.

Ben: Hâlâ küstahsın. Hoşuma gitti.

Isabelle: Siktir git.

Ben: Benimle konuşursan daha kolay olacağını ikimiz de biliyoruz.

Isabelle: Zamanını boşa harcıyorsun. Satmıyoruz.

Ben: Rakamlar yalan söylemez. Başka seçeneğiniz kalmayacak.

Isabelle: Hâlâ hayır.

Ben: Konuş benimle, lütfen. Bırak da bunu çözmene yardım edeyim.

Isabelle: Bugün pazar ve kuafördeyim. Rahat bırak beni.

İstediklerini yapmaya karar verdim. Şimdilik. İsteklerine saygı duyacağım ve alan tanıyacağım izlenimini vermek için ona cevap yazmadım. Aslında, bir sonraki hamlemi hesaplıyordum.

Ayrıca gerçekten kuaförde miydi? Yoksa benden kurtulmak için bahane mi uyduruyordu? Kuaföre gitmesi tuhaftı. Saçı veya görünüşüyle ilgili öyle aman aman endişelenen biri olmamıştı hiçbir zaman. Birden zihnimden atkuyruğu yaptığı saçlarından saman parçası temizlemeye ilişkin bir anı geçti.

Fakat uzun zaman geçmişti. Belki o da değişmişti.

Konuşmamızı tekrar okurken dudaklarım kıvrıldı. Kabul etmeliydim ki ilk raundu Isabelle almıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ aynı keskin pençeli, hırçın kedi yavrusuydu. Fazla yaklaşma riskini göze alıp doğru noktayı okşarsan mırıldanmaya başlayacağını düşündüm.

Isabelle Cook'un herhangi bir noktasını okşayacağım falan yoktu tabii.

O noktaları biliyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Acımasız bir pislik olabilirdim ama benim bile aşmayacağım çizgiler vardı. Aklıma koyarsam Isabelle'i yatağa atabileceğime dair hiç şüphem olmasa da böyle bir şey yapmayacaktım.

Ayrıca aptal değildim. Isabelle'i ailesinin çiftliğini satmaya ikna etmek için yatakta hünerli olmaktan (ki bu konuda tevazu gösterecek değilim) daha fazlası gerekiyordu.

Peki ne gerekiyordu?

Gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Bu sorunun cevabı dosyada ya da bilgisayarımda değildi, göstergeler ne kadar net olursa olsun bir tabloda veya bir dizi rakamda değildi.

Cevap Tilikum'daydı.

İçimden aşına olmadığım bir sızı geçti. Bu da neydi? Geri dönmekten korkmuyordum. On yılı aşkın bir süredir orada olmamam, beni uzak tutan şeyin korku olduğu anlamına gelmiyordu. Kayıtsızlık daha doğru bir tabir olurdu. On bir yaşımıdayken oraya taşınmış, liseden sonra da ayrılmıştım. Neden kalacaktım ki? Benim gibi bir adama sunacak hiçbir şeyi olmayan küçük bir kasabaydı. Hırslarım için fazla küçüktü.

Nasıl da ilerlemiştim. Saygın bir yönetici pozisyonuna çok yaklaşmıştım. Tilikum'un benim için hiçbir anlamı olmamıştı.

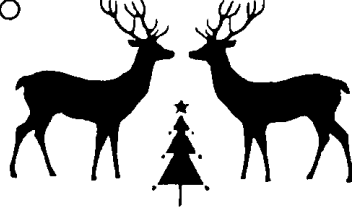
Şimdiye dek.

Yarın gidecektim. Isabelle'e uğrayacaktım. Mantıklı olanı görmesini sağlayacaktım. Ve dürüst olalım, nihai sonuç o saçma sapan Tilikum Noel Köyü'nün ortadan kalkması olacaksa, dünyaya bu iyiliği karşılıksız yapacaktım. Noel Köyü tam bir kaynak israfıydı. Kasabaya daha fazla iş, daha fazla para, daha fazla refah getirecektim. Bu, Cookların köhne, borca batmış çiftlikleriyle yapabileceklerinden çok daha fazlasıydı.

Tilikum bunun için bana teşekkür edecekti.

Patronum da öyle. Tercihen bir terfi, zam ve daha fazla hisse senedi seçenekleriyle.

Gözlerim tekrar Isabelle'in mesajlarına kaydı. Bu işi çözmek ancak bir öğleden sonramı alırdı.

ELIAS

Tesla'mla keskin virajlarda ilerledim. Otoyolun iki yanında dağlar yükseliyordu, gri kayaların dik yamaçları, budaklı çam ağaçlarıyla kaplıydı. Wenatchee Nehri bir tarafta kıvrıla kıvrıla ilerlerken mavi-yeşil su buzlu kayaların etrafında köpüre köpüre dönüyordu.

Aniden beliren bir anı. Sıcak yaz günlerinde aynı nehrin başka bir bölümünde şambrellerle yüzüşümüz. Tepede mavi gökyüzü, geniş bir alanda miskin miskin akan su. Bir soğutucu dolusu bira kaçırmışız, henüz içki içemeyecek kadar genciz.

Yola odaklanarak görüntüyü zihnimden sildim. Buraya bunun için gelmemiştim.

Kasabaya girerken karşılaştığım "Tilikum'a Hoş Geldiniz" tabelası, soğukkanlılığımı biraz olsun sekteye uğrattı. Güzel. Nihayetinde sadece bir kasabaydı, buraya gelirken yanından geçtiğim diğer kasabalardan neredeyse hiçbir farkı yoktu.

Kabul ediyorum, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir yer Tili-kum gibi değildi. Kaç kasabanın nesiller öncesine dayanan bir kan davası vardır ki? Haven ve Bailey aileleri, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun süredir birbirlerine üzerinde detaylı çalışılmış eşek şakaları yapardı.

Umurumda olduğundan değildi ya, sadece lafta Haven tarafındaydım. Çoğunlukla Tilikum'daki herkesin, bu ebedi şakalaşmaya katılsalar da katılmasalar da tarafların birinde yer alması gerektiği içindi o da.

Ben yer almamıştım.

Yine de birazcık da olsa merakımı uyandırmıyor değildi. O adamlar acaba hâlâ birbirlerine şaka yapıyorlar mıydı? Yoksa sonunda büyümüşler miydi?

Pek de önemli değildi.

Bir başka anı belirip —bu seferki yazın yaptığımız nehir gezilerinden ya da anlamsız şakalardan daha nahoştu— zihnimi işgal etti. “Tilikum’a Hoş Geldiniz” tabelasını ilk görüşüm.

On bir yaşındaydım ve başımı derde sokmam annemle babamı çılgına çevirmişti. Dükkândan bir şeyler aşırarak suç dolu bir hayata mahkûm olduğum anlamına gelmiyordu ama zengin ve imajlarına son derece düşkün ailem için bu deneyimim, geleceğim üzerindeki etkisinden ziyade itibarlarını lekelemesi bakımından önemliydi. Dadımı kovmak, asi oğullarına olan öfkelerini yatıştırmaya yetmemişti. Beni, teyzem ve eniştemle yaşamam için Cascade Dağları'ndaki bu ücra kasabaya postalamışlardı.

Bunun neden iyi bir çözüm gibi geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de küçük kasaba yaşamının beni düzelteceğini ummuşlardı. Ya da belki artık benimle uğraşmak istememişlerdi.

Evden ayrıldığım andan itibaren bana olan genel ilgisizliklerini göz önünde bulundurduğumda, İkincisinin daha doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Dale eniştemin kamyonunda, o ve Hattie teyzemin arasına sıkışmış hâlde Tilikum'u ilk kez gördüğüm anda hissettiklerim hâlâ aklımdaydı. Annemle babam zamanlarını Seattle, New York ve L.A. arasında geçirmişti, o âna kadar çoğunlukla New York'ta yaşamıştım, ancak daha önce gittiğim şehirlerin hiçbiri buraya benzemiyordu. Burada gökdelenler, işlek caddeler, yanıp

sönen reklam panoları yoktu. Aceleyle bir yerden bir yere giden insan kalabalığı da yoktu.

Bunun yerine küçük işletmeler ve dükkânlarla Koca Ayak Lokantası, Bakır Tencere ve Soytarı Zebra gibi adları olan restoranlar vardı. Hatta sonuncusunun yer aldığı binanın her yerinde siyah beyaz çizgiler vardı.

Çocukların kendi başlarına etrafta dolaştıkları bir kasabaydı burası. Herkesin birbirinin adını ve işini bildiği bir yer. Siz bakmıyorken sincapların atıştırmalıklarınızı çaldığı ve dedi-koduların yaz yangınından daha hızlı yayıldığı bir yer.

En son on yıl kadar önce bulunduğum bu kasabada o günden bu yana pek bir şey değişmemişti, en azından dışarıdan bakıldığında. Ama pek şaşırtıcı sayılmazdı. Böyle kasabalar gerçek anlamda değişmez, sadece eskir ve insanlar onları onarırdı.

Yine de Dame & Dapper berber dükkânının önündeki dev poster kızı heykeli yeniydi.

Bu kasabanın hâlâ tuhaf olduğuna dair bir işaret.

Kasabaya ilk gidişimi düşünmek, teyzemle eniştemin hâlâ burada yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmeme yol açtı. Bu da onları görmek için zaman ayırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Onları ara sıra, sadece kendi müsait olduğum zamanlarda görüyordum. İkisi de emekli olduğundan onları Bellevue'de bir otele yerleştirip güzel bir akşam yemeği ısmarlamak benim için arabayla şehirden ta buraya gelmekten daha kolaydı.

Ama madem buradaydım, Isabelle'le işimi hallettikten sonra onları ziyaret edecektim. Akşam yemeği için uğrayabilirdim.

Kasabanın içinden geçerken yavaşladım, aşinalık duygusunun verdiği rahatsızlıkla sırtım kasıldı. Şimdiden Noel için süslenmiş bir mağazayı görmek de gerginliğime tuz biber ekti.

En azından uzun kalmam gerekmiyordu.

Sincabın biri aniden yola, Önüme fırladı. İçgüdüsel olarak ona çarpmamak için frene asıldım. Hemen arkasından, koca kuyruklu iki sincap daha geçti. Bir saniye sonra, hemen ar-

katarından, geniş siperlikli bir şapka takmış, elindeki sopayı sallayarak bağırarak pasaklı bir adam çıktı ortaya.

Harvey Johnston muydu o?

İyi ki sincaplar için durmuştum. Yoksa bu çılgın yaşlı adama çarpmış olabilirdim.

Beni görmemiş ya da sincapları kovalama arayışında kendisine araba çarpabileceğinin farkında değilmiş gibiydi. Sanki sincap kovalayan bir adamın yola fırlaması normal bir olaymış gibi kendimi omuz silkerken buldum.

Gerçi Tilikum söz konusu olduğunda, evet bu normaldi.

Burayla ilgili tuhaflıkları bu kadar çabuk hatırlayıp benimsemek hiç hoşuma gitmedi. Burası benim evim değildi, ayrıca umurumda da değildi.

Cook Aile Çiftliği, kasabanın merkezine arabayla kısa bir mesafedeydi. Tilikum'un aşinalığı o soğukkanlı duruşumu bozdu bozacak gibiydi fakat nihayetinde bir kasabaydı işte; sokaklarında ne kadar anım olursa olsun, göz ardı etmesi kolaydı. Ama çiftliğin dışındaki otoparka girerken beni ele geçirmeye çalışan nahoş nostalji duygusuyla dişlerimi gıcırdattım.

Kapı kapalı olduğundan boş çakıllı atana park etmek zorunda kaldım. Noel Köyü henüz açılmamıştı ama yakında yaşanacak dönüşümün işaretleri her yerdeydi. Otoparkın sınırındaki ağaçlara ışıklar asılmıştı ve birisi çitin yanına bir merdiven bırakmıştı. Çiftliğe giden patikanın yanında bir yığın uzatma kablosu ve hemen yanında süslemelerle dolu büyük plastik kutular vardı.

Bunca iş. Hem de ne için?

Arabadan indiğimde resmen tenimi ısıran soğuk hava bana dağlarda olduğumu hatırlattı. Kar yağmamasına rağmen hava soğuktu. Ağırbaşlı görünen gömleğim ve kumaş pantolonumun üzerine arabanın arkasından aldığım yünlü paltomu giydim. Ayakkabılarıma baktığım sırada acaba başka bir şeyler mi giymeli miydim diye düşündüm ama tarlalarda dolaşp ren geyiği bokuna basma riskini göze alacak değildim.

Garaj yolu gibi patika da kapılıydı ama kilitli değildi. Yarı süslenmiş köy alanı boş ve hüzünlü görünüyordu. Nane Şekeri Dükkânının boyanması gerekiyordu, soluk ve kirliydi, ayrıca Rustik Noel'in muhtemelen yeni bir çatıya ihtiyacı vardı. Yoldaki çakıllar yenilense iyi olurdu, acaba umumi tuvaletlerde bakım yapılmış mıydı?

Yapılması gereken tüm işleri not ederken kafamda yazarkasa sesleri çınladı. Kaba maliyetler hakkında tahminlerde bulundum, vazgeçemediğim bir içgüdüydü bu. Bu yerin, bırakın kâr etmeyi, ayakta kalabilecek kadar kazanmasına bile imkân yoktu.

Eh, kâr edemiyorsa da neden vardı ki?

Görünüşe bakılırsa Isabelle köyde değildi, o yüzden çiftlik evine gitmeye karar verdim. Ev, çiftliğin ortak alanlarından uzakta, başka bir yolun aşağısındaydı. Yine kilidi açık olan başka bir kapıdan geçtim, yürüyüş yolu çam ağaçlarının arasından kıvrılıyordu. Her yerde çam iğneleri vardı, evin etrafındaki araziye bakmak ne kadar mal oluyordur acaba diye düşündüm.

Zarar etmelerine şaşmamalıydı.

Evin dışındaki açıklığa girip durdum. Bir zamanlar beyaz olan boya soluk bir griye dönüşmüş, özellikle üst kattaki yeşil panjurlar soyulmuştu. Sundurmaya çıkan merdivenler yeni görünüyordu fakat her şeyin değiştirilmesi gerekiyordu. Çatının da eskimiş olduğunu tahmin ettim, ki daha evin dışındaydım. İçerisi de muhtemelen bir bu kadar kötüydü.

Evi gördüğümde içeri sızmaya çalışan hatıranın sıcaklığını görmezden gelerek yoluma devam ettim. Hâlâ orada yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yaşasa bile içeride olmadığına emindim. Günün bu saatinde hayatta evde olmazdı, özellikle de kasım ayında. Muhtemelen gün doğumundan beri çalışıyordu.

İş ahlakı takdire şayandı. Sorun asla bu değildi.

Tüm o enerjiyi bu işe adanması ne kadar yazıktı.

Ellerimi soğuktan korumak için ceplerime sokup evin arka tarafına dolandım. Büyük tamirhanenin içinde bir yerlerden ritmik bir çekiç sesi geliyordu. Russell da olabilirdi ama nasıl olduysa o olduğunu anladım.

Büyük garaj kapısı açıktı, hava bıçkı tozuyla doluydu. Atölye aynı görünüyordu; beton zemin, duvarlar boyunca uzanan uyumsuz raflar, etrafta duran aletler ve diğer ekipmanlar. Isabelle buna organize kaos diyordu. Bana göre verimsizdi.

İlk başta kimseyi görmedim. Çekiç sesleri durdu ve bir kereste yığınının arkasından ayağa kalktı.

Sırtı bana dönüktü ama bedeninin o aşinalığı yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Saçları özensiz bir atkuyruğu yapılmıştı. Giysilerinde talaş vardı. Gömleğinin belini sarması, kot pantolonun içindeki kalçalarının genişlemesi. Deri bir alet kemeri takmış, ten rengi iş botları giymişti, üzerinde mont yoktu. Çünkü tabii ki unutmuştu. Sürekli giymeyi unuturdu.

Onu en son gördüğümde bir genç kızdı, incecik kolları vardı, memeleri sütyenini zar zor doldururdu. Aldırdığım da yoktu gerçi. Azgın hormonlarım onun için deli divaneydi.

Peki ya şimdi? Karşımdaki artık tuhaf bir ergen değildi. Bu Isabelle tam bir kadındı.

Kalbim bir şeyler yapmaya çalıştı. Tekrar atmaya başlamak gibi mesela. Yapmaya çalıştığı her neyse, canımı yaktı ve bundan hiç hoşlanmadım.

Omuzlarımı dikleştirerek bu duyguyu bastırdım. Kalbimi çıkmaya çalışmayacağı bir buz duvarının arkasına sokuşturdum.

Gözleri şaşkınlıkla irileşerek bana döndüğünde irkilmedim bile.

Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadın olmasına rağmen.

ISABELLE

Ayağa kalkarken elimdeki çekici, alet kemerimdeki halkaya geçirdim. Yeni bir Noel Baba Atölyesi tabelası bugünün yapılacaklar listesinde yoktu ama eskisini paketinden çıkarır çıkarmaz yeterli olmayacağını fark etmişim. Babamın temel görevlere öncelik verme konusunda benimle tartışmasını istemediğim için -eski tabelanın bir yıl daha idare edeceğini iddia edecekti- ortalıkta öylece duran ahşapları toplayıp yeni bir tabela yapmayı kendime görev edindim.

Başımı eğip baktığımda eserime hayran kaldım. Mükemmel değildi belki ama boyamak işe yarayabilirdi.

Sırtımdan yukarı tuhaf bir karıncalanma hissi yükseldi ve tüylerim diken diken oldu. Belki de sadece soğuktu. Montumu yine unutmuştum ama almak için eve gitmeye zahmet etmemiştim.

Belki de soğuk değildi. Gerçekten izleniyormuşum gibi hissettim.

Arkamı döndüğümde neredeyse küçük dilimi yuacaktım. Tamirhanenin açık kapısının kapısının hemen önünde Elias Stoneheart duruyordu.

Elias

Buradaydı.

Benim çiftliğimdeydi.

Koyu renkli yün bir palto —erkeklerin takım elbise üzerine giydiği türden hoş bir palto- kumaş pantolon ve şık ayakkabılar giymişti. Gür siyah saçları alnını açıkta bırakacak şekilde taranmıştı. Keskin hatlı çenesindeki kirli sakalın onu bu kadar olgun göstermesine şaşırmamalıydım aslında. Sonuçta onu uzun zamandır görmemiştim. Parlak yeşil gözleri her zamanki gibi deliciydi, nefesimi boğazımda düğümleyen bir yoğunlukla içime işliyordu.

Hatırladığım Elias bu değildi. Bu adam daha iri, daha geniş ve mümkün mü bilmiyordum ama daha bile soğuktu. Gözleri mavi değildi ama donuktu. Buz gibi.

“Ne işin var burada?” diye sordum.

“Selam, Isabelle.”

Bu ses. Bir miktar nane katılarak eritilmiş bitter çikolata gibiydi.

Ve evet, bir ses insana yemek gibi gelebilirdi. Gerçekten.

Özellikle Elias'ın sesi.

“Selam?” dedim soru sorar gibi. “Soruma cevap vermedin.”

“Yüz yüze konuşmak iyi olur diye düşündüm.”

“Onca yolu benimle çiftliğin satışı konusunda konuşmaya geldiyse zamanını boşa harcamışsın.”

“Bir yerde öğle yemeği yemeye ne dersin?”

Gergin bir enerji içimde güm güm atmaya başladı. Bu adamla yüz yüze gelmek, kafa karıştırıcı duyguları harekete geçirmişti. İlişkimizin bunca yıl önce sona erdiği ve annemle babamı dolandırmaya çalıştığı göz önüne alındığında, onu gördüğüme sevinmem nasıl mümkün olabilirdi? Yine de bir parçam öyle hissetti. Rahatlama ve garip bir heyecan vardı ama tüm bu duygular çok saçmaydı.

Bu nahoş hisleri üzerimden atıp yıllardır beslediğim öfke ve kırgınlığa tutundum. İşte bu duygular hiç karmaşık veya kafa karıştırıcı değildi.

Aslına bakılırsa çok basitti.

“Hayır,” Sesim kırbaç gibi şakladı.

“Hayır mı?”

“Evet, tam olarak öyle dedim.” Testere tezgâhını iterek diğerine birkaç adım yaklaştırdım. “Biliyorum, birinin sana gerçekten hayır diyebilmesi inanılmaz ama seni temin ederim ki bu son olmayacak.”

“Sadece bir yemek. Açsındır kesin. Kahvaltıyı atladığına bahse girerim.”

Tabelayı alıp testere tezgâhlarının üzerine yerleştirdim.

“Aç değilim.”

“Ama kahvaltıyı atladın.”

“Beni hâlâ tanıyormuşsun gibi davranma.”

“Haklısın, tanımıyorum. Çiftlik hakkında konuşmak için burada olduğum konusunda da haklısın.”

“Elbette öyleyim.” Rafa gidip yarısı boş ahşap boyası kutularını aramaya başladım. “Yoksa niye buraya gelesin ki?”

“Damien seni bir daha aramadı. Bu konuyu halledeceğimi söylemiştim.”

“Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?”

“Edebilirsin.”

“Bana şirketinin bir daha gelmemek üzere çekileceğini ve hiçbirinizle bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağımı *söyleseydin belki sana* teşekkür edebilirdim. Ayrıca, Damien ben işle meşgulken buraya habersiz gelmeye kalkışmadı.”

Sinirli nefesi neredeyse beni gülümsetecekti. Onu kızdırmak bana hep eğlenceli gelmişti.

Ama buraya eğlenmeye gelmemiştim. Bu bir savaştı.

“Çünkü burada olup bitenler onun umurunda değil.”

Homurdanıp boya kutularını karıştırmaya devam ettim.

Ne arıyordum ben? “Senin burada olup bitenleri umursadığına inanmam mı gerekiyor?”

“Evet.”

“Artık o saf kız değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim.”

“Söylemedin ama umduğun şey buydu. Pahalı palton ve şık ayakkabılarınla buraya gelip çiftliğim umurundaymış gibi davranmayı umuyordun. Bu arada da muhtemelen her şeyi yerle bir ettiğinizde bu arazide neler yapacağını hayal ediyorsundur.”

“Bu doğru değil.”

Sesi çok yakından geliyordu. Sırtım karıncalandı, omzumun üzerinden baktım. Arkamda duruyordu, elinde bir kutu kırmızı boya vardı.

Elinden çekip aldım. “Doğru.”

“Hayır, tüm bakım ve onarmalarla birlikte burayı işletmek ne kadar mal olur diye düşünüyordum.”

“Çiftliğimiz bir bilançodan daha fazlası.” Boyayı tabelanın yanına koydum, biraz yeşil aramak için rafa geri döndüm. “Her şey sayılara indirgenemez.”

“Her şey sayılara indirgenebilir?”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Yaklaştı ve üst raftan bir kutu daha boya almak için üzerimden uzandı. Kolonya ve temiz pamuk karışımına benzeyen o baştan çıkarıcı kokusu etrafımda dalgalandı.

“Düşünmüyorum, biliyorum.” Yeşil kutuyu uzattı.

Kaşlarımı çatıp boyayı elinden aldım. Düşündüğümünden daha ağırdı, kollarım ağırlık yüzünden sarsıntıyla eğildi.

Elias kutunun altından kavrayınca rahatsızlık verecek kadar yakınlaştık.

Doğrulup kutuyu çektim. “Aldım.”

Gözlerindeki alaycı parıltı ve dudaklarındaki ince sırıtış onu tokatlamak istememe neden oldu.

“Fakat yanılıyorsun,” dedim. “Bu çiftlik rakamlardan çok daha fazlası. İnsanlar için bir anlam ifade ediyor ve bu, paradan daha önemli.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hiçbir şey paradan daha önemli değildir.”

Boyayı yere bırakırken kaşlarımı kaldırdım.

“İş söz konusu olduğunda,” diye tamamladı, sanki böyle diyerek durumu toparlayabilecekmiş gibi.

Bir an ona baktım. Şekilli saçlarına ve kusursuz, özel dikim kıyafetlerine. Muhtemelen pahalı bir araba kullanıyordu ve manzaralı bir malikânede yaşıyordu. Acaba herhangi biri onu mutlu ediyor mu diye düşündüm.

Mutlu görünmüyordu.

Ama belki de artık onu tanıımıyordum.

“Pekâlâ, sanırım aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek. Bence bu çiftlik, kâr getirse de getirmese de bir anlam ifade ediyor.”

“Neden? İnsanlar olmayan paralarını ihtiyaç duymadıkları süslere ve abur cuburlara harcamak için buraya geldikleri için mi?”

“Noel Köyüne çok Grinch bir bakış açısı.”

“Resmen kaynak israfı. Yılın on ayı hiçbir amaca hizmet etmeyen dönümlerce mülkünüz var. Hem de ne için? Biraz ışık ve sevimsiz süslemeler yapasın ve insanlar sümüklü çocuklarıyla bir saat dolaşabilsin diye mi? Amaç ne?”

“Noel neşesi,” dedim, sanki dünyadaki en net gerçekten bahsedermişim gibi. Çünkü öyleydi, “insanlar Noel Köyünü seviyor. Sevimli, eğlenceli ve onları mutlu ediyor.”

“Görünen o ki faturalarınızı ödeyecek kadar mutlu olmuyorlar.”

“Faturalarım seni ilgilendirmez. Her şey yolunda.”

“Sürekli böyle deyip duruyorsun ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

İçimde öfke kıvılcımları belirdi. Tam onu azarlamak için ağzımı açmıştım ki açık tamirhane kapısında Cole göründü.

“Hey, Izz...” Elias’ı görünce birden durdu.

Hayatımda ilk kez kendimi Cole’la ilişkimizi yürütebilmiş olmayı dilerken buldum. Keşke büyük, iri yarı çiftlik işçisine doğru yürüyüp vücudumu ona yaslayabilseydim. Sonra da Elias’ın kıskançlıktan köpüren gözlerinin, yeşilin daha da parlak bir tonuna bürünmesini izleyebilseydim.

Gerçi bunun için Elias'ın umurunda olmam gerekirdi ama değildim.

“Merhaba, Cole,” dedim. “Bana bir dakika verebilir misin?”

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu, Elias'a sert bir bakış atarak.

“Hayır, ben iyiyim.”

Bir adım yaklaştı. “Emin misin?”

İki avcıyı izlemek gibiydi. Elias kıpırdamadı ama sırtı dimdikti ve Cole'a soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyordu. O buz gibi çehresinin altındaki rekabetçi kişiliği görebiliyordum.

Cole'un tavrı daha barizdi, bedenini dikleştirmiş -kesinlikle iri bir adamdı— ve birkaç kez yumruklarını esnetmişti.

“Eminim,” dedim elimi sakinleştirmek ister gibi Cole'a doğru kaldırarak. “Beyefendi de tam gidiyordu.”

Elias'ın gözleri önce bana, sonra tekrar Cole'a kaydı fakat tek kelime etmedi.

Bu konuda hakkını teslim etmeliydim. Burada olmaya hakkı olduğunu veya Cole'a kendi işine bakmasını söylemedi. Cole ne yaparsa yapsın, bu etkileşimin istediği gibi gideceğinden tamamen eminmiş gibi olduğu yerde durdu.

Cole geri adım atacak biri değildi ama ben hızlıca başımı iki yana salladım. Elias'a bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra dönüp gitti.

Elias kıpırdanıp bana baktı. “Nerede kalmıştık?”

“Mutlu değilsin.” Dudaklarımı birbirine bastırarak ağzımı kapadım. Bunu söylemek istememiştim.

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Boş ver.” Kendimi toparlamak için hızlı bir nefes aldım. “Gitmek zorundayım. Yapacak milyonlarca işim var.”

Tabelayı testere tezgâhlarına yaslayıp Elias'ın yanından hızla geçerek atölyeden çıktım. Peşimden gelmedi.

Ama meselenin kapandığını da düşünüyor değildim. Her şey daha yeni başlıyordu.

ISABELLE

Sakağımdan damlayan teri koluma sildim. Muhtemelen az önce yüzümde bir kir lekesi bırakmışım ama umurumda v değildi. Duş bunun içindi.

Horace çitin arkasından bana doğru anıyordu.

“Açlıktan ölmezsın.” Dirgenimi arpa samanına saplayıp yem teknesine bir yığın daha attım.

Bana tekrar anırdı. Sabırsız eşek! Yalağını doldururken onu kafese alırsam muhtemelen beni ezerdi. Bilerek yapmazdı tabii böyle bir şeyi, ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yok gibiydi sadece.

Kollarım yanıyor, ayaklarım acıyordu. Elias gittiğinden beri kendimi meşgul tutmayı başarmışım -buralarda özellikle yılın bu zamanında pek zor bir şey değildi- ama enerjim bitiyordu. Hayvanlar beslendiğine göre muhtemelen durup bir şeyler yemem gerekiyordu.

Horace'ı besleme işini bitirip onu avluya aldım. Koyu kah-verengiydi, beyaz bir burnu ve büyük siyah gözleri vardı. Eşek-ler' av peşinde olan hayvanları ren geyiğinden uzak tutmakta iyiydi ve Horace işini çok ciddiye alırdı. Bir eşek olduğunun farkında mıydı yoksa kendini bir çiftlik köpeği mi sanıyordu, emin değilim.

<z:

Horace mutlu mutlu samanını yerken, atkuyruğumu sıktım. Saçımdan birkaç parça saman ayıklayıp evime giden patikanın yolunu tuttum.

Annemle babam ben küçükken bir gün ziyaretçilere kiralayabileceklerini düşünerek kulübenin iskeletini yapmışlar fakat içini bitirmemişlerdi. Şimdiyse sarının tatlı bir tonuna boyanmış sıcacık bir evdi. Ön verandada hiç kullanmadığım bir çift sandalye ve kış için indirmem gereken asılı saksılar vardı.

içeride, arkadaşım Annika'nın annesinin yeni eve taşınma hediyesi olarak verdiği yeşil örgü battaniyenin örtülü olduğu modüler bir kanepe vardı; köşede de bir odun sobası ve bol ışık alan pencereler. Mobilyaların çoğunu -yemek alanındaki masa ve sandalyeler ve duvar boyunca uzanan kitap rafları da dâhil olmak üzere— kendim bulmuş ve yenilemişim.

Burada çok fazla zaman geçirmesem de küçük evimi seviyordum. Çalışmakla çok meşguldüm. Ama kasaba yerine çiftlikte yaşamak hayatı kolaylaştırıyordu ve çoğu zaman sadece uyumak için kullansam da kendime ait bir alanım olmasını seviyordum.

Telefonum *Let it Snow*\iv\ neşeli bir enstrümantal versiyonuyla çalmaya başladı. O sırada dalgın dalgın Noel süslerini çıkarsam mı diye düşünüyordum. Tüm ışıkları ve ışıltısıyla Noel sezonunu ne kadar sevsem de geçen yıl kendim için süsleme yapamamıştım. Çok meşguldüm.

Ayrıca kasabanın en Noel'e özgü mekânının hemen dışında yaşıyor olmam bunu telafi ediyordu.

Büyük ölçüde yani.

İç çekerek cebimden telefonumu çıkardım. Yine Elias'sa sesli mesaja düşürecektim.

Değildi. Marigold'du.

“Selam, Mari.”

“Selam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Çılgınca meşgulsündür eminim.”

“Aslında eve yeni geldim.”

“Yine yemek yemeyi unuttun, değil mi?”

Güldüm. “Nereden bildin?”

“Klasikleşti artık.”

“Öyle oldu galiba.” Hızlıca bir şeyler yemek için mutfığa girip etrafa bakınmaya başladım. “Senden ne haber?”

“Heyecan verici bir şey yok. Az önce bir müşterim randevusunu iptal etti, ben de seni arayayım dedim. Noel hazırlıkları nasıl gidiyor diye.”

“Yaklaşıyor. Bir sürü iş var ama alışkınım.”

“Yemek yemeyi unutma yeter. Ayrıca saçındaki o samanlığı da temizle.”

Elim başıma gitti ve bir parça saman buldum. “Saçında samanlık yok, bir parçacık saman sadece.”

“Ah, bu çok daha iyi tabii.”

Gülerek bir parça peynir alıp koltuğa gittim. “Daha kötü şeyler de var.”

“Doğru. Grinch hâlâ sana mesaj atıyor mu?”

Homurdandım. “Daha beter. Bugün çiftliğe geldi.”

Soluğu kesildi. “Olamaz. Elias orada mıydı?”

“Evet, ödümü kopardı. Atölyede çalışıyordum, arkamı bir döndüm ki orada dikiliyor.”

“Vay canına. Şok oldum. Sen iyi misin peki?”

“İyiyim.” Öyle miydim hakikaten? “İlk başta korktum ama ondan kurtulduktan sonra önemli bir şey değilmiş gibi geldi.”

Yalan söylüyordum. Neden yalan söylüyordum?

Çünkü onu görmenin beni ne kadar sarstığını kabul etmek istemiyordum.

“Yine de onu görmek tuhaf olmalı. İlk karşılaşmanız mıydı? Nasıl görünüyordu?”

“Aynı ama farklı da. Açıklaması zor. Yaş almış tabii. Ama bunun ötesinde bir şeyler vardı. Her zaman biraz ciddiydi evet ama bugün karşıma dikilen adam düpedüz soğuktu.”

“Bunu söyleme şeklin bile tüylerimi ürpertti.”

Benim de İçini ürperdi. “Aynen İnanması zor, bir zamanlar... Her neyse.”

“Uzun zaman önceydi, ikiniz de çok gençtiniz.”

“Biliyorum.”

“Sanının hiçbir şey için özür dilemedi.”

“Yakınından bile geçmedi. Zaten özür dilemesi, onu tekrar görmekten bile daha şaşırtıcı olurdu. Onun kötü olmayan bir klon ya da bir uzaylı falan olduğunu varsaymak zorunda kalırdım.”

“Kötü olmayan klon lafını sevdim. Bu güzel olurdu, değil mi? Elias tam bir pislik olmadığı zamanlarda harika biriydi.”

“Maalesef, artık devreye tümüyle tam bir pislik olan yönünün girdiğini düşünüyorum.”

“Uzaylı gibi.”

“Kesinlikle.”

içini çekti. “Ne boktan bir durum. O zamanlar ikiniz harikaydınız.”

“Hatırlatma.”

“Pardon. O korkunç biri ve umarım seninle bir daha asla konuşmaz.”

“Bu çok daha iyi, teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ama herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana ve Annikaya haber ver. Elias’ı kasabadan kovalamak gibi. Eminim Annika’nın ahileri seve seve yardım ederler.”

Diğer en yakın arkadaşımız Annika, yedi kardeşin en küçüğüydü ve tek kızdı. Onca abıyla nasıl başa çıkacağını bilemezdi. Mari haklıydı. Haven kardeşlerle büyümüştüm. Onlardan yardım isteseydim, ânında burada olurlardı.

Ama ihtiyacım olduğunda bile yardım istemekte berbatım.

Bu sefer de istemedim.

“Sorun değil, halledebilirim.”

“Sana inancım tam.”

“Teşekkürler. Bu arada, saçıma yaptığın şeye bayıldım, İçinde saman olmasına rağmen.” Marigold yetenekli bir kuafördü ve burada, kasabada kendi salonunu açmıştı. Birkaç gün önce çok hoş bir kesim yapmıştı ama ben elbette her zamanki gibi bir gün içinde normal atkuyruğuma dönmüştüm.

“Sevindim. Güzel saçlardan ve güzel şeylerden bahsetmişken, benimle ve Annika’yla maskeli baloya gelmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin?”

Tilikum Tarih Derneği, önümüzdeki hafta sonu Grand Peak Otel’de bir maskeli balo düzenleyecekti. Tam Marigoldun ilgi alanıydı. Şimdiye kadar tanıştığım en tatlı, en romantik insandı; kostümlerin ve dansların olduğu bir balo muhtemelen onun için hayalin gerçekleşmesi anlamına geliyordu.

Ama benim için pek öyle sayılmazdı.

“Üzgünüm, tatlım ama zamanım yok.” Hangisi doğrudu? Gitmek için can atıyor olsam bile, yılın bu zamanında sosyal bir hayat için fazla meşguldüm.

“Sadece emin olmak istiyorum. Fikrini değiştirirsen, Annika ve ben sana eşlik etmeyi çok isteriz. Ya da bakarsın bazı hoş beyefendilerle tanışırız.”

“Çok tatlısın. Ama şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey bir beyefendi. Ya da herhangi bir erkek.”

Özellikle kalp yerine taş taşıyanlar.

“Tamamdır. Ben seni rahat bırakayım artık. Az önce biri geldi, içeri girmem gerekebilir. Seni daha sonra tekrar yoklarım.”

“Teşekkürler, Mari.”

“Yemek yemeyi unutma. Duş almayı da.”

“İkisini de halledeceğim. Benim için endişelenme.”

Vedalaştık. Kontrol edemediğim bir refleksle elim mesajlarıma kaydı. Elias’ın tekrar mesaj yazıp yazmadığını kontrol ettiğim falan yoktu. Ne münasebet! Sadece yazmadığından emin olmak istiyordum. Ondan haber almak istemiyordum. Ya

da kasabada kalıp kalmadığını ve kasabadaysa nerede kaldığını öğrenmek istemiyordum.

İlgilenmiyordum.

İnsanın kendini kandırması bazen çok yorucu oluyordu.

Muhtemelen teyzesiyle eniştesinde kalıyordu. Gittiğini hiç sanmıyordum. Aklına bir şey koymuşsa benim küçük küstahlıklarım onu vazgeçirmeye yetmezdi. Bu kadarından emindim.

Aklımı böyle işgal etmesine sinirlenerek yemeğimi bitirdim. Duş almayı düşündüm ama hava hâlâ aydınlıktı, belki biraz daha çalışabilirdim. Madem yeniden kirlenecektim neden temizlenmeye zahmet edecektim ki?

Telefonum neşeli Noel müziğiyle bir kez daha çaldı. Arayan annemdi.

“Nasıl gidiyor? Birkaç iş halletmek için köye gitmek üzereydim.”

“Onun yerine bize gelsen. Akşam için yemek hazırladım.”

Elimdeki peynir paketine baktım, zavallı yemeğimden arta kalanlara. “Harika olur, birazdan oradayım.”

itilir

Annemle babamın evinin arka kapısına büyük kırmızı bir kurdelesı olan bir Noel çelengi yerleştirilmişti, ayrıca babam etraftaki birkaç ağaca ışıkları asmıştı bile. Babam bir defasında anneme kimsenin görmediği bu arka tarafı süslemek için neden zahmete girdiğini sormuştu. Annem de orayı öyle görmenin onu mutlu ettiğini, başkalarının önemi olmadığını söylemişti. O günden sonra babam her yıl mutfak penceresinden görünen alana Noel ışıklarını asmayı hiç ihmal etmemişti.

İşte sevgi denen şey buydu.

İçeri girince bütün evi dolduran ev yapımı tavuk çorbası ve taze ekmek kokusuyla karşılandım. Babam kâselere çorba

doldurmakla meşgulken, annem de sofraya tereyağını yerleştiriyordu.

“Ellerini yıka,” dedi annem.

Lavaboya yönelmiştim bile. Herkesin yemeğe oturmadan önce ellerini yıkaması annemin değişmez yasasıydı.

Çiftlik yaşantısı.

“Yemek nefis kokuyor.” Lavanta kokulu sabunla ellerimi yıkadım. “İyi ki aradın. Hâlâ markete gidemedim de.”

“Tahmin ettim,” dedi annem.

Hepimiz sofraya oturduk. Babam çorbasının üzerine tepeme biber serperken annem yandan bir bakış fırlattı. Ekmek alıp üzerine tereyağı sürdüm.

“Sen kendin mi anlatırsın yoksa sorguya mı çekmemiz gerekecek?” dedi annem sessizliği bozarak.

Tam ekmeği ağzıma atacakken durdum. “Ben mi?”

“Evet, sen.”

İçimi çekip ekmeği masaya koydum. “Cole’la konuştunuz sanırım.”

“Evine gitmeden önce bize uğradı. Gerçekten de Elias buraya mı geldi?”

“Maalesef.”

“Ne istiyormuş, Tanrı aşkına?”

“O geri zekâlı Damien Barrett’la birlikte DataStream’de çalışıyormuş. Hafta sonu arayıp çiftliğin satışıyla ilgili konuşmak istedi. Uzun lafın kısası, telefonu yüzüne kapattım, o da bu sabah çıkageldi.”

Babamın yüzünde sert bir ifade belirdi. Elias Stoneheart’ın hayranı olduğu söylenemezdi. “Onu bana göndermeliydin. Memnuniyetle konuşurdum.”

“Sorun yok, baba. Her şey kontrolüm altında.”

“Bir daha gelirse bana haber ver. Onu mülkümde istemiyorum.”

“Biliyorum ama başımdan savdım.” Çorbamdan bir yudum aldım. Annem anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. “Sen iyi misin peki?”

“Elbette iyiyim. Niye olmayacakmışım ki?”

Babama kısa bir bakış attı. “Onu uzun zamandır görmedin.”

“Tam da bu yüzden çok da mesele değil. Lisede çıkmıştık, artık bir önemi yok.”

“Tatlım, bu konuda konuşmak istersen her zaman yanındayız.” Uzanıp koluma dokundu.

Annemin beni teselli etme çabası sinirime dokundu. Çorbadan birkaç yudum daha alıp zihnimden havanın ne zaman kararacağını hesapladım. Gerçi atölyeye dönüp tabelaya bir kat daha boya sürebilirdim. Bunun için gün ışığına ihtiyacım yoktu.

“Konuşacak bir şey yok. Çiftliği Barrett’a satmadığımız gibi ona da satmayacağız. Benim eski sevgilim olabilir ama bu çok uzun zaman önceydi. Geçmiş geçmişte kaldı.”

Neyse ki daha fazla uzatmadılar. Annem yemeye başladı ama babam sadece çorbasını karıştırdı, biraz daha biber serpti ve tekrar karıştırdı. Boğazını temizledi, annemle bir kez daha bakiştılar.

Kaşığımı masaya bıraktım. “Tuhaf davranıyorsunuz. Neler oluyor?”

Annem, “Kendi aramızda biraz konuştuk da,” dedi.

Babam çorbasıyla oynamayı bıraktı. “Çiftlik hakkında. Özellikle de Noel Köyü hakkında.”

“Ne olmuş köye?”

“Bu sene Noel Köyünü açacağımız son sene olacak.”

Babamın sözleri havada asılı kaldı. Annemle babama baktım, bir şeyler daha söylemelerini bekledim.

“Pardon, ne dediniz? Çünkü Noel Köyü’nü kapatacağınızı söylediniz gibi geldi ama sanırım yanlış duydum.”

Annem, “Köyü senin kadar biz de seviyoruz,” dedi. “Fakat çok fazla yer kaplıyor, ne kadar zaman ve emek istediğinden bahsetmiyorum bile.”

“Çok iş olduğunu biliyorum ama orası simgesel bir yer. Noel Köyü bir Tilikum geleneği, kapatamayız.”

Babam, “Açık tutmanın bir yolunu bulmaya çalıştık,” dedi, “İnan bana, tüm seçeneklerimizi gözden geçirdik.”

“Yani bu mudur? Vazgeçiyoruz, öyle mi? Şimdi Elias’ı arayıp çiftliği alabileceğini mi söylemeliyim?”

“Hayır, bu yüzden köyü kapatmak zorundayız zaten,” dedi babam. “Çiftliği elimizde tutmak için tek şansımız bu.”

“Ne dediğinizi anlayamıyorum.”

Babam derin bir nefes aldı. “Gırtlığımıza kadar borca battığımızı zaten biliyorsun. Ama bilmediğin şey, birkaç yıl önce çiftliği ve gelir potansiyelini teminat olarak göstererek birinden borç aldığım. Sen bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemeden önce şunu belirteyim ki başka seçeneğim yoktu. Banka bize daha fazla kredi vermedi ve ben de ödeyebileceğimizi düşündüm.”

“Ama ödeyemedin.”

Annemle bir kez daha birbirlerine baktılar. “Ödeyemedim ve şimdi de sıkışıp kaldık. Noel Köyü, daha iyi kullanılabilecek değerli bir alanı kaplıyor.”

“Ne gibi daha iyi bir kullanım?”

“Ticari ekin. İlkbaharda karlar eridiğinde, alanı temizlemeye başlayıp ekime hazır hâle getirebiliriz. Şansımız yaver giderse, borcun en azından bir kısmını ödemeye yetecek kadar iyi bir hasadımız olur. Burada kalmamızı sağlayacak kadar.”

“Bunun için yeterli alanımız var mı?”

“Köy için kullandığımız alana merayı eklersek, özellikle de sübvansiyon almaya hak kazanırsak iyi kazandıracak sağlam bir mahsul için yerimiz olur.”

“Ama eğer otlakları ekin için kullanırsak, nerede...” Birden durdum, gözlerim kocaman açıldı. “Ciddi olamazsın. Sürümüz? Ren geyiklerinden vazgeçemeyiz. Onlar ailenin bir parçası.”

“Tatlım, biz de onları seviyoruz,” dedi annem. “Ama bakımları masraflı.”

“Ya Horace?”

Tekrar birbirlerine baktılar, alınlarında beliren çizgiler rahatsızlıklarını ele verdi. “Horace ren geyikleriyle kalmalı. Onları ayırırsak çıldırır. Bir ren geyiği sürüsü ve bekçi eşeğini kim alır ki?”

“Horace iyi olacak,” dedi babam.

“Hayır, olmayacak. Ren geyikleri de olmayacak. Ayrıca bu kasaba da olmayacak. Tek çözüm bu olamaz.”

Annem, “Bazen iyi çözümler bulmak mümkün olmaz,” dedi. “Değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabul etmek zorundayız.”

Bütün iştahım kaçmıştı, kâsemi ittim. “Hayır. Bunu kabul etmeyeceğim. Çiftliği ve Noel Köyü’nü korumanın bir yolu olmalı. Daha kalıcı hâle getirmekten ya da binaları yazın başka bir şey için kullanmaktan bahsetmiştik. Peki ya çiftlik turları? Neredeyse hiç düzenlemiyoruz, çünkü hiç tanıtım yapmıyoruz. Ama yaparsak...”

“Bunu kim üstlenecek?” diye sordu babam. “Sen mi? Zaten yeterince meşgulsün. Biz de daha fazla çalışan almayı kaldıramayız.”

“Peki baharda köyü nasıl kaldıracaksınız?”

Babam iç geçirdi. “Araziyi yeniden kullanmak bazı ön maliyetler gerektirecek, ancak rakamları inceledim, işe yarayacak gibi duruyor.”

Başımı iki yana salladım. “Bu araziyi kurumsal tarımın bir parçası hâline getirmek için almadın. Beni yanlış anlama, ticari ürün yetiştirmeye karşı değilim. İnsanlar yemek yemek zorunda. Ama bu çiftliği inşa etme sebebiniz toprağı onurlandıran ve

toplum için önemli olan bir yer yaratmak istemenizdi. Üstelik bunu yıllarca sürdürdünüz. Şimdi bırakamazsınız.”

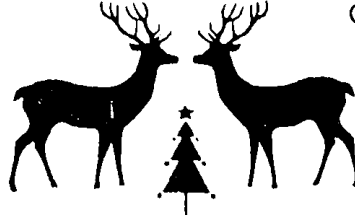
“Senin gibi biz de bu durumdan mutlu değiliz,” dedi annem. “Ama ya DataStream’e satarız ve çiftliğin tamamını kaybederiz ya da kurumsal tarıma yönelir ve çiftliğimizi elimizde tutarız. Seçenekler açık.”

Damarlarım hissettiğim hayal kırıklığıyla uğuldadı. Sanki fark yaratacak bir şey yapabilir veya her şeyi düzeltebilirmişim gibi işe geri dönmek istiyordum. Ancak yeni bir Noel Baba Atölyesi tabelasından daha büyük bir fark gerekiyordu. Bu gece tamamlayabileceğim tüm çiftlik işlerinden daha büyük bir şey.

Yine de bir yolu olmalıydı. Annemle babam yorgundu. Yıllardır çiftliğimizi ayakta tutmak için mücadele ediyorlardı. Teslim olmak zorunda olduklarını düşündükleri için onları suçlayamazdım.

Ama havlu atmaya da hazır değildim. Kesinlikle değildim. Çiftliği ve Noel Köyünü kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

Elias’ın işin içine girmesine de asla izin vermeyecektim.

ELIAS

Bugün çok fazla olay oldu. Önce kasaba, ardından Cook Çiftliği. Şimdi de bu.

Yıllar sonra ilk kez teyzemle eniştemin evinin önündeydim. Buraya son geldiğimde aptal bir çocuktan başka bir şey değildim. Liseden yeni mezun olmuştum ve hayatımı geride bırakmak için can atıyordum. Tilikum'dan çıkmak, başarılı olmak istiyordum.

Acıdan uzaklaşmak.

Artık acı yoktu. Onu uzun zaman önce gömmüştüm, buzla kaplamıştım.

Tüm bunlar, bu kapıyı çalmanın özel bir anlamı olmadığı anlamına geliyordu. Anlamı yoktu. Sadece kasabada olduğum için uğruyordum.

Ruhuma sızmaya çalışan duyguları uzaklaştırırken içime tanıdık bir ürperti yayıldı.

Daha iyiydim.

Kapıyı çaldım.

Kapıyı Hattie teyze açtı ve beni görünce gözleri büyüdü. Gri saçları ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmış, kapüşonlu bir sweatshirt ve kot pantolon giymişti. Annemin ablasıydı ama annem uzun ve zayıf, Hattie teyzeyse daha kısa ve daha yu-

muşak mizaçlıydı. Hayatını ilkokul öğretmeni olarak çalışarak geçirmiş, birkaç yıl önce emekli olmuştu.

“Elias.” Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Gözlerini kırıştırdı.

“Her şey yolunda mı? İçeri gel.”

“Her şey yolunda.” Beni içeri aldı. Şömineden çıkan odun dumanına karışmış sabun kokusu rahatsız edecek kadar tanıdıktı.

“Emin misin? Babana bir şey mi oldu?”

Kaşlarım çatıldı. Babamı nadiren düşünür, düşündüğümünden daha az konuşurdum. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Sen iyi misin?”

“Evet.”

“O hâlde ne işin var burada?”

“Kasabadaydım.”

Kapıyı kapattı. “Kasaba mı? Neden?”

“İş için.”

“Ah. İyi o zaman. Keşke arasaydın, akşam yemeği için bir şeyler hazırlardım. Aman neyse. Sonuçta buradasın.”

Varlığımı neden bu kadar büyüttüğüne anlam veremedim. Onu en son altı ay önce görmüştüm.

Ya da belki sekiz olmuştu.

Daha fazla mı acaba?

Bilmiyordum.

“Son dakikada belli oldu. Bunca yolu gelmem gerekeceğini düşünmemiştim.”

Gülümsedi, gözlerinin etrafında beliren çizgiler hatırladığımdan daha fazlaydı. “Geldiğine çok sevindim”

“Dale evde mi?”

“Buralarda bir yerde. Muhtemelen arkada.” Peşinden oturma odasına girmem için işaret etti. “Sen otur. Gidip onu bulayım. Seni gördüğüne çok sevinecek.”

Bir şeyler mırıldandım ama oturmadım. Fazla rahat etmek istemiyordum. Hattie aceleyle mutfaktan geçip arka kapıdan çıktı.

Burada yaşadığım dönemden beri hiçbir şeyi değiştirmemişlerdi. Dale eniştenin oturduğu noktada belirgin bir çöküntü olan o eski çikolata kahvesi kanepesi. Kitaplarla ve -Hattie teyze macera romanlarını severdi- topladığı birkaç kar küresiyle dolu o eski sehpa. Şöminenin yanında duran raflarda birkaç kar küresi daha vardı.

Şömine rafına doğru yürüdüm. Buz pateni yapan bir çift penguenin olduğu bir kar küresinin yanında son sınıf resmim vardı. Çerçevelediği genç adama, hafif gülümsemesine ve özensiz saçlarına bakıp kaşlarımı çattım. Neredeyse tanıyamayacaktım.

“Pekâlâ, geliyorum.” Dale enişte mutfaktan içeri girdi. Uzun boylu ve inceydi. Upuzun kollar ve sıska bacaklar. Ağarmış olmasına rağmen saçları hâlâ gürdü. “Hattie benimle dalga geçiyor sandım.”

Hattie dirseğiyle onu dürttü. “Burada olduğunu söyledim sana.”

“Dale enişte,” deyip elimi uzattım.

Elimi sıkıca kavrayıp sertçe sıkarken ifadesini okumak zordu. “Seni görmek güzel. Seni Tilikum’a hangi rüzgâr attı böyle?

“İş için buradayım.”

“Ne işin olur ki senin burada?”

İlk aklıma gelen bu konuda bir şey söylememektir. Cookların çiftliğinden bahsetmemek. Ama neden saklayacaktım ki? Nihayetinde bu sadece bir emlak alışverişi idi. Saklayacak bir şeyim yoktu.

“Şirketim Cook Ailesi Çiftliği’ni satın almak istiyor. Aileyle konuşmaya geldim.”

Dale’in kaşları kalktı. “Şirketin bir çiftlikle ne yapacak ki?”

“Üzerinde bulunduğu araziye istiyorlar.”

“Ama çiftliğe ne olacak?” diye sordu Hattie.

“İnşa edeceğimiz veri merkezi kompleksine yer açmak için her şeyin yıkılması gerekecek.”

Soluğu kesildi. “E peki Noel Köyünü nerede kuracaklar?”

Öfkeyle nefes verdim. İnsanların bu Noel Köyü takıntısı da neydi? “Bu benim sorunum değil. Ben sadece anlaşmanın detaylarını halletmek için buradayım.”

“Cookların satmaya istekli olmalarına şaşırdım,” dedi Dale.

“Teklifimize pek sıcak bakmıyorlar,” diye itiraf ettim.

Hattie kollarını kavuşturdu. “Anlıyorum. Demek Isabelle’i ikna etmek için buradasın. Bu ilginç olacak.”

Ben bunu *ilginç* olarak tanımlamazdım. “Rakamlara bir kez daha bakmam gerekiyor. Mülkü satın almanın maliyeti, iyileştirmelerle birlikte harcamak istediğimizden daha fazla olabilir.”

Isabelle’le uğraşmak da akıl sağlığıma iyi gelmeyebilirdi.

Başka araziler de vardı. Cooklarla hazır buraya gelmişken anlaşmak ideal olurdu ama Isabelle’le karşılaşmamdan sonra yarım günde böyle bir şeyi başaramayacağım açıktı. Yenilgiyi kabul etmiyordum. Sadece verimliliği göz önünde bulunduruyordum. Damien bu iş için altı ayını harcamıştı bile. Önümüzdeki altı ayı Isabelle’i çiftliği satmaya ikna etmeye çalışarak geçirebilir veya başka bir yer bulmaya odaklanabilirdim

Tercihen de kışında talaş ve atkuyruğunda saman olan inatçı bir kadına ait olmayan bir arazi.

Eşit derecede cazip bir arazi bulursam yine Damien’in önüne geçmiş ve Nigel’a kendimi kanıtlamış olurum.

“Yemek vakti geldi,” dedi Hattie. “Bu kadar iş konuşmak yeter. Sanırım buzdolabında hepimizi doyuracak kadar domuz bonfile var.”

Yanıt beklemeden mutfağa gitti. Bir süre sonra, dolap kaplarının, tencere ve tavaların şangırtısıyla birlikte Noel müziği havayı doldurdu.

Dale, “Sana bir içki getireyim mi?” diye sordu.

“Kesinlikle evet.”

Dale ikimize birer kadeh viski doldururken Hattie ’ye bu müzik için çok erken olduğunu söyleme dürtüsüne direndim.

Dale'in uzattığı içkiden büyükçe bir yudum aldım.

"Son zamanlarda babandan haber aldın mı?" diye sordu Dale.

"Hayır. Ama bu alışılmadık bir şey değil."

"Hattie birkaç hafta önce anneni aradı. Durumu iyi gibi görünüyor."

"Bilemiyorum." Annemle de babamla konuştuğum sıklıkta konuşurdum, yani neredeyse hiç. Yıllar önce boşanmışlardı ve annem kısa bir süre sonra yeniden evlenmişti. Babam ilişkilerinde hep al gülüm ver gülüm yöntemini seçerdi. O yaşlansa da beraber olduğu kadınlar hep aynı yaşta kaldı.

Umursadığımdan değil. İkisinin de istediklerini yapabilecek kadar paraları vardı ve onlarla uğraşarak zamanımı boşa harcamama gerek yoktu.

"Peki, sen nasılsın?" diye sordu Dale.

"İyiyim."

"İyi mi? Hepsi bu kadar mı?"

Bir içki daha alıp pencereye doğru yürüdüm. "Meşgulüm. İşler iyi gidiyor. Yoluma çıkan bir ahmak var ama uzun sürmeyecek. Burada olmamın bir nedeni de bu."

"Hep rekabetçi olmuştundur."

Omuzlarımı silktilim. "Hırslıyım. Bunda yanlış bir şey yok."

"Yok, evet. Ama hırsın doğru yöne odaklandığı sürece."

"Tek bir yön var. Yukarı."

"Kurumsal basamakların yukarısı." Ses tonunda tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı. Kızgınlık mı? Hayal kırıklığı mı? "Jake Marlon'a olanları duydum. Yazık oldu. Çok gençti."

Jake Marlon bana işletme fakültesinden sonraki ilk işimi veren adamdı, ancak daha da önemlisi benim mentorum olmuştu. DataStream'deki yükselişimi büyük ölçüde ondan öğrendiklerime borçluydum.

Ne yazık ki Jake golf sahasında kalp krizi geçirerek ölmüştü. Daha ellisine yeni basmıştı.

“Evet, bu beklenmedik bir şeydi.”

“Evli miydi? Geride kalan birileri var mı?”

“Hayır.” Neredeyse gülecektim. Jake evlenecek biri değildi.

“Muhtemelen bir kız arkadaşı vardı ama benim takip edemeyeceğim kadar hızlı sevgili değiştirirdi.”

“Her neyse ölüm haberine üzülmüştüm.”

“Ben de.”

Hattie, “Peki ya sen Elias?” diye mutfaktan seslendi. “Bu yıl Noel için eve özel birini getirecek misin?”

Kaşlarım çatıldı. Noel’de eve hiç gelmezdim ki, o hâlde ne...

Anladım, sadece biriyle çıkıp çıkmadığımı soruyordu.

“Hayır. Çok meşgulüm.”

Hattie mutfak kapısından başını uzattı. “Biriyle çıkamayacak kadar mı meşgulsün?”

“Evet.” Ses tonumun bu konuşmayı sonlandıracağını umdum.

Ama yetmedi. “Görüştüğün genç bir kadın yok muydu? Dale, adı neydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Dale. “Onunla tanıştığımızı hiç sanmıyorum.”

Tanışmamışlardı. Hiç kimseyle ailemle tanıştıracak kadar ciddi bir ilişki yaşamamıştım.

“Sanırım henüz doğru kızla tanışmadı,” dedi Hattie. “Henüz.”

Doğru kız diye bir şey yoktu. Hattiehin ima ettiği şekilde en azından. İlişkiler karmaşık ve dikkat dağıtıcıydı. Kadınları her erkek kadar seviyordum ama biriyle ciddi bir ilişki yaşamamanın getireceği yüke -ya da masrafa— ihtiyacım yoktu.

Telefonum beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. İçimde arayanın Isabelle olduğuna dair başaramadığım bir umut kıvılcımı alevleniverdi. Çiftliği satma konusunda mucizevi bir fikir değişikliği yaşamış olamazdı ve onunla konuşmak için başka bir nedenim de yoktu.

Zaten Isabelle değildi. Nigel’dı.

Viskimi bırakıp telefona cevap vermek için dışarı çıktım.

“Stoneheart,” diye cevapladım.

“Herhangi bir gelişme var mı?”

“Henüz değil. Isabelle Cook’la kısa bir görüşme yaptım ama... meşguldü.”

“Hımm.” Sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu. “Elias, sana karşı dürüst olacağım. CFO pozisyonu için olası bir aday olduğun sır değil. Damien da öyle. Aslında, bu arazi meselesine bulaşana kadar onu terfi ettirmeye hazırdım. Oldukça basit olmalıydı ama aylardır oyalanıyor. İnisiyatif alarak devreye girmenden etkilendim.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama inisiyatif ve başarı farklı şeylerdir. Bu çiftlik meselesini halletmeni istiyorum. Yaparsan, terfi şenindir. Anlaştık mı?”

“Kesinlikle. Olmuş bil.”

“Güzel. Beni haberdar et.”

“Tamam. ”

Görüşmeyi sonlandırdı.

Damarlarımda hırs ateşinin yandığını hissettim. Damien’ı kısa bir süreliğine de olsa benden önce düşünmüş olması beni çileden çıkarmıştı. Ama artık top bendeydi.

Anlaşmayı yap. Terfi ve terfiyle gelen her şeyi al.

Başka bir arazi bulma fikrini aklımdan çıkardım. Elimdeki fırsat belliydi, onu kullanacaktım.

Ama Isabelle’i hafife almıştım. Bir daha böyle bir hata yapmayacaktım.

Tilikum’da daha fazla zaman geçirme fikri hoşuma gitmese de başka seçeneğim yoktu. Isabelle aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelebilirdi. Onu yavaş yavaş yıldırmaq için şahsen burada olmam gerekiyordu.

Alice’i aradım.

“Alice’le görüşüyorsunuz.”

“Yarın Tilikum’a gelmen gerekiyor.”

“Affedersin?”

“Nigel çiftlik işini halletmemi istiyor ama biraz zor olacak. Burada, kasabada kalmam gerekecek.”

“Benimle ne ilgisi var?”

“Sen benim asistammsın.”

“İş ünvanımı biliyorum. Neden ofisten çalışamıyorum?”

“Çünkü buradan çalışmana ihtiyacım var.”

“Çok mantıksız.”

Dişlerimi sıktım. “Aslında bir mantığı var ama konumuz bu değil. Yarın öğlene kadar burada ol.”

“Öylece kalkıp gelemem. Benim kızım var, unuttun mu?”

“Onu da getir.”

Cevap vermeden önce kekeledi. “Onu öylece getiremem.”

“Neden? Kaç yaşında?”

“Beş yaşında.”

“E o zaman ne kadar yer kaplayabilir ki? İki yataklı bir oda tut.”

“Mesele yer değil. Anaokuluna gidiyor.”

“Birkaç gün anaokulunu kaçırırsa da Harvard’a gireceğinden eminim,” diye alay ettim.

“Ben çalışırken ona kim bakacak?”

Noel müziğinin zayıf sesi bana nerede olduğumu hatırlatana kadar kısa bir süreliğine afalladım. “Teyzem.”

“Teyzen mi? Tilikum’da bir teyzen mi var?”

“Evet ve kendisi emekli öğretmen. Sorun çözüldü.”

“Meşgul olmadığını nereden biliyorsun?”

“Emekli dedim ya.”

“Elias, kızımın t>azı özel ihtiyaçları var. Herhangi biriyle olamaz.”

“Teyzem özel eğitim öğretmeni idi. Sorun olmaz.”

“Gerçekten öyle miydi yoksa uyduruyor musun?”

“Bunu neden uydurayım ki?”

“İstedliğini elde etmek için.”

“İstedığimi elde etmek için yalan söylemem.”

Bana inanmıyormuş gibi sustu. “O zaman bana onun adını ve numarasını ver.”

“Neden?”

“Onunla bizzat konuşabilmem için. Maddie’yi sorun etmeyeceğine karar verirsem yarın orada olacağım.”

“Maddie kim?”

Resmen bağırarak, “Kızım,” dedi. “Neden her şeyden bu kadar habersizsin?”

Hakaretine aldırmayarak onu hoparlöre alıp rehberimden Hattie’nin numarasına baktım.

“Şimdi mutlu musun?” diye sordum.

“Hiç değilim.”

“Önce benim eve uğrayıp bana birkaç kıyafet getir. Buraya gelirken kalmak gibi bir planım yoktu.”

“Size getirebileceğim başka bir şey var mı, majesteleri?”

“Çok tatlı. Bak, bu benim kadar senin de işine yarayacak. Ben terfi alırsam sen de terfi edersin.”

“Bu zam alacağım anlamına mı geliyor?”

Duraksadım.

“Elias, Scroogeluk² yapma. Büyük bir zam alacaksın. Benim de almamı sağlayabilirsin.”

“Tamam, sana zam yapacağım. Terfiyi aldıktan sonra.”

“Ayrıca seyahat masraflarımı da sen ödüyorsun.”

Öksürdüm. “Pardon?”

“Arabayla bunca yol yapıp orada kalmam için beni zorluyorsun. Masrafım kendi cebimden ödeyecek değilim.”

“Pekâlâ,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ayrıca lütfen beni yol kenarındaki boktan bir motele yerleştirme. Sen neredeyse ben de orada kalacağım.”

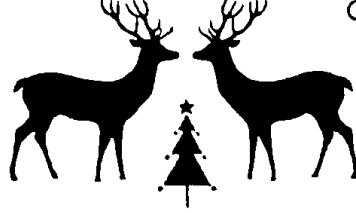
² Ebenezer Scrooge, Charles Dickens'ın 1843 yılında kaleme aldığı *Bir Noel Şarkısı* romanının ana karakteridir. Romanın başında Scrooge, Noel'i küçümseyen soğuk kalpli, cimri biri olarak tarif edilir, -ç.n.

Kafamın içinde yine yazar kasa sesleri dönmeye başladı. “Tamam. Tanrı aşkına, çık gel artık.”

Benden daha fazla talepte bulunmasına fırsat vermeden telefonu kapadım.

Soğuk hava resmen tenimi ısıırıyordu ama içeri girmeden önce biraz bekledim. Çam ağaçlarının ve ıslak toprağın kokusuyla sarmalanmışım. Tam Tilikum gibi kokuyordu.

Sinirli bir hırıltıyla içeri girdim. Kararlıydım. O terfiyi alacaktım, Damien’dan kurtulacaktım ve bunların hepsi de küçük bir kasaba çiftliğinde olacaktı. Zavallı Isabelle. Peşine kimin düştüğünden haberi yoktu.

ELIAS

Bakır Tencere Lokantasındaki kahve en hafif ifadeyle va-sattı. Çok erken başlayan Noel saçmalığı ve çılgın gözlü baristaya rağmen bizim ofisin altındaki kahveciyi özlemiştim. Beyaz badanalı ahşap, manzara resimleri ve duvardaki antika kilim mekâna bir çiftlik evi havası veriyordu, havada kızarmış patates ve tost kokusu vardı.

Tabii ki Noel için süslenmişti. Teyzemle eniştem eski odamda kalmamı istemişlerdi -böyle bir şey söz konusu bile değildi— ama ben Grand Peak Hotel’e yerleşmiştim. Şimdilik idare ederdi.

Bu sabah biraz otelden çalışmış ve Alice’i beklerken yemek yiyecek bir yer bulmaya karar vermiştim. Saatile baktım. Geç kalmamıştı ama yine de sinirlendim. Çoğunu bitirdiğim tabağımı bir kenara itip garsona kahvemi tekrar doldurmasını işaret ettim.

Doldurdu. Alice hâlâ yoktu.

Sonunda kapı açıldı ve içeri girdi. Karşımdaki sandalyeye oturdu. “Geldim işte. Şimdi mutlu musun?”

Saatile baktım. “Geç kaldın.”

“Saat on ikiyi yedi geçiyor ve önce teyzenlere uğramam gerekiyordu, o yüzden lütfen saçmalama. Lafı açılmışken, Hattie gerçekten teyzen mi?”

“Evet.”

“Onların yanında mı büyüdün?”

“Bir süre.”

“İnanılmaz.”

“Ne?”

“Böylesine tatlı bir kadın tarafından büyütülüp nasıl...”

Eliyle beni işaret etti. “Buna dönüştün.”

“Ne diyorsun?”

“Teyzenin kaba ya da huysuz falan olmasını bekliyordum. Ama dün telefonda konuşurken bile çok tatlı biri olduğu anlaşıyordu.”

“Yani?”

“Bu kadar iyi bir kadınla nasıl akraba olduğunu anlayamıyorum. Maddie’yle de inanılmaz anlaştı.”

“Maddie kim?”

Ters ters baktı.

“Doğru, senin çocuğun.”

“Kasabadayken onlarla kalmamızı teklif ettiler, sanırım kabul edebilirim. Yük olmak istemem ama Maddie’nin orada daha rahat edeceğini düşünüyorum. Teyzeni ve enişteni şimdiden çok sevdi, çok tatlılar.”

“Güzel. Otel masrafından kurtulmuş olurum.”

“Neden bu kadar cimrisin?”

“Cimri değilim. Pratik biriyim.”

“Hayır, düpedüz cimrisin. Muhtemelen en büyük süiti tutabilecek gücün var ama en standart odayı tuttun kendine, değil mi?”

“En büyük süite ihtiyacım yok.”

“İddiamı ispatladığın için teşekkürler.”

“Bu cimrilik değil, hem nasıl bir oda tuttuğum neden bu kadar umurunda?”

“Umurumda değil. Ama bu kadar cimriysen, beni neden buraya getirttiğini anlayamıyorum. İşimi gayet rahat ofisten de yapabileceğimi söylüyorum.”

“Ben kalkıp buraya geldiysem sen de geleceksin.”

İç çekti. “Tipik Elias mantığı. Peki şu çiftlik olayında durum ne?”

“Dün Isabelle Cook’la konuşmaya çalıştım ama çok inatçı. Rakamları konuşmak istemiyor, sadece çiftliğin özel olduğu ve bu nedenle masraflarını karşılamak veya faturalarını ödemek gibi zorluklara katlanması gerekmediği konusunda ısrarcı.”

“Anladığım kadarıyla çiftlik bir süredir onun ailesine ait?”

“Ailesi o doğmadan önce satın almış. Orada büyümüş.”

“Bu da onun çiftliğe olan bağlılığını oldukça anlaşılır kılıyor.”

“Çiftlikle bağı duygusal ve gerçekçi değil. Çiftlik zarar ediyor.”

“Tamam ama onun duygularını önemsizmiş gibi görmezden gelemezsin”

“Önemsizler.”

Gözlerini devirdi. “Senin için önemsiz olabilir ama onun çiftlik hakkındaki hisleri, satmama inadının en büyük nedeni. Bunu göz ardı edemezsin.”

“Peki o hâlde onun duygularını nasıl aşabilirim?”

“Belki de duygularını aşmaya çalışmamaksın. Belki de o duygulara oynamalısın.”

Bu konuşma beni Noel süslerinden daha fazla rahatsız etti. “Bunu nasıl yapabilirim ki?”

“Genel duygu eksikliğini göz önüne alırsak, pek şansın olmayabilir.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Bence bu aile için buranın sadece bir iş yeri olmadığını kabul ederek işe başlamalısın. O çiftlik onların evi ve geçim kaynağı, bu yüzden de oraya bağlılık duymaları gayet normal.

Ayrıca, kasaba halkı orada kurdukları Noel Köyünü gerçekten seviyor gibi.”

İnledim. “Bunu sana kim söyledi?”

“İeyr.cn. ”

“Noel Köyüyle ilgili konuşmak yok.”

Başını eğip gözlerini kısarak beni süzdü. “Noel’den neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Noel’den nefret ettiğimi kim söyledi?”

“Kimse ama belli ki nefret ediyorsun. Her yıl şikâyet ediyorsun.”

“Tam bir kaynak israfı. İnsanlar olmayan paralarını hediyeler almak ve partiler düzenlemek için harcıyor, umursamadığın insanlarla zaman geçirmen için yapılan baskıdan bahsetmiyorum bile. Hepsi sahte. Süslemeler, müzik, sözde gelenekler. Bunların hiçbirisi aslında bir şey ifade etmiyor.”

“Tam bir Grinch.”

“Odaklan. Noel hakkındaki görüşlerimin Cookların çiftliğiyle hiçbir ilgisi yok.”

“Tamam, yılın en mutlu zamanına duyduğun nefret bir sır olarak kalabilir. Ama ben yine de Isabelle Cook’un duygularını görmezden gelmenin senin için büyük bir risk olduğunu söylüyorum.”

Pencereden dışarı baktım. Duygulardan nefret ediyordum. Karmaşık ve mantıksızdılar. Ne yazık ki Alice haklıydı. Ne kadar mantıksız olurlarsa olsunlar, Isabelle’in duyguları yokmuş gibi davranamazdım. Onun duygularına karşı değil, onlarla birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıydım.

“Tamam, haklı olabilirsin. Isabelle’le ‘duyguları’ hakkında konuşacağım.”

“Merak etme, acıtmaz.”

Acıtmazdı. Isabelle benim canımı yakamazdı. Kimse yakamazdı. Alice ayağa kalktı.

“Her ne kadar şımarık çiftlik kızı hakkında sohbet edip öğle yemeği yemek istesem de yapacak başka işlerim var. Cad-denin yukarısında bir kafe var, muhtemelen Maddie'nin yanına dönmem gerekene kadar orada çalışacağım.”

Başım la onayladım. “Bir şeye ihtiyacım olursa sana mesaj atarım.”

“Çiftliğe döneceğin zaman bana haber ver.”

“Neden?”

“Çünkü görmek istiyorum.”

Neden çiftliği görmek istediğini bilmiyordum ama sormaya da zahmet etmedim. “Muhtemelen yarın. Isabelle'e sakinleşmesi için biraz daha zaman vermek istiyorum.”

Alice'in kaşları çatıldı, çantasını omuzuna attı. “Onu ger-çekten sinirlendirdin, değil mi?”

“Hayır.”

“Tamam, artık sinirlendirdiğine eminim. Sonra konuşuruz.”

Alice gitti, ben de mesajlarımı kontrol ettim. Nigel, Damien'a verdiği bir cevapta beni de cc'lemişti. Görünüşe bakılırsa Damien, Nigel'a alternatif emlak listeleri göndererek projeyi geri almaya çalışıyordu. Nigel'ın cevabı *-Elias hallediyor-* beni gülümsetti.

Beni yenmek için bundan daha çok çalışman gerekecek, Damien.

Birdenbire Harvey Johnston belirdi ve gelip karşıma oturdu. Kot pantolon ve yıpranmış keten gömleğinin üzerine deri bir yelek giymiş, geniş siperlikli bir şapka takmıştı, sakalları oldukça hırpani görünüyordu.

“Doğru yerde misin?” diye sordum.

“Tabii, tabii,” dedi boğuk sesiyle. “Kasabada yeni misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Seni gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Çocukken burada yaşıyordum.”

“Ya.” Sanki ona düşünecek bir şey vermişim gibi sakalını sıvazladı. “Buralarda pek bir şey değişmiyor, değil mi?”

Düşüncelerim Isabelle'e kaydı. Ben yokken bir kadına dönüşen o genç kıza. "Bazı şeyler değişiyor."

"Sincaplara dikkat et. Organizeler."

"Öyle mi?"

"Emin olabilirsin. Sırtındaki gömleği bile çalarlar. Dikkatli olmalısın."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Ne kadar kalacaksın burada?"

Neden masama oturduğundan ya da neden benimle sohbet etmesine izin verdiğimden emin değildim. Ama konuşmayı sürdürecektik kadar merak duyuyordum.

"Umarım uzun sürmez. Bazı işleri halletmek için buradayım."

"İş mi? Güzel, güzel. İş iyidir."

"Kesinlikle."

"Yine de geçmişe dikkat et derim."

Söylediği şey tuhaftı. "Geçmiş mi?"

"Evet, evet." Sanki bir şeyler arıyormuş gibi yeleğinin ceplerini yokladı. "Geçmiş daima insanı yakalar. Ondan kaçıp saklanamazsın."

"Geçmişten saklanmama gerek yok. Artık geride kaldı."

"Hepimiz böyle düşünürüz. Ama peşimizi bırakmaz."

Bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşmalardan birine dönüşüyordu. "Neden bahsettiğini anladığımdan pek emin değilim."

Gözleri benimkilerle buluştu, gözlerindeki ani berraklık şaşırtıcıydı. "Saklanamazsın. Geçmiş ne olursa olsun seni bulur. Geçmişle kendi koşullarınla yüzleşmek daha iyidir."

Ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu, ancak sorunun bana mı yöneltildiğinden yoksa bunu kendisi için mi netleştirmeye çalıştığından emin olamadım. "O zaman göreceksin. Göreceksin."

"Neyi göreceğim?"

“Geçmiş peşini bırakmayacak,” diye mırıldandı, ayağa kalkıp bir daire çizerken bir şey kaybetmiş gibi tekrar yeleşini yokladı. “Lanet sincaplara dikkat et.”

Ön tarafa gidip kapıdan çıkışını şaşkınlıkla izledim.

Bu da neydi böyle?

Fakat Tilikum'un deli ihtiyarıyla yaptığımız sohbet üzerine düşünecek ne zamanım ne de isteğim vardı. Odaklanmam gerekiyordu. İşimi ne kadar çabuk halledersem, hayatıma o kadar çabuk geri dönebilirdim. Bu kasabada kesinlikle gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyordum. Özellikle de Noel yaklaşıırken. Noel sezonunun tüm gıcıklıklarından uzakta, dairemde olmam gerekiyordu.

Onun için de Isabelle'in duygularıyla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyordu ki bu, hiç de hevesli olduğum bir iş değildi.

ISABELLE

Zanağımdaki boya damlacıklarını hissedebiliyordum ama sonra temizlerim diye düşündüm. Noel Köyündeki şekerci dükkânın önünde hâlâ boyanması gereken bir baston şeker daha vardı. Binanın geri kalanı biraz daha iyi görünüyordu. Bu sabah Cole’la çok iş yaptığımızdan keyfim yerindeydi.

Ama Elias’ın bana doğru yürüdüğünü görünce tüm mutluluğum bir anda uçup gitti.

Homurdandım. “Harika. Scrooge geri döndü.”

Cole bana döndüğünde bir an için hiçbir yerine bulaştırmadan boya yapmayı nasıl başardığını merak ettim. Elleri bile tertemizdi.

“Ondan kurtulmamı ister misin?”

Elias yalnız değildi. Yanında bir kadın vardı. Sarı saçları Mari’nin bile onaylayacağı türden kat kat kesilmiş, lacivert bir kışlık ceket ve pantolon giymişti.

İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Kız arkadaşı mıydı? Neden yanında bir kadın getirsindi ki?

Tabii ki kıskanmam söz konusu olamazdı. Elias’la uzun zaman önce ayrılmıştık. Şimdi kiminle olduğu umurumda değildi.

Elias karşımda durduğunda bu yalana sarıldım. Gözlerini aşağı yukarı gezdirdi, tulumu mu eleştiriyor acaba diye düşündüm. Bakışları Cole'a kayıp sonra tekrar bana döndü.

“Isabelle.”

“Ah ne güzel, hâlâ kasabadasın.”

Kadın ona doğru eğilip, “Ondan şimdiden hoşlandım,” dedi.

Elias ona hafiften ters bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. “Günaydın.”

Gerçekten mi? Hoşbeş mi etmek istiyordu? “Günaydın, sanırım? Takviye mi getirdin?”

“Asistanım Alice.”

Alice öne çıkıp elini uzattı. “Merhaba, ben Alice Moore. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Isabelle Cook.” Alice'in elini sıktım. “Kabalık etmek istemem ama çiftliği ona satmam için benimle konuşmaya geldiysen vaktini boşa harcıyorsun.”

“Aslında sadece burayı görmek istedim.”

Son derece arkadaş canlısı görünüyordu. İlk içgüdüm ondan hoşlanmaktı ama belki de bu Elias'ın oyunuydu. Bir tür iyi polis, kötü polis olayı.

“Oldukça meşgulüz, Noel sezonuna hazırlanmaya çalışıyoruz.”

“Ona bir tur artırabilirim,” dedi Cole.

Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

Ama gözleri benim üzerimde değil, Alice'in üzerindeydi.

Bu ilginçti.

“Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım,” dedi.

“Bu Cole Phillips,” dedim ama her ikisi de varlığını unutmuş gibi görünüyordu. “Çiftliği iyi bilir. Sanırım istersen sana etrafı gezdirebilir.”

Alice, Cole'a utangaçça gülümsedi. “Harika. Teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevk.” Cole sırtarak kolunu uzattı. “Bu taraftan.”

Elias bana yaklaştı, birlikte uzaklaşmalarını izledik..

“Kim o?” diye sordu.

“Gole çiftlikte çalışıyor. Ayrıca benim eski sevgilim.”

Bu son kısmı neden araya sıkıştırdığımdan emin değildim. Konuyla pek ilgisi yoktu. Belki de sadece Elias’ın nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim.

Tabii ki beni hayal kırıklığına uğratmadı.

“Nasıl yani?” diye homurdandı. “O herif mi?”

“Evet, o herif. Gerçekten iyi biridir.”

“Aferin ona.”

“Alice kız arkadaşınsa endişelenmene gerek yok. Cole bir şey yapmaz.”

“Alice benim kız arkadaşım *değil*” .

Sesindeki gürleyen yoğunluk omurgamda bir karıncalanmaya neden oldu. Ve onunla çıkmadığını öğrendiğimde hiç de rahatlamadım. Önemli değildi ve umurumda da değildi.

Tam bir yalancıydım.

“Aman, her neyse, boş ver.”

Bana baktı ama yüz ifadesini okumak çok zordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

“İkinci raunt için mı geri geldin?” diye sordum.

“Buraya seninle tartışmaya gelmedim.”

“Bu çok kötü. Geçen gün kazanmak hoşuma gitmişti.”

“Sana kazandığını düşündüren ne?”

Omuz silktim. “Gittin. Gerçi bu tipik bir şey.”

Kaşlarını çattı. “Gittim çünkü sen gitmemi istedin. Ama bence konuşmalıyız. Gidip kahve içmeye ne dersin?”

“Bu sefer bir PowerPoint sunumu getirdin mi? Ya da mali tablolarımızın kopyalarını?”

“Hayır. Çiftliğin sizin için bir anlamı olduğunun farkındayım.”

“Öyle. Bu yüzden de satmayacağız.”

“Beni susturmaya çalışıp duruyorsun ama benden o kadar kolay kurtulamazsın. Çiftlik senin için çok şey ifade ediyor, anlıyorum. Burası senin evin, burada büyüdün, öylece bırakıp gideceğini hayal bile edemem.”

Fırçayı boyanın içine daldırdım, beyaz bir şerit yapmadan önce fazla boyayı sıyırdım. “Aynen öyle.”

“Karşı karşıya olduğun mali durum hakkında konuşmak istediğimi söylerken duygularını küçümsemeye çalışmıyordum.”

“İlginç çünkü geçen gün önemli olanın para olduğunu açık ve net bir şekilde belirtmiştin.”

“Bu söylediğim, iş kararları bağlamında geçerliydi.”

“Ve ben de hâlâ senden farklı düşünüyorum. Söz konusu iş olduğunda bile, bazı şeyler paradan daha önemlidir.”

“Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. Senin kendi önceliklerin var, benim de kendi önceliklerim.”

“Gerçekten de farklı önceliklerimiz var.” Sesimdeki üzüntüyü belli etmemeye çalıştım ama başaramadım. “Her zaman öyleydik.”

O soğuk, yeşil gözleriyle uzun uzun baktı bana. “Önceliklerin neler?”

Fırçayı şerit boyunca ileri geri hareket ettirdim ama bu işi öylesine yapıyordum. “Sanırım önceliklerim arasında çiftliği bizim için ve tabii kasaba için de olabilecek en iyi hâlâ getirmek ve sonunda emekli olabilmeleri adına aileme yardım etmek var.”

“Peki ya kendin için?”

“Bunlar benim kendim için önceliklerim.”

“Hayır, bunlar çiftlik ve ailen için önceliklerin. Peki ya kendin için? *Sen* ne istiyorsun?”

Fırçayı daldırdım. Bir damla beyaz boya yüzeyden aşağı kayıp tam olarak yere düşmeden öylece dondu.

“Bilmiyorum. Çiftliğe odaklanmış durumdayım. Yaptığım şey bu.”

“Öyledir tabii ama kendin için daha fazlasını istemiyor musun?”

“Daha fazla ne?” Beyaz boya damlası yere düştü. ‘Daha fazla para mı? Daha güzel eşyalar mı? Anlamadığın şey bu. Çiftliği seviyorum ve Noel Köyü’ne ev sahipliği yapmayı seviyorum. İnsanları mutlu ediyor, neşe saçıyor ve bu benim için süslü bir araba ya da başka bir şey alabilmekten daha büyük bir öncelik. Sakın neşe yaymanın faturaları ödemediğini söyleme.’”

“E ödemiyor ama. Çok açık.”

“Gerçekten anlamıyorsun.” Boya kutusunu alıp fırçayı kenarına sildim. “Bilançoya sadece rakam olarak baktığınızda, elbette bu çiftlik gözden çıkarılabilir gibi görünebilir. Ama o zaman da kasaba halkı için yaptıklarını hesaba katmamış oluruz. Ayrıca faturalarımızı ödemek zorunda olduğumuzu biliyorum. Aptal değilim.”

“Asla öyle olduğunu ima etmek istemedim. Benim de demek istediğim bu. Daha büyük şeyleri hak ettiğini düşünmüyor musun?”

“Ve bununla daha büyük bir banka hesabını kastediyorsun.”

Tereddüt etti. “Hayır, ille de öyle olması gerekmiyor.”

“Belki yaptığım şeyler küçük ama yine de bir etkisi olabilir.”

“Baston şeker şeritleri. Toplum sağlığı için hayati önem taşıyor.”

Sesindeki alayı hissettim. Bu çok ender rastlanan bir şeydi ama çok yatıştırıcıydı. Neredeyse gülümseyecektim.

“Ha ha, Bay Grinch. Hem biliyor musun, baston şeker şeritlerinin toplumun sağlığı için hayati önem taşıdığını iddia ediyorum, en azından temsil ettikleri şey açısından.”

“Neymiş o?”

“Noel ruhu.”

Gözlerini deviriyor. “Bana tebrik kartı zırvalarıyla konuşma lütfen.”

“Öyle değil. Noel neşesi gerçek bir şeydir ve insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarır. Bizim burada yaptığımız da bu.”

“Noel neşesi mi yapıyorsunuz?”

“Evet.”

“Bu da toplum için iyi bir şey, öyle mi?”

“Kesinlikle”

“Yeni iş imkânlarından ve para akışından daha mı iyi?”

“Belki, evet.”

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana baktı.

“Bana öyle bakma. Bunu kanıtlayabilirim.”

“Hayır, kanıtlayamazsın.”

Meydan okuyarak beni içten içe yaktı. Kendini beğenmiş öz güveni çıldırtıcıydı. Ona gününü gösterecektim. “Bahse var mısın?”

“Noel neşesinin önemli olduğuna dair benimle bahse girmek mi istiyorsun?”

Bir adım daha yaklaştım. “Bahse girerim seni sadece Noel neşesinin değil, bu çiftliğin de önemli olduğuna ikna edebilirim.”

“Bunun üzerine nasıl bahse gireceğiz?”

“Bu hafta sonu ihtiyaç sahibi çocuklar için bir oyuncak kampanyası düzenliyoruz. Gelip yardım et ve eğer hâlâ burada yaptığım işin toplum üzerinde bir etkisi olduğunu düşünmezsen, seninle oturup o dosyadaki tüm finansal çalışmaları gözden geçireceğim.”

“Çiftliği satmakla ilgili bir konuşma mı?”

“Evet.”

Tereddüt etti, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. Berbat bir fikirdi, kabul ediyorum. Oyuncak kampanyası için buraya gelmesini, bütün sabah etrafta dolanmasını istemiyordum. Ama ona meydan okuduğuma göre artık kesinlikle geri adım atamazdım.

“Anlaştık.” Elini uzattı.

“Ama dürüst olmalısın.”

“Dürüst olacağım.”

Boya kutusunu yere bırakıp elimi uzattım.

Tokalaşırken elimi sıkıca kavradı, eli şaşırtıcı derecede sıcaktı. Teninin de bakışları gibi soğuk olacağını düşünmüştüm.

öyle değildi ve bu da açıklanamaz bir şekilde kışkırtıcıydı.

Elimi geri çektikten sonra tulumuma silmemek için kendimi zor tuttum. “Pazar günü. Saat dokuzda.”

“Orada olacağım.”

Yanaklarım kızardı, muhtemelen sadece soğuk hava yüzündendi. Burnumun ucu uyuşmaya başladı. Bir anda, yaklaşmış Elias’ın sert ve sıcak bedenine sokulma dürtüsüne kapıldım.

Geri adım attım. Dokunmak kesinlikle söz konusu olamazdı.

“Colc’un Alice’i nereye götürdüğünden emin değilim,” dedim.

“Tur onun fikri olduğuna göre onu eve de bırakabilir.”

Bu beni biraz güldürdü. Tipik Elias. Muhtemelen amacı bir pislik gibi davranmak değildi, sadece mantıklı bir fikir olduğunu düşünüyordu.

“Eminim aldırmayacaktır.”

Başını bir kez öne doğru sallayıp bir adım geri çekildi. Neyin ne olduğunu bilmeseydim, benden uzak durmakta zorlandığını bile söyleyebilirdim.

Ama bu tabii ki aptalcaydı. Galiba Marigold’la çok fazla romantik film izlemiştim. Gözleri üzerimde geri geri yürürken içten içe koşup beni öpme dürtüsüyle falan mücadele ediyor değildi.

Beni öpmek mi? Gerçekten Mari’yle haddinden fazla film izlemiştim. Beni öpmesini istemiyordum. Böyle bir şeye kalkışsaydı ben...

Her neyse.

Kalkışmadı. Pişmanlık dolu bir ifadeyle, ağır çekimde geri geri gitti. Soğuk gözleri benimkileri terk ederken arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu kadardı. Anlaşılan pazar günü onu tekrar görecektim.

Boya kutusunu alıp kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğumu düşünerek işe geri döndüm.

Çiftlik çok hareketliydi. Elleri alışveriş torbalarıyla dolu insanlar bağışladıkları oyuncakları otoparktan köyün içine taşıyordu. Cooklar kutular ve masaların yer aldığı geçici bir stant kurmuşlar, önüne de oyuncak kampanyası tabelası koymuşlardı.

Her şey çok insancıldı ama Isabelle'in tüm bunlarla neyi başaracağını düşündüğünden hâlâ emin olamıyordum. Oyuncakların bir grup çocuğa ne faydası olacaktı ki? Odalarını, ihtiyaç duymadıkları ve birkaç hafta sonra umursamayacakları eşyalarla mı dolduracaklardı? Ne için? Parlak renkli bir paketi açmanın verdiği anlık heyecan için mi?

Ambalaj kâğıtları da mı bağışlanıyordu? Kutuların büyüklüğünü ve bağışlarıyla gelen insanları görünce, tüm bu eşyaları paketlemek için kimin zaman ve para harcadığını merak ettim.

Oyuncaklar iyiydi. Doğaları gereği kötü bir yanları yoktu. Ama Noel hediyeleri bir çocuğun yaralarını iyileştirmeye yaramazdı.

Gayet iyi biliyordum.

Isabelle'i görmedim ama çiftlik yardımcıları Cole bilmem neyi gördüm. Üzerinde koyu renk bir palto, çorap şeklinde bir şapka, yıpranmış bir kot pantolon ve kahverengi botlar vardı.

►Kalın kolları olan iri bir adamdı; şüphesiz saman balyalarını

kaldırmaktan ya da buralarda her ne yapıyorsa ondan. Gözlerimi kısıtım. Isabelle onunla çıkmış mıydı? Mantıklı geliyordu. Çalışkan çiftçi tipi, tam ona göreydi. İyi huylu. Biraz fazla mı gülümsüyordu ne?

Bana hiç benzemiyordu.

Peki ilişkileri neden yürümemişti? Aralarında herhangi bir düşmanlık yokmuş gibi görünüyordu. Acaba ona karşı hâlâ bir şeyler mi hissediyordu? Muhtemelen onu her gün görüyordu. O saman savuran kolların tekrar ona sarılması için özlem duyuyor muydu?

Daha da önemlisi, neden bu kadar kıskanıyordum?

Ben kıskanç bir tip değildim. Bir şey istiyorsam peşinden gider ve onu elde ederdim. Kıskançlık bir zayıflıktı. Dikkat dağıtıcıydı. Ama Cole'a baktığımda, bir zamanlar Isabelle'e dokunduğunu bilmek bile kıskançlığın beni sinsice ele geçirmesine yetiyordu.

Belli ki Tilikum başıma vurmaya başlamıştı. Kapatmak üzere olduğum çiftlikte çalışan bir adamı kıskanmak için hiçbir nedenim yoktu.

Buradan gidebilmek için çiftlik meselesini halletmem gerekiyordu. Cole birine sırtıttı. Elinde bir torba oyuncak bulunan bir kasaba sakinini selamlayan dostça bir sırtış değildi bu. İfadesinde sıcaklık vardı. Isabelle'e mi gülümsüyordu?

Gözlerim seğirdi. Ama çapkın ifadesinin hedefi Isabelle değildi.

Alice'ti.

Asistanım hafifçe el sallayarak yaklaştı, Cole'un birkaç adım önünde duruyordu. Ellerim kendiliğinden yumruk oldu. Onun yanında dikkatli olsa iyi ederdi.

Ama neden umurumdaydı ki? Bu adam neden radarıma girmişti? Isabelle'le çıkmış olması ya da Alice'le flört ediyor olması önemli değildi. Isabelle benim değildi. Alice de sadece asistanımdı. Gerçek anlamda arkadaşım bile değildi.

Bir sincap yanımdan koşup ağaca tırmandı. Burası beni geriyordu. Odaklanmak zorundaydım.

Neden burada olduğunu sormak için Alicc'c doğru yürüdüm. Ona gelmesi gerektiğini söylememiştim.

Beni görünce kaşları kalktı. “Seni burada görmeyi beklemiyordum .”

Isabelle’le girdiğim iddiayı itiraf edecek değildim, bu yüzden bir açıklama yapma zahmetine girmedim.

“Neden buradasın?”

“Gole davet etti.” Yanında duran küçük çocuğa baktı. “Kızım Maddie’yle tanışmamıştın. Maddie, bu Bay Stoneheart.”

Sarı saçları pembe rokalarla tutturulmuş, sarı bir mont giymiş küçük kız annesinin tıpatıp aynısıydı. Gözleri ıslık ıslık, gülümseyerek bana bakıyordu. Neden bu kadar mutlu göründüğünü ya da neden koltuk değneği kullandığını bilmiyordum.

“Kendini mi yaraladı?” diye sordum.

Alice iç çekti. “Hayır. Serebral palsi hastası.”

“Beynim bacaklarımla konuşmakta zorlanıyor,” dedi küçük kız, kahvaltıda dondurma yemiş gibi neşeli bir sesle. “Ama yürüyebiliyorum. Bakın.”

Koltuk değnekleriyle birkaç adım attı. Bacakları dizlerinden içe dönüktü ve yürüyüşü garipti ama haklıydı, yürüyebiliyordu.

Bunu tuhaf bir şekilde sevimli buldum.

“Aferin sana,” derken sesimde hiç alaycılık yoktu. Ciddiydim.

Alice sanki bir şey onu şaşırtmış gibi bana baktı.

Cole da benzer bir ifade takındı.

“Göğsünde bir taş mı var?” Maddie parmağıyla beni işaret etti.

“Taş mı?”

“Stoneheart.³”

3 Stoneheart kelimesinin Türkçe karşılığının “taş kalp” olmasına dayanan bir söz oyunu. ~f.n.

“Hayır, tatlım, bu göğsünde bir taş olduğu anlamına gelmiyor.” Alice kızının alnındaki bir tutam saçı çekti. “Bu sadece onun soyadı. Normal bir kalbi var.”

Cole alayla güler gibi oldu.

Ona aldırmadım. “Aslında göğsümde bir taş olabilir. Hiç bakmadım.”

Maddie yine o parlak gülümsemesiyle bana doğru yaklaştı, sonra elini kaldırdı. “Dokunabilir miyim?”

Kaşlarım istemsizce çatıldı ama ulaşabilmesi için çömel-dim. Avucunu göğsüme bastırdı, gülümsemesi yerini yoğun bir konsantrasyona bıraktı.

“Kalbin atıyor,” diye fısıldadı.

Atıyor muydu? Belli ki yaşıyordum. Hayattaydım. Ama başka bir anlamda, kalp atışlarımı hissedebilmesine şaşırmıştım.

Cevap vermeden ayağa kalkıp paltomu düzelttim.

“Günaydın,” dedi Isabelle arkamdan. “Yardıma geldiğin için teşekkürler.”

“Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Alice. “Kızım Maddie’yle tanışın.”

“Merhaba, Maddie. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Kalbi atıyor.” Yine beni işaret etti. “Kontrol ettim.”

Isabelle bir ona bir bana baktı. “Bildiğim iyi oldu.”

“Hey Maddie, mini trenle gezintiye çıkmak ister misin?” diye sordu Cole.

“Evet!”

“Ne diyorduk, Maddie,” dedi Alice.

“Evet, lütfen.” Cole’a doğru birkaç adım atıp sonra Isabelle’e baktı. “Serebral palsi hastasıyım.”

“Anlıyorum,” dedi Isabelle.

“Ona koltuk değnekleri hakkında çok soru soruluyor,” dedi Alice. “Sanırım buna bulduğu çözüm, insanlar soru sormadan önce onlara söylemek.” “

“Akıllı çocuk. Bu taraftan.” Cole ona gülümsedi, sonra trene doğru yavaş adımlarla ilerledi, böylece Maddie ona yetişmekte zorlanmadı.

“Kaç yaşında?” diye sordu Isabelle.

“Beş yaşında,” dedi Alice. “Ama on iki yaşındaki bir çocuğun kelime dağarcığıyla konuşuyor.”

“Vay be. Çok etkileyici. Çok sevimli bir kız.”

“Teşekkürler. O kesinlikle hayatımın ışığı.”

Isabelle, “Cole’un çocuklarla arası gerçekten çok iyidir,” dedi.

“Ah.” Alice’in sesi biraz telaşlı çıktı. “Evet, öyle görünüyor.”

Isabelle gülümsedi. “Sen git eğlenmene bak. Kalbi atan adamla benim yapacak işlerimiz var.”

Alice, Cole ve Maddie’yi takip ederek beni Isabelle’le baş başa bıraktı.

“Bırak özel ihtiyaçları olan bir çocuğu, asistanının bir kızı olduğunu bile bilmiyordum.”

Eğri büğrü adımlar atan, ara ara duraksayan küçük kıza baktım. “Ben de bilmiyordum.”

“Bir kızı olduğunu bilmiyor muydun?”

“Bir çocuğu olduğunu biliyordum da serebral palsi hastası olduğunu bilmiyordum.”

“Gerçekten mi? Ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?”

Ses tonundaki suçlayıcı ton savunmamı kızıştırdı. “Birkaç yıldır ama çocuğunu işe getirmiyor ki. Onun hakkında nasıl bilgi edinecektim?”

Isabelle omuz silkti. “Bilmem. Her neyse, gerçekten yapacak işlerimiz var.”

Bu sefer montunu unutmamıştı. Bol bir monttu; yosun yeşiliydi ve kapüşonluydu. Ama beresi yoktu ve soğuk havada kulaklarının üşüyüp üşümeyeceğini merak ettim. Tulum giyip giymediğini de.

Üzerindekiler geçen gün neden bu kadar tahrik edici gelmişti? Boya sıçramış kot, seksi bir elbise ve topuklu ayakkabı-

lardan çok farklıydı. Ama Isabelle'in tulum giymesinin tahrik ediciliği açıklanamazdı.

Arkasından bağış standına gittim. Birkaç çocuk -muhtemelen lise ya da üniversite öğrencisi- bağışları alıp kutulara yerleştiriyordu. Russell ve Faye ortalıkta görünmüyordu, bu da beni rahatlatmıştı açıkçası. Eninde sonunda onlarla karşılaşmam gerekecekti ama bu buluşmayı olabildiğince ertelemek hiç fena olmazdı.

Isabelle, "Pekâlâ, oldukça basit," dedi. "İnsanlar eşyalarını getiriyor ve biz de onları doğru kutuya koyuyoruz. Her şeyin ambalajının açılmış olması gerekiyor. Çoğu insan bunu biliyor ama arada bir insanlar hediyelerini önceden paketlenmiş olarak getiriyor. Onlara bunu hatırlatmak zorunda değilsin, sadece teşekkür et ve hediyeleri şu arkadaki masaya koy."

"İnsanlar talimatlara uymalı."

Gözlerini devirdi. "Evet, bazen uymuyorlar ama yine de biz tabii ki cömertliklerini takdir ediyoruz."

"Peki. Başka?"

"Gıda bağışları oraya gidiyor. Çoğunu Şükran Günü ya da Noel yemeklerinde dağıtacağımız için bozulmayan gıdalar olması gerekiyor. Kutu çok dolarsa, diğer masaya yığmaya başla."

"Tüm bunlar Noel neşesi, öyle mi?"

Ellerini beline koydu. "Evet. Bu cömertlik. Dediğim gibi, **Noel** insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarır."

Boğazımdan onaylamadığımı belirten bir ses çıkardım.

Isabelle gönüllüleri köyün başka yerlerine yardıma gönderdi ve biz de bağışları organize etmeye başladık. İnsanlar **akın akın** geliyordu; bazıları konserve ve kutulanmış yiyecek dolu poşetlerle, bazıları da oyuncak ya da kıyafet dolu alışveriş **torbalarıyla**. **Bir** adam yenilediği bir arabayı getirdi, **bir** başkası **Isabelle'e** oyuncak yerine içi para dolu bir zarf verdi.

Isabelle herkesi gülümseyerek ve birçoğunu kucaklayarak **karşıladı**. Gelenlerin çoğu onu tanıyor gibiydi. İnsanlar Noel

Köyü' nün açılışından duydukları heyecanı dile getirip şimdiden ne kadar harika görüldüğü konusunda ona iltifat ediyorlardı

Bunların hiçbirisi beni etkilemedi. İnsanların bağış getirmesi hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

Kırmızı örgü şapkalı bir kadın, sanki orada olması gerektiğinden emin değilmiş gibi çekingen bir tavırla standa yaklaştı. Göğsüne yakın bir yerde küçük bir kese kâğıdı tutuyordu. İçinde bir bağış varsa, nakit para ya da hediye kartı olmadığı sürece, fazla bir şey olamazdı.

Isabelle arkasını döndüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Merhaba, Bayan Myers. Nasılsınız? Çocuklar nasıl?”

“İyiyiz. Çocuklar iyi notlar alıyor.”

“Bu harika. Peki ya siz?”

“Derslerimi bitirdim ve iyi bir iş buldum. Temmuzdan beri oradayım.”

“Sizin adınıza çok sevindim.”

“Teşekkürler.” Elini çantaya atıp küçük bir oyuncak araba çıkarttı. “Çok fazla bir şey değil ama bu yıl bir şeyler vermek istedim.”

Isabelle oyuncayı alıp neredeyse saygıyla tuttu. “Ah, Bayan Myers. Bu harika bir şey. Çok teşekkür ederim.”

“Önemli bir şey değil.” Çantayı buruşturdu.

“Hiç önemsiz olur mu?” dedi Isabelle. “Bu çok cömertçe. Teşekkür ederim.”

Kadının gözleri yaşlarla buğulandı. Nedense aynı anda hem mutlu hem de üzgün görünüyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece küçük bir arabaydı. Şimdiye kadar topladığımız oyuncak yığınlarının yanında gerçekten bir hiçti.

Isabelle kadını sıkıca kucakladı, vedalaştıktan sonra kadın gitti.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum.

Isabelle gözlerini sildi. Sanki bu sohbet onu ağlatmış gibiydi. “Birkaç yıl önce Bayan Myers ve iki çocuğu evsiz kalmanın

cşğındcydi. Noel yemeğı için hediye ve yiyecek temin ettik. Çeçen yıl hâlâ kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu, yine ona destek verdik. Ve bu yıl artık bir şeyler verecek kadar parası var,"

"Bu ııııı?" Birkaç dolardan fazla etmeyen oyuncacı işaret ettim.

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama mesele bu değil. Elinden geleni yapıyor, bunun onu ne kadar mutlu ettiğini görmedin mi? Bu yıl o da katkı sağlıyor?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak oyuncaca şüpheyle baktım. Bende uyandırdığı hisler hoşuma gitmiyordu. Sanki kalbimin etrafındaki buzda küçük bir çatlak oluşmuş gibiydi.

"Bu hoş bir hikâye ama haklı olduğunu kanıtlamaz. Oyuncak kampanyası yapmak için Noel Köyünün var olması gerekmiyor. Herhangi bir yere kurabilirsiniz. Hatta şehir merkezinde olsaydınız muhtemelen daha fazla bağış alırdınız. Daha fazla yaya trafiğı olacağı için..."

"Sinir bozucusun, biliyorsun değil mi?"

"Sadece rasyonel davranıyorum."

Kollarını kavuşturdu.

"Peki. Bak ne diyeceğim? Sen kazandın. Az önceki sahne bile sana Noel ruhunun önemli olduğunu kanıtlamadıysa, ne kanıtlar bilmiyorum."

"İddiayı bırakıyor musun?"

"Şimdilik."

"İddialar böyle yürümez."

"Sen bunu göremeyen bir Scrooge olsan da ben hâlâ Noel neşesinin önemli olduğunu söylüyorum. Ama seninle oturup çiftliğı konuşacağım."

"Akşam yemeğinde?"

"Akşam yemeğı lafı geçmemiştii."

Ne halt ediyordum ben? Onunla yemeğı çıkmak istemiyordum. Neden ısrar ediyordum ki? "Şartları baştan netleştirmeliy-

dik ama yapmadık, bu yüzden şimdi açıklığa kavuşturuyorum. Benimle yemeğe çık.”

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, duruşu meydan okur gibiydi. Bakışlarındaki meydan okuma içimde bir şehvet ateşinin yanmasına neden oluyordu. Bana böyle bakması, meydan okumaya çalışması hoşuma gidiyordu.

Birkaç saniye daha geçti ama geri adım atacak değildim. Isabelle benimle yemek yiyecekti.

“Peki,” diye tersledi. “Ama restoranı ben seçerim.”

Bu konuda taviz vererek, “Peki, öyle olsun. Sonuçta buradaki restoranları benden daha iyi biliyorsun,” dedim.

Burun delikleri hafifçe genişledi, saçının bir kısmı atkuyruğundan kurtulmuştu ve gözleri parlıyordu. Kahretsin, çok güzeldi. Dağınıktı ama güzeldi.

Her zaman da öyleydi.

“Git başka bir yerde Grinchlik yap.” Beni eliyle geçiştirdi. “Yapacak işlerim var.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bu galibiyette boş gelen bir şeyler vardı. Arabama dönmek üzere oradan ayrıldım. Kaybedeceği bir iddiaya girmiş olması benim suçum değildi. Bir oyuncak kampanyası İçin bağış toplamak nasıl bir şey kanıtlayabilirdi ki? Elbette ben kazanmıştım; o daha başlamadan kaybetmişti.

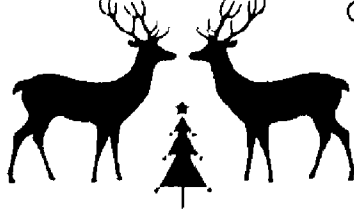
Yine de istediğimi elde ettiğim zamanlarda duyduğum o tatmin hissi yoktu. Kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyordum.

Buradan gitmek istemiyormuşum gibi.

Bir sincap koşarak, U şeklinde kesilmiş Noel ağaçlarının olduğu yöne doğru ilerledi. Ayaklarım onu takip etmek ister gibiydi, bu yüzden hiç düşünmeden peşinden gittim. Aklıma Harvey Johnston'ın söyledikleri geldi. *Geçmiş her zaman yakalar. Ondan saklanamazsın.*

Elbette, sincapların organize olduğunu da söylemişti. Belki de söylediği her şeyi göz ardı etmeliydim.

Ama yapamadım. Geçmişimin büyük bir kısmı buradaydı ve her ne kadar yüzleşmek istemesem de bir şey beni ilerlemeye zorluyordu. Büyük ahşap “Cook Aile Çiftliği Noel Ağaçları” tabelasının önünde durdum. Testerelerin gürültüsünü duyar ve havadaki talaş kokusunu alır gibiydim. Tıpkı oraya ilk gittiğim zamanki gibi.

ELIAS

On Bir Yaşında

Talaşlar burnumu gıdıklıyor, testerelerin gürültüsü kulağımı l dolduruyordu. Korktuğum falan yoktu. New York'ta bundan daha gürültülü inşaat alanlarının yanından geçmiştim. Muh-temelen daha tehlikeliydi de. Ama yine de buradaki bir şeyler gerilmeme neden oluyordu.

Dale enişte elini omzuma koydu. "Merak etme. Elektrikli testeresi olan birine çok yaklaşmayacağız."

"Elektrikli testereden korkmuyorum."

"Korktuğunu söylemedim." Sırtımı sıvazladı.

"Hadi gidip mükemmel ağacı bulalım."

"Noel ağacı için çok erken değil mi? Daha dün Şükran Günüydü."

"Bu yüzden ağacımızı kendimiz keseceğiz. Taze olacak. Suladığımız sürece sorun olmaz."

"Hem Noel ağaçları çok güzeldir," dedi Hattie teyze. "Bu ? şekilde daha uzun süre tadını çıkarabiliriz."

Mantıklı görünüyordu. Onların Noel ağaçları neye ben- , zliyordu bilmiyordum ama annem her yıl kocaman bir ağaç koyardı. Bir dekoratör tutardı ve her zaman bir tema olurdu.

Renkler uyumlu olmak zorundaydı. Okulda yaptığım süslerin hiçbirini asmamasını umursamıyormuş gibi yapardım. Artık bebek değildim. Böyle şeyler umurumda değildi.

Yine de bu yıl okulda bir süs yaparsam belki Hattie teyze ve Dale enişte süsü ağaçlarına koyarlardı.

Dale enişte kısa bir yokuştan aşağı inip sıcak çikolata dağıtılan masanın önünden geçti. İçinde marshmallovv yüzen beyaz fincanlara baktım ama almalarını istemeyecektim. Hayır diyeceklerini düşündüğümünden değil. Teyzem ve eniştem bana karşı çok iyidiler. Ama bir şeyler istemeyi sevmezdim, özellikle de onlardan. Garip geliyordu.

Ayrıca bir şeyler oluyordu, hissedebiliyordum. Yaprak dök-meyen ağaçların sıralandığı yere doğru ilerlerken Hattie teyze, Dale enişteye gergin bakışlar atıp duruyordu. Onlarla çok uzun süre yaşamamıştım -sadece birkaç ay- ama yetişkinlerin bazen birbirlerine attıkları o endişeli bakışı bilirdim.

Kötü haberlerin alametiydi.

Dale eniştenin omzunda taşıdığı el testeresi paslı görü-nüyordu.

“Testerenin bir ağacı kesecek kadar keskin olduğundan emin misin?” diye sordum.

“Şey, biraz daha fazla kas gücü kullanmamız gerekebilir ama sanırım üstesinden gelebiliriz.”

“Biz mi?” Testereyi kullanmama izin vereceğini mi söy-lüyordu?

“Köşedeki dükkândan müstehcen bir dergi aşırarak kadar büyüksen testere kullanacak yaşa da gelmişsin demektir.”

Hattie teyze onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. “Dale.”

Dale enişte bana göz kırptı.

Gülümsememeye çalıştım ama dudaklarımın kıvrılmasını engellemek zordu. Başımı bu kadar derde sokacak bir şey yaptığım için benimle dalga geçebilmesi karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Sanki bu konuda kızgın bile değildi.

Babam gibi olmadığı kesindi.

Babam aklıma gelince teyzem ve eniştemin ailemden haber alıp almadıklarını merak ettim. Beni arayıp Noel için eve dönüşümü ayarlamaları gerekiyordu. Onları son gördüğümde çok kızgınlardı. Annem veda etmek şöyle dursun, yüzüme bile bakmamıştı. Babam sadece kendime çekidüzen versen iyi olur demişti. Çekidüzen vermezsem ne yapacaktı acaba? Beni zaten göndermişti. Daha kötü ne olabilirdi ki?

“Tamam, Elias.” Dale enişte bir sıra ağacın ortasında durdu.

“Sana güveniyorum. Bize Noel ağacımızı bul.”

İçimi saran o tuhaf hisle etrafıma bakındım. Nasıl ağaç seçeceğimi bilmiyordum. Evdeyken ağaçları annemin dekoratörü getirirdi ve hepsi de sahte olurdu. Ya yanlış seçim yaparsam?

“Bilmiyorum.” Kollarımı kavuşturdum. “Seçmek istemiyorum.”

“Ah, hadi ama.” Nazik sesi tuhaf bir biçimde güven vericiydi.

“En azından beğendiğin birkaç tanesini işaret et. Seçenekleri daraltmama yardım et.”

Hattie teyze beni cesaretlendirmek için başını onaylar gibi salladı. Ne düşündüğüm gerçekten umurlarında mıydı? Yoksa yetişkinlerin bazen yaptığı gibi ben de olaya dahilmişim gibi hissettirmek için yalan söyleyip sonra yine bildiklerini mi okuyacaklardı?

Bunu öğrenmeye karar verdim.

“Şuradaki.” Cılız, orantısız bir ağacı işaret ettim.

Dale eniştenin kaşları birbirine yaklaştı, çenesini ovuşturdu.

“Şuradaki mi? Emin misin?”

İçimde meydan okuma duygusu artarken sırtımı dikleştirdim. “Evet. Onu istiyorum.”

Hattie teyze sanki ağacı inceliyormuş gibi çirkin ağacın etrafında döndü. “Biraz seyrek ama olsun, süsler için daha fazla yerimiz olur.”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Dale.

"Hem tepesinde yıldız koymak için de bolca yer var."

"Geçen yılki ağacımız çok uzundu."

"Öyleydi, değil mi? İyi seçim, Elias. Mükemmel olacak."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Bana sırtıttı, gülümsemesinde hiçbir yapmacıklık yoktu. "Ayrıca, o Noel filmindeki çocuk ne demişti? Sadece biraz sevgiye ihtiyacı var, Öyle mi demişti?"

"Charlie Brown," dedi Hattie.

Testereyi uzattı. "Denemek ister misin, yoksa önce sana nasıl yapıldığını göstereyim mi?"

Bir parçam testereyi elinden kapmak ve ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmak istiyordu, böylece bir el testesinin nasıl kullanılacağı hakkında en ufak bir şey bilmediğimi itiraf etmek zorunda kalmayacaktım.

Fakat Dale enişteye biraz olsun güvenmeye karar verdim. Belki de bilmediğim için benimle dalga geçmezdi.

"Bana gösterebilir misin?"

"Elbette."

Ağaç küçük olmasına rağmen gövdesini kesmek biraz zamanımızı alıyordu. Dale enişte bana nasıl yapılacağını gösterdi, sonra da testereyi doğru yere yerleştirmeme yardım etti. Üstüm başım kirlenmişti ama onlar umursamıyor gibiydi, ben de umursamamaya karar verdim. Kollarım devam edemeyecek kadar ağrıyana kadar testereyi ileri geri, tekrar tekrar çektim. Sonra Dale enişte devrıldı ve birkaç vuruşta işi bitirdi.

"Yolun çoğunu almışsın," dedi.

Bir işçi üzerine bir etiket yapıştırdı ve Dale enişte kamyonu getirirken ben de Hattie teyzeyle birlikte ödeme yapmaya gittim. Sıcak çikolatanın yanından tekrar geçtik, bu sefer daha yakından. Burnuma şeker ve çikolata kokusu dolmuştu.

Hattie teyze masayı işaret ederek, "Biraz ister misin?" diye sordu.

Başım la onayladım.

“Sen al. Ben gidip ağacın parasını ödeyeyim, sonra seninle burada buluşalım.”

Daha önce sıcak çikolata masasının önünden geçerken bir kadın duruyordu ama şimdi bir kız vardı.

Sadece bir kız değil. Aynı sınıfta olduğum Isabelle Cook. Sarı saçları iki örgü hâlinde beresinin altından sarkıyordu ve hava oldukça soğuk olmasına rağmen üstünde mont yoktu. Sadece bir sweatshirt giymişti.

Gülümsemesi midemde tuhaf bir his uyandırdı. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olamadım.

“Merhaba Elias. Ağaç aldın mı?”

“Evet. ”

“İyi bir tane seçtin mi?”

“Hayır. Çirkin bir tane seçtim ama teyzem ve eniştem yine de beğendi.”

Güldü ama nedenini anlamadım. Şaka yapmıyordum çünkü.

“Sıcak çikolata ister misin?” Bir bardak alıp uzattı.

“Elbette.” Bardağı aldım. “Sen de alabilir misin, yoksa sadece dağıtmak mı zorundasın?”

“İstersem biraz alabilirim.” Tekrar gülümseyip bir bardak daha aldı. “Bu iyi bir fikirmiş. Hava çok soğuk.”

Onunla bu şekilde konuşmak beni geriyordu. Okulda sürekli karşılaşıyorduk ama hiç konuşmamıştık. Okulda kimse benimle konuşmazdı. Buraya neden taşındığımla ilgili dedikodular yayılmış, çocukların çoğu benden korkar olmuştu.

Bu tuhafılık hissini örtmek için bir yudum sıcak çikolata aldım.

O da öyle yaptı. Biriyle çıkmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

Gerçekten böyle bir şeyse, bir kızla çıkmak istediğimi sanmıyordum. Asla.

Ya da belki de istiyordum.

Kafamı karıştıran bir sürü duygu yaşıyordum.

“Neden mont giymedin?”

Sanki montu olmadığını yeni fark ediyormuş gibi kendine baktı. “Sanırım evde unuttum.”

“Nerede yaşıyorsun?”

“Burada yaşıyorum.”

“Bir Noel ağacı çiftliğinde mi yaşıyorsun?”

Başıyla onayladı. “Evet. Ailemin çiftliği. Noel Köyü de bizim.”

“Hayır, değil.”

“Evet, bizim.”

“Kimse Noel Köyünün sahibi olamaz.”

“Bizim ama. Çiftliğimizin bir parçası. Evimiz biraz arkasında.” Eliyle işaret etti. “Şu tarafta ama buradan görünmüyor.”

“Ah.” Bir yudum daha sıcak çikolata aldım. “Garip.”

“Hayır değil, asıl garip olduğunu düşünmen garip.”

Neredeyse gülümseyecektim. Isabelle diğer çocukların aksine benden korkmuyor gibiydi. Bu hoşuma gitmişti.

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sıcak çikolatamı içmeye devam ettim.

“Buraya gerçekten New York’tan mı taşındın?” diye sordu.

“Evet.”

“Kasabayı sevdin mi peki?”

“Sanırım.”

“New York’a dönmek istiyor musun?”

Tereddüt ettim ve düşünmek için kendime bir saniye vermek üzere sıcak çikolatamın sonunu içtim. Kimse bana bunu sormamıştı ve cevabı bilip bilmediğimden emin değildim. İlk geldiğimde bir an önce geri dönmek istiyordum. Kaçabilmek için eşyalarımı bile toplamıştım.

Ama teyzem ve eniştem o kadar da kötü değillerdi. Konuştuğumda beni dinliyorlar ve çirkin bir Noel ağacı seçmeme izin veriyorlardı.

Son yapışkan marshmallow parçasını da yuttum. “Pek sayılmaz. Ama Noel’de ailemi ziyarete gideceğim. Beni geri göndermeyebilirler.”

Gülümsemesi soldu. “Olamaz. Umarım geri dönersin.”

“Neden?”

Yanaklarının neden birden bu kadar pembeleştiğini anlamadım ama yine midemde tuhaf bir his belirdi.

“Bilmem. Ama Tilikum’un yaşamak için daha iyi bir yer olduğuna eminim.”

“Muhtemelen beni geri göndereceklerdir.”

Tekrar gülümsedi.

“Biraz daha sıcak çikolata ister misin?”

“Bir taneden fazla verebiliyor musun?”

“Hayır. Ama sen söylemezsen ben de söylemem.” Bir bardak daha alıp uzattı.

Küçük bir sırtışla elinden aldım.

“Elias,” diye seslendi Hattie teyze. “Gitme zamanı.”

“Gitmem gerek. Sıcak çikolata için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Hoşça kal, Elias. Okulda görüşürüz.”

Ona el salladım ve Hattie teyzeyle birlikte gittim.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Hattie teyze.

“Aynı sınıftayız.”

“Ne güzel. Sıcak çikolata nasıl?”

“Güzel.”

Dale enişte çirkin ağacı kamyonetinin arkasına koymuştu. Hattie teyze montundaki kirleri temizliyordu.

“Bana da getirdin mi?” diye sordu Dale enişte.

“Hayır,” dedim. “Kusura bakma. İsteddiğini bilmiyordum.”

“Sorun değil.” Teyzeme yine aynı ifadeyle baktı. Midemin burulduğunu hissettim.

“Dinle ufaklık, konuşmamız gereken bir şey var.”

Sertçe yutkundum. Yine ne yapmıştım? Onlar da mı göndereceklerdi beni?

“Babanla konuştum,” dedi. “Görünüşe göre Noel’de eve gitme planın yattı.”

Midem iyice burkuldu. “Nasıl yani?”

“Noel’de burada bizimle kalacaksın.”

Neredeyse nedenini soracaktım ama soru ağzımdan çıkmadan durdum. Nedenini biliyordum. Ailem beni istemiyordu. Beni burada bırakıyorlardı çünkü beni görmek istemiyorlardı. Noel’de bile.

“Ama,” dedi Hattie teyze, sesine neşeli bir tını katmaya çalışarak, “harika bir Noel geçireceğiz. Mükemmel bir ağacımız var, hediyelerimiz olacak, kurabiye pişireceğiz ve bir sürü eğlenceli şey yapacağız.”

“Eğlenceli şeylerden bahsetmişken,” dedi Dale enişte. “Hazır buradayken Noel Köyüne gitmeye ne dersiniz? Ren geyikleriyle süslemeler var ve duyduğuma göre çok güzel yemekler yapıyorlarmış. Ya da belki patlamış mısır. Şekerli patlamış mısır sever misin?”

Omuz silktim.

“Ben severim. Bence gidip biraz almalıyız.”

“Hem ağacımız için özel bir süs de seçebiliriz,” dedi teyzem. “Her yıl özel bir süs seçmeyi çok severiz biz. Bu senekini sen seçmek ister misin?”

Bakışlarımı yere indirdim, sıcak çikolata bardağım gevşek elimden düştü düşecek gibiydi.

“Tamam. ”

Teyzemle enişteme kızgın değildim. O çirkin ağacı seçmeme izin vermeleri, Noel Köyünde bana kurabiye, şeker ya da başka ne istersem alacak olmaları hep bu yüzdendi. Ailemin beni istememesini telafi etmeye çalışıyorlardı

Dale enişte, “Hadi, delikanlı,” dedi. Elim tuttu, bir yetişkinin elini tutmak için fazla büyük olmama rağmen ona izin verdim. Hattie teyze de sıcak çikolatayı alıp diğer elimden tuttu.

Omzumun üzerinden baktım. Isabelle beni izliyordu. En azından ailemin beni New York'ta tutması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Belki de haklıydı ve Tilikum yaşamak için daha iyi bir yerdı.

Ayrıca, gidersem onu okulda tekrar göremezdim.

ISABELLE

Bu bir randevu değildi.

Bir randevu değildi çünkü ben öyle olmasını istemiyordum. O da istemiyordu, her ne kadar *benimle yemeğe çık* ifadesi ve bunu alçak ve kadifemsi bir tonla söylemesi bana çıkma teklif ediyormuş gibi gelse de randevu değildi. Yine de... Elias Stoneheart'la kesinlikle bir randevuya çıkmayacaktım.

Sadece bir iş toplantısıydı.

Kimseye -Annika ve Marigold'a bile— dört farklı kıyafet denediğimi itiraf etmeyecektim. Bunlardan üçünün elbise olduğundansa kesinlikle bahsetmeyecektim.

Elbiseler randevular ya da resmî etkinlikler içindir. Bu akşam yemeği her ikisi de değildi.

Krem rengi bir kazak, kot pantolon —gündelik ama en azından temizdi- ve çok sevdiğim ama neredeyse hiç giymediğim bir çift diz üstü çizme tercih etmiştim. Genellikle iş botlarımı —çünkü her zaman çalışıyordum— ya da spor ayakkabılarımı —kolay oldukları için- tercih ederdim. Ama randevu olmayan bir iş toplantısı için bu kıyafet gayet uygun görünüyordu.

Restoran sessizdi. Erkenden gelip bir masa ayarlamıştım ve meze sipariş etmeyi düşünmeme rağmen beklemeye karar vermiştim. Ne isteyeceğini bilmiyordum. Çıktığımız dönemde

çok gençti, bu yüzden onun peynir kızartmasını sevdiğini hatırlıyor olmam, şimdi ne sipariş edeceğini bildiğim anlamına gelmiyordu, özellikle de menüsünde peynir kızartması gibi şeyler olmayan bir restoranda.

İçeri girerek sanki odadaki tüm havayı emdi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve tek düğümlenen ben değildim. Hostes, üzerine Shakespeare hikâyelerindeki şu aşk iksirlerinden serpilmiş gibi görünüyordu ve bir garson elinde yemek dolu bir tepsiyle durup ona baktı.

Gerçekten çok hoştu, bunu ben bile inkâr edemezdim. Zaman onun fiziksel çekiciliğini artırmıştı. Delici yeşil gözlerinden, inatçı çenesi ve geniş omuzlarından maskülenlik sızıyordu. Ağzını açar açmaz küstahlığının o soğukkanlı öz güvenini mahvedeceğini biliyordum ama uzaktan bakıldığında çok çarpıcıydı.

Tüm o buz gibi soğukkanlılığın altında eskiden tanıdığım adamın hâlâ orada olup olmadığını merak ettim.

Masaya gelip oturdu. “Isabelle.”

Dudaklarından, o kadifemsi sesiyle ismimin dökülmesi, bacaklarımın arasında karıncalanmaya yol açtı. Hormonlara asla güvenilemezdi.

“Elias,” dedim sakın bir tonda konuşmaya çalışarak.

“Güzel görünüyorsun. Saçlarını açmışsın.”

Elim istemsizce köprücük kemiğimin üzerinde duran bir tutam saç gitti. Saçlarımı nadiren açık bırakırdım ama bu bir randevu değil iş toplantısı olsa da her zamanki gibi atkuyruğu yapmak yerine fön çekmeyi tercih etmiştim.

“Teşekkürler.”

Garson içki siparişlerimizi almak için geldi ve beni saçıma ettiği iltifata ne cevap vereceğimi düşünmekten kurtardı. Buzlu çay istedim. Bir kadeh şarap kulağa hoş geliyordu ama bu bir iş toplantısıydı.

Elias bir kadeh cabernet sipariş etti. Bunun bir şey ifade etmediğine karar verdim.

‘Yani beni çiftliği satmamız gerektiğine ikna edecek bir yığın finansal tahmin ve hesap tablosu yok mu?’

Sanki bir şey unutmuş gibi yere baktı ve ben de soğukkanlılığında ufak bir kırılma gördüm. “Yok.”

“Neden?”

“Fark eder miydi?”

“Muhtemelen hayır.”

“Çiftliğin durumunu zaten tüm ayrıntısıyla biliyorsun, mali durum da dâhil.”

“Doğru, biliyorum.”

Başıyla onayladı. Ama o yeşil gözlerinde bir şey vardı. Bilmesem, sıkıntılı görüldüğünü söyleyebilirdim. Hatta kaygılı.

Neredeyse nesi olduğunu soracaktım ama o menüyü uzanınca ben de aynısını yaptım. Ancak onun varlığı dikkatimi öyle dağıtıyordu ki, akşam yemeğinde ne istediğime karar vermek için bile odaklanmak zordu. Nasıl bir oyun oynuyordu? Beni kasvetli finansal gerçeklerle bombardımana tutmayacaksa çiftliği satmaya nasıl ikna edecekti?

Neden dikkati bu kadar dağınık görünüyordu?

Garson içkilerimizi getirip yemek siparişimizi aldı. Elias oturduğu yerde kıpırdanarak şarabından bir yudum aldı. Tavırlarında algılanması güç bir farklılık vardı. Onu tanımayan biri muhtemelen fark etmezdi. Ama ben fark ettim. Sinirli ve huzursuzdu, ayrıca bunu saklamaya çalışıyordu.

“Oyuncak kampanyası benden sonra nasıl geçti?” diye sordu.

“Harika geçti. Sanırım geçen yıldan daha fazla bağış topladık.”

“Güzel.”

“Senin gününün geri kalanı nasıldı? Gerçekten arada tatil yapıyor musun yoksa işe geri mi döndün?”

Gözleri masadaydı ve bir parmağını bardağının kenarında gezdirdi. “Bir gün izin aldım.”

Uzanıp eline dokunarak onu yatıştırmak için içimden gelen açıklanamaz arzuya direndim.

Bu da neydi şimdi?

“Eğlenceli bir şey yaptın mı?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

Sessizliğe gömüldük. Hayal kırıklığıyla omuzlarım gerildi.

Burada ne işimiz vardı ki?

“Bana neden yemek yemek istediğini söyleyecek misin yoksa önce yemeğimizi mi beklememiz gerekiyor?”

Tereddüt etti. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Mali tabloları getirecektim, böylece onları gözden geçirebilirdik ama tuhaf bir gün geçirdim.”

“Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

İyi değildi. Ama bunu onu çiftlikte ilk gördüğüm andan beri biliyordum. Kendinden emin havasına rağmen yüzeyin altında bir şeyler oluyordu. Kimsenin görmesine izin vermediği bir şey.

Ama ben görebiliyordum.

“Harvey Johnston’la hiç konuşuyor musun?” diye sordu.

Tuhaf bir soruydu. “Bazen. Onu kasabada gördüğümde selam veriyorum. Neden?”

“O deli, değil mi? Tutarlı değil?”

“Bilmiyorum. Bazen nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor. Ama bazen de oldukça normal. Belki de akli gidip geliyor.”

Hâlâ bana doğrudan bakmadan bardağıyla oynamaya devam ediyordu.

“Neden, Harvey tuhaf bir şey mi söyledi?”

“Yok bir şey.” Elini oynatmayı bırakıp doğruldu. “Adam sincaplardan korkuyor. Hiçbir şeyden haberi yok.”

“Harvey’nin ağaçta mahsur kaldığı zamanı hatırlıyor musun?”

Yavaşça başını sallayarak onayladı. “Orada ne yapıyordu?”

“Sanırım bir sincabı kovalıyordu.”

“İtfaiye gelip indirmişti, değil mi?”

“Evet. Kimse nasıl bu kadar yükseğe çıktığını anlayamamıştı. Sincapların ondan bir şey çaldığını söyleyip duruyordu.”

“Muhtemelen akıl sağlığını.”

Güldüm. “Belki de.”

Birlikte o günü anımsamak garip bir his uyandırmıştı içimde. Geçmişimizle bu kadar yakından bağlantılı bir hikâyeyi gündeme getirmek istememiştim ama Harvey’yi o ağaçta bulduğumuz gün, birlikte okulu asıp tomruk yolunda Elias’ın arabasında seviştiğimiz gündü.

O da aynı şeyi hatırlamış mıydı? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Bir konuda haklıydı,” dedi. “Buralarda pek bir şey değişmiyor.”

“Tilikum aynı mı görünüyor?”

Gözlerime baktı, hâlâ ne düşündüğünü anlayamıyordum.

“Büyük ölçüde evet.”

“Sanırım küçük kasabaların olayı bu.”

“Söylesene, burada yaşamayı gerçekten seviyor musun?”

Gülümsedim. “Evet, burada yaşamayı gerçekten seviyorum.”

“Neden?”

İlginçti ama sorusunda herhangi bir yargılama tınısı yoktu. Sadece merak vardı.

“Sevilmeyecek ne var ki? Çok güzel ve hava her zaman temiz. Trafik yok ve insanlar dost canlısı. Dedikoducu olabilirler ama kötü değiller. Ayrıca burası evim. Hiçbir yerde kendini evindeymiş gibi hissetmedin mi? Sanki senin yerinmiş gibi?”

“Pek sayılmaz.”

“Peki ya burada teyzen ve eniştenle yaşadığın zaman? O zaman evindeymiş gibi hissetmiyor muydun?”

Bakışlarını başka yöne çevirdi. “Kendi isteğimle gelmemiştim ki. Ailem benden kurtulmak için beni buraya postalamıştı.”

Tam da eski Elias'ın donup kaldığını düşündüğüm anda, geçmişteki o incinmiş küçük çocuktan bir parıltı belirdi. Onun için üzüldüm.

“Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım.”

“Sorun değil. Geçmişte kaldı.”

Garson yemeklerimizle geldi. Kumaş peçeteyi kucağında düzelttim ve yemeğe yumuldum. Elias Stoneheart'la yemeğe çıkmak zorunda kalmış olsam da en azından yemekler güzeldi.

Gerçi şu âna kadar pek de berbat bir akşam geçirmiş sayılmazdım.

“Alice hâlâ kasabada mı?” diye sordum.

“Dale ve Hattie'yle kalıyor.”

“Ne kadar nazikler. Nasıllar?”

Durakladı, “iyiler. İkisi de emekli oldu. Sanırım keyifleri yerinde.”

“Peki ya sen? İnsanları çiftliklerini satmaya ikna etmeye çalışmadığın zamanlarda hayatın nasıl?”

“Meşgulüm. Çok çalışıyorum.”

Şaşırmadım. Her zaman hedeflerine aşırı odaklıydı. Ama mutlu olmadığı hissi çok güçlüydü. Bir şeyler oluyordu. Hırs ve açgözlülüğten başka bir şey.

Ya da belki de sadece öyle olmasını umuyordum.

“Nerede yaşıyorsun? Ofiste kalmıyorsundur herhâlde.”

“Bellevue şehir merkezinde bir dairem var.”

“Orası güzel bir bölge, değil mi?”

Konuyla ilgisi yokmuş gibi omuz silkti. “Orayı yatırım için aldım. Karlı bir işlemdi ve ne kadar süre tutacağıma bağlı olarak sattığımda paramı en az ikiye katlayacağım.”

“Yani bir evden çok yatırım amaçlı bir mülk gibi.”

“Öyle de denebilir.”

“Eğlenmek için ne yaparsın?”

Kaşları çatıldı, sanki soruyu anlamamış gibiydi. “Eğlenmek için mi?”

“Evet. Yürüyüşe mi çıkarsın, yelken mi yaparsın, konserlere mi gidersin, kendi biranı mı yaparsın?”

“Hayır.”

“Yani sadece çalışıyorsun ve yatırım amaçlı bir mülkte yaşıyorsun.”

Gözlerime baktı ve bir süre öyle kaldı. “Hayatıma gösterdiğin bu ani ilgiyi neye borçluyum?”

“Bilmem. Seni uzun zamandır görmedim ve merak ettim. Hobilerin var mı?”

“Peki senin kaç tane hobin var? Çiftlikteki hiçbir şey sayılmaz ama.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama yaptığım hemen hemen her şey çiftlikle ilgiliydi. “Ama aynı şey değil.”

“Nesi farklı? Kendini işine adanmışsın. Her zaman öyleydin. Ben de öyleyim.”

Haklı olmasından hoşlanmıyordum. Benim hayatım onunkine hiç benzemiyordu. “Arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Annika ve Marigold’u hatırlarsın.”

Bir içki daha aldı. “Elbette hatırlıyorum. Hâlâ kasabada mı yaşıyorlar?”

“Evet, çiftlikte çalışmadığım zamanlarda yaptığım şey de bu. Onlarla vakit geçiriyorum.”

Sessiz kaldı, ben de beklentiyle ona baktım.

“Benim de arkadaşlarımla vakit geçirdiğimi söylememi bekliyorsan, pek umutlanma.”

“Hiç arkadaşın yok mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Hayır. Arkadaşlar insanı bir şeylerden ahkoyar.”

“Seni neyden alıkoyarlar?”

“Her şeyden.”

Hiçbir zaman geniş arkadaş çevresi olan biri olmamıştı. Lisedeyken muhtemelen zamanının çoğunu benimle ders çalışarak ya da çalışarak geçirirdi. Ama hiç mi arkadaşı yoktu?

Arkadaşı olmaması kız arkadaşı da olmadığı anlamına mı geliyordu?

Varmış gibi görünmüyordu. Ayrıca gerçekten de beni ilgilendiren bir konu değildi. Aslında tamamen alakasızdı ve sormayacaktım.

Ta ki ağzımı açana ve soru bir anda ağzımdan çıkana kadar. “Biriyle çıkıyor musun?”

Yeşil gözleri benimkilere kilitlenerek içimin çalkalanmasına neden oldu. “Hayır.”

“Benim de yok.”

Yemeğime geri döndüm. Bunu neden söylemiştim ki? Bunun bir iş toplantısı olması gerekiyordu. Neden onun özel hayatına giriyor ya da kendiminkini paylaşıyordum?

“Damien Barrett seni bir daha aramadı, değil mi?” diye sordu Elias.

Konuyu değiştirdiği için neredeyse bir oh çekecektim. İşimize dönmeliydik. “Hayır. Onu bu işin dışında tutma sözünü yerine getirdin, hakkını vermeliyim.”

“Güzel.”

“Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“Geri zekâlının teki.”

“Gerçekten öyle.” Güldüm. “Şu hâlimize bak, bir konuda anlaşıyoruz. Tam bir Noel mucizesi.”

Dudaklarının köşesi kıvrılınca içim tekrar karıncalandı.

Bu o muydu? Hatırladığım Elias mı?

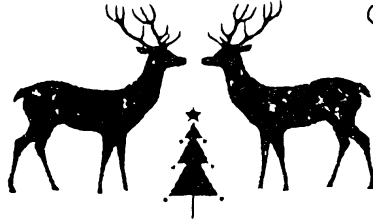
Yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum. Şirketinin çiftliği satın almaya çalışmaktan vazgeçeceğini kesinlikle söylememişti. Bu raundu ben mi kazanmıştım? O mu kazanmıştı?

Savaşıyor muyduk ki?

Sınırlar bulanıklaşıyordu ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir an için soğuk dış görünüşün ardındaki adamı görmüştüm. Hatırladığım adamı.

Bir zamanlar sevdiğim adamı.

Hâlâ oradaydı. Sadece dışarı çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum. Ya da çıkarsa ne yapacağımı.

ELIAS

> Isabelle'le akşam yemeğine çıkmamızdan bu yana beş gün geçmişti ve ben hâlâ kendime kızgındım. Tam istediğim yer- CZ deydi. Evrakları imzalamaya hazır değildi ama beni dinleyecek kıvama gelmişti. Peki ben bu fırsatı nasıl değerlendirmiştım?

Hiçbir şey yapmadan.

Onun yerine, bir öğleden sonra Noel ağacı çiftliğinde dolaşırken kafamın karışmasına izin vermişim.

Pazartesi sabahı iş yerinde alakasız bir kriz çıkınca Bellevue'deki ofisime dönerek vakit kaybetmek yerine, haftayı Tilikum'daki otel odamda söz konusu krizi çözmeye çalışarak geçirdim. Böyle çalışmak oldukça verimliydi. Bu yüzden kalmıştım. Isabelle'le ya da onun üzerimdeki garip manyetik çekimiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Çıktığımız akşam yemeği çok keyifliydi. Masanın öbür ucuna uzanıp ona dokunmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşmak zorunda kalmıştım.

Kafamı karıştırıyordu.

Kapı çalındı, cevap vermek için otel yatağındaki derme çatma çalışma masamdan kalktım. Alice içeri girdi. Çantasını yere bırakıp montunu çıkarırken odaya şöyle bir göz gezdirdi.

“Gerçekten çok pintisin.”

“Burası kasabadaki en güzel otel. Pıntilik bunun neresinde?”

“Oturma alanı ve masası olan bir oda tutabilirdin ama yatakta çalışıyorsun.” Sırıttı ve alaycı bir yorum yapmak üzere olduğunu anladım. “Hiç evlenmemiş olmana şaşmamalı.”

“Neredeyse evleniyordum.” Lanet olsun. Bunu yüksek sesle söylememeliydi m.

“Gerçekten mi? Ne zaman?”

“Boş ver.”

“Hadi ama. Anlat bana.” Yatağın köşesine oturdu. “Neredeyse üç yıldır birlikte çalışmamıza rağmen özel hayatın hakkında hiçbir şey bilmemem sence de tuhaf değil mi?”

“Hayır.”

“Hem sen de beni çok az tanıyorsun.” Daha dik oturdu. “Şuna ne dersin? Bana kişisel bir şey sor, cevaplayayım; sonra da sen bana neredeyse evlenmek üzere olma hikâyeni anlat.”

Tam ona çıkışacak, özel hayran hakkında öğrenmek istediğim bir şey olmadığını söyleyecektim ki aslında olduğunu fark ettim. Kızının parlak gülümsemesini ve elini göğsüme koyup kalbimin attığını söyleyişini hatırladım.

“Güzel. Bana Maddie’nin babasından bahset.”

“Vay canına. Direkt öldürücü vuruş ha! Ama sorun değil, muhtemelen senin neredeyse evlenme hikâyene denk bir hikâyeye.” Derin bir nefes almak için duraksadı. “Hamile olduğumu öğrendiğimde Maddie’nin babasıyla yaklaşık altı aydır çıkıyorduk. Bana çocuk istemediğini ancak o zaman söylemeyi tercih etti, ki bilseydim onunla çıkmazdım. Ben her zaman bir çocuğum olmasını istemiştım çünkü. Her neyse, başlangıçta baba olma konusunda isteksizdi, ancak Maddie’nin serebral palsi olduğunu öğrendiğimizde durumu kaldıramadı. Birlikte çalıştığı başka bir kadının kollarına kaçtı. İlişkilerini öğrendiğimde de bunun kendi hatası olmadığını ve hislerine engel olamadığını iddia etti.” Gözlerini devirdi. “Tam bir saçmalıktı.”

İçimde alev alev yanan bir öfke hissettim. “Kızını görüyor mu?”

“Pek sayılmaz. Bir süre görüşmelerini ayarlamaya çalıştım ama onu o kadar çok ekti ki... Maddie bunu anlayamayacak kadar küçüktü ama ona bunu yaşatmak istemedim, özellikle de büyüdükçe.”

“Umarım nafaka ödüyordur?”

“Çoğunlukla. Sürekli şikâyet ediyor ve ekstra harcamalar olduğunda benimle tartışıyor.”

“O pisliği gebertmek istiyorum.”

“Sen mi ben mi? Ama sorun değil, ben durumu kabullendim. Şimdi sıra sende. Neden neredeyse evleniyordun? Aslında, bekle, önce ben tahmin etmek istiyorum.”

Aptalca bir şeydi ama ona bu zevki tattırmaya karar verdim. “Devam et.”

“Vegas olayı mıydı? Orada bir kızla birlikteydin, sarhoş oldunuz ve neredeyse evleniyordunuz gibi mi?”

“Hayır.”

“Haklısın, hiç senlik değil. Kız servet avcısıydı ve senin aslında cimri olduğunu anlayınca seni terk etti. Böyle oldu, değil mi?”

Gözlerimi kısıtım. “Hayır.”

Güldü. “Şaka yapıyorum. Cidden, ne oldu?”

“Lisedeki kız arkadaşımdı. Genç ve aptaldık, bir noktada mezun olduktan sonra evleneceğimizi düşünmüştüm. Evlenmedik. Ben ayrıldım.”

“Bir dakika, liseye burada, Tilikum’da mı gittin?”

Başımınla onayladım.

Gözleri büyüdü. “Kimdi? Hâlâ burada mı yaşıyor? Onu hiç gördün mü?”

“Evet, gördüm.”

"Aman Tanrım. Bu yüzden mi buradayız? Cookların çiftliğini lise aşkınıla ilişkinizi yeniden canlandırmak için mi kullanıyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Omuzları çöktü. "Daha fazla detay vermelisin. Adı neydi? Onu buralarda gördüm mü?"

"Onunla tanıştın. Isabelle."

"Bekle, ne? Isabelle Cook olan Isabelle mi?"

"Evet."

"Cook Aile Çiftliğindeki hani."

"Ben farklı bir şey mi söyledim?"

Bana bakakaldı. "Isabelle Cook senin eski kız arkadaşın ve ben bunu yeni mi öğreniyorum?"

Kaşlarını çatıldı. "Neden bilmen gereksin ki?"

"Ailesinin çiftliğini satın almaya çalıştığımızı düşünürsek, bunun oldukça önemli bir bilgi olduğunu düşünüyorum. Onların isteği dışında almaya çalıştığımız gerçeğini de eklemem gerek." Sanki aradığı cevaplar otel odamda bir yerlerdeymiş gibi etrafına bakındı. "Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum."

"Geçmişte kalmış bir şey. Artık önemi yok."

"Bundan emin misin?"

"Eski sevgilinin şu anki hayatıyla bir ilgisi var mı?"

"Pek yok. Onunla çıkmamış olsaydım Maddie hayatımda olmazdı ve Maddie gibi bir kızım olduğu için asla pişman olmayacağım. Ama hayır, nafaka konusunda ara sıra benimle uğraşması dışında şu anda hayatımla hiçbir ilgisi yok."

"Aynen öyle. Benim Isabelle Cook'la olan geçmişimin de bugünümle hiçbir ilgisi yok."

Bana şüpheli baktı. "Tamam."

Konuyu değiştirmek istedim. "Çiftlikteki adamla aranızda neler oluyor?"

"Cole mu?"

"Evet, o. Biliyorsun o da Isabelle'in eski sevgilisi."

“Biliyorum. Söyledi bana. Ama aramızda neler olduğunu bilmiyorum.” Yanakları pembeleşti. “Hem seni ilgilendirmez.”

“Birbirimizi daha iyi tanımak isteyen şendin.”

İç çekti. “Sanırım buna ben sebep oldum. Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? İnanılmaz biri. Ama o burada yaşıyor, bense yaşamıyorum ve uzun mesafeli bir ilişki gerçekten zor olurdu, özellikle de Maddie’yle. Gerçi ikisi birbirlerine hemen bağlandılar ve o kadar tatlılar ki onlara bakarken hormonlarım harekete geçiyor.”

“Hormonlarınla ilgili herhangi bir şey öğrenmek istediğimi sanmıyorum.”

“Haklısın. Ama bu da benim bir sonraki sorumu doğuruyor. Hâlâ burada ne yapıyoruz? Isabelle’i geri kazanmaya çalışmak için mi işi uzatıyorsun? Dürüst ol.”

“Hayır. Isabelle’i geri kazanmaya *çalışmıyorum*” .

“Neden?”

“Neden geri kazanmaya çalışayım ki? Belli ki ilişkimizi bitirmemizin bir sebebi var.”

“Eminim öyledir. Ama onun eski sevgilin olduğunu bilmek birçok şeyi açıklıyor. Özellikle de ona bakışını. Geçen pazar sabahını bir oyuncak kampanyasında gönüllü çalışarak geçirmeni de.”

“Nasıl bakıyormuşum ki ona?”

Kaşlarını oynattı. “Zillerini çalmak ister gibi.”

Homurdandım.

“İyi, o zaman sanki böyle koridorlarını süslemek için...”

“Dur. Yeter artık, daha fazla Noel seks kelime oyunu yok.”

“Hiç eğlenceli değilsin.”

“Bilgin olsun, oyuncak kampanyasına yardım etmemin nedeni onunla iddiaya girmemizdi.” Neden Alice’e kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Kazandığım bir iddia.”

“Sen ne dersen de bence hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyorsun.”

“Benim duygularım yok.”

“Eskiden ben de öyle düşünürdüm ama artık o kadar emin değilim.” Başını öne eğdi. “Maddie senden hoşlandı ve kendisi tam bir insan sarrafıdır. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Artık dünya hakkında bildiğimi sandığım her şeyden şüphe ediyorum.”

“Çocuklar benden hoşlanmaz.”

“Kimse senden hoşlanmıyor ama görünüşe bakılırsa kızım kalıpları kıran biri olmak istiyor.”

“Çok komik. Geliştirme müdürü bize geri döndü mü? 0 rakamlara ihtiyacım var.”

“Döndü ama bu güzel küçük paylaşım etkinliğini geride bırakmadan önce bir şey daha var.”

Homurdandım.

“Nazik olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama böyle bir şansı bir daha bulamayabilirim. İyi bir ruh hâli içindesin.”

“Hayır, değilim.”

Beni eliyle geçiştirdi. “Tabii ki öylesin. Bu göreceli bir şey. Ama sana şunu sormam gerek: Cookların çiftliğinin peşinden gitmeye degeceğinden emin miyiz? Satmak istemediklerini ve Isabelle’le bir geçmişiniz olduğunu düşünürsek.”

“Isabelle’le olan geçmişimin çiftlikle bir ilgisi yok.”

“Duygu yelpazenin en fazla bir şalgaminkine denk olduğunun farkındayım ama sen bile buna inanıyor olamazsın. Isabelle’le olan geçmişinin bununla çok ilgisi var. Ne kadar istesen de geçmişini bugünden ayıramazsın.”

“Evet, ayırabilirim.”

“Deneyebilirsin ama işe yaramaz. Geçmiş daima peşimizden gelir.”

İrkilir gibi oldum. “Ne dedin sen?”

“Geçmiş mutlaka önümüze çıkar, özellikle de çözülmemiş meselelerimiz varsa. İnan bana, çözülmemiş sorunlara yabancı değilim.”

“Bir dahaki sefere birbirimizi daha iyi tanımamızı önerdiğinde cevabım hayır olacak.”

“Anlamıştım. Ama cidden, bir düşün. Nigel’in seni o terfiyi alman için teşvik ettiğini biliyorum ve pozisyonunun yükselmesi harika olur, ona da katılıyorum. Ama hayatta daha önemli şeyler var.”

“Konuşmamız bitti,” dedim. “Geliştirme departmanının bütçe değişikliklerini bana ulaştırdığından emin ol ki ben de inceleyebileyim.”

Ellerini bir teslimiyet ifadesiyle havaya kaldırdı. “Söylemek istediğimi söyledim. Ya dinlersin ya da dinlemezsiniz. Ama bilgin olsun, Cooklar gerçekten iyi bir aile ve onları çiftliklerini satmaya zorlamanın bir parçası olmak istemiyorum.”

Son söyledikleri sinirlerimi zıplattı. “Biz kimseyi zorlamıyoruz. Çiftliklerine olan duygusal bağlılıkları kararlarını kötü etkiliyor. Onu ellerinde tutmaya güçleri yetmiyor. Damien’ın yaptığı gibi düşük fiyat vererek onları topraklarından mahrum bırakmayacağım. Adil bir fiyat belirleyeceğim. Ama satmak zorundalar. Bu kaçınılmaz.”

“Tamam.” Ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. “Bugün teyzenle eniştenin evinde çalışacağım.”

Cevap olarak homurdandım.

Odadan çıkınca arkasından ters ters baktım.

Alice ne halt biliyordu ki?

Yine de gerçek tam karşımdaydı, gözümün içine bakıyordu. Isabelle bir soruna dönüşüyordu.

Onunla akşam yemeğine çıkmak bir hataydı. Çok tanıdık, çok samimi gelmişti. Zaten dengesizdim ve onunla vakit geçirmek bu durumu daha da kötüleştirmişti.

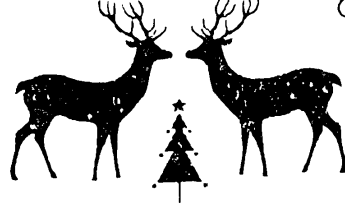
Beni zayıflatıyordu.

Çünkü içimde, derinlerde bir yerde bir parçam acaba Alice haklı olabilir mi diye düşünmeye başlamıştı. Geri mi çekilsek, Cookları çiftliklerini satmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçsek mi diye düşünmeye.

Ama zayıf yanımdı işte bunları söyleyen. Hayatta bulunduğum yere duygusal saçmalıkların zihnimi işgal etmesine izin vererek gelmemiştim.

Yani Isabelle'i kafamdan çıkarmam gerekiyordu. Onunla hiçbir yere yaramıyordum zaten.

İşlerin bu noktaya gelmemesini dileyerek kaçınılmaz olana karar verdim. Isabelle'i kafamdan atıp doğruca Russell ve Faye Cook'a gitmenin zamanı gelmişti.

ELIAS

Ren geyiği ağılı kokuyordu. Dışarıdaki havaya bile hayvanların kokusu sinmişti. Çok baskın olsa da kötü bir koku olmadığını —istemeyerek de olsa— kabul etmek zorundaydım. Gökyüzünde asılı duran ağır bulutlar dağların tepelerini örtmüştü. Tanıdık gelen bir durgunluk vardı havada, sanki dünya sakinleşiyor, karın toprağı örterek kış uykusuna yatırmasına hazırlanıyordu.

Isabelle'i köyde süslemeler yapan, dükkânlardaki son rötuşlar üzerinde çalışan işçiler arasında görememiştim. Bir yanımda hayal kırıklığına uğramıştı; onu görmek, ona tekrar yakın olmak istiyordum. O hissi olabildiğince derine itip buzla kapladım.

Bu ziyaret kişisel değildi. İşle ilgiliydi. İhtiyacım olan son şey Isabelle'in yarattığı karmaşık duygulardı.

Ağılın girişinde oyalanırken görmeye geldiğim adamı gördüm. Russell Cook.

Saçları dökülmüştü ama kellik ona yakışıyordu, çok iyi görünüyordu. Kırışan sakalı da iri gövdesi ve büyük elleri gibi sert görünümünü tamamlıyordu. Yüzünde çizgiler vardı ama yaşlı görünmüyordu. Belki hayat yüzünden yıpranmıştı ama yaşlı değildi.

Isabelle'in babasını severdim zaten. Daha da önemlisi, ona saygı duyardım. Kızını tutkuyla seviyor ve ailesini geçindirmek için çok çalışıyordu. Her erkek bu onurlu duruşu takdir etmeliydi.

Yabayla bir saman yığınınu kaldırdı. Geyikler ağıllarındaydı, toynakları çıplak zeminde takırdıyordu. İçlerinden biri başını kaldırıp bana bakınca zihnime anılar üşüştü. Bay Cook'la yine bu ağılda yüzleşmek zorunda kalmıştım. Henüz bir çocuk olmama rağmen sağlam bir kararlılık ve katıksız bir korku hissiyle gelmişim yanına.

O çocuk artık yoktu ve ben Russell Cook'tan korkmuyordum.

Dikkatini çekmek için, "Günaydın," diyerek ağıla adım attım.

Diğer ren geyikleri de başlarını kaldırıp yeni geleni görmek için bakındılar.

Russell yabasını bırakıp omuzlarını dikleştirdi. "Burada ne işin var?"

Birkaç adım daha yaklaşıncı en yakındaki ren geyiği homurdanarak başını salladı. "Konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

Isabelle babasına çok benziyordu. Dolayısıyla onu konuşmaya ikna etmeye çalışmak zaman kaybı olacaktı. İtiraz etse de doğrudan konuya girmem gerekiyordu.

"Çiftliğin yıllardır para kaybettiğini ikimiz de biliyoruz."

"On yıl süren bir kuraklık sırasında çiftlik işletmeyi dene, bakalım ne kadar iyi idare edebileceksin."

Ellerimi kaldırdım. "Yönetimini yargılamıyorum. Elinizdeki imkânlarla yapabileceğinizin en iyisini yaptınız. Buna saygı duyuyorum."

"Ama bana bunun yeterli olmadığını hatırlatmak için buradasın."

"Hayır, size bir çıkış yolu sunmak için buradayım."

Omuzlarının hafifçe çöküşü gözümünden kaçmadı. Uzun nefes veriş. Gözlerindeki yorgunluk.

Damien'in hatası buydu işte. Bir de sırf mali açıdan zor durumda oldukları için çiftliği mümkün olan en düşük fiyata alabileceğini düşünmesi. Buraya hiç gelmemişti, bu aileyle hiç yüz yüze görüşmemişti. Kendisine bir yol açabilecek incelikleri görememişti.

Russell Cook bir savaşçıydı. Ama savaşma isteğini kaybediyordu.

“Bir çıkış yolu aradığımı nereden çıkardın?” diye sordu. “Hayatım boyunca bu çiftlik için çalışıp çabaladım ben. Şimdi çekip gidecek değilim.”

“Peki ya yapabilsydin? Ya bu sayfayı kapayıp suçluluk ya da endişe duymadan bir sonraki sayfaya geçebilseydin?”

Cevap vermedi. Sadece kaşlarını çatı ve saman küremeye geri döndü.

Yaklaştım. Yanımdaki ren geyiği, ağılındaki çitaların arasından bağırdı. “Gerçekle yüzleşmek pes etmekle aynı şey değil.”

“Doğru ama çekip gitmek Öyledir.”

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Hak etmediğimi söyleyemezdim. Ama kızıyla olan geçmişime girmek istemiyordum. Burada olmamın nedeni bu değildi.

“Ancak doğru hamle o değilken çekip gitmek pes etmek olarak adlandırılabilir. Ama bazen en akıllıca hareket çekip gitmek ve kayıplarını azaltmaktır.”

Yine cevap vermedi. Onu etkilemeye başladığımı hissedince devam ettim.

“Barrett'in teklifini unut. O herif senin durumundan faydalanmaya çalışıyordu, onun adına senden özür dilerim. Benim burada olma nedenim çiftliğinizi üç kuruşa almak değil.”

“Fark etmez. Yine de bizi burayı satmaya ikna etmek için geldin.”

“Evet, öyle. Ama kasaba sakinleri üzerindeki etkisini bir düşünsene. Bu arazinin bir değeri var ve bizim projemiz buraya yeni işler ve yeni fırsatlar kazandıracak.”

“Kasabalıların bahsettiğiniz türden fırsatlara ihtiyacı olduğundan pek emin değilim.” Ağılın diğer girişinden Faye belirdi. Gri saçları kısa kesilmişti ve kot pantolonuyla botlarının üzerine taba rengi bir mont giymişti.

“Bayan Cook.” Ona başımla selam verdim.

“Bana Faye de, Elias. Bu tür formaliteleri hiç sevmem, bilirsin.”

Russell karısına onaylamayan bir bakış attı. “Neden dostça davranıyorsun?”

“Çünkü nezaket bedava.”

Russell anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

“Uzun zaman oldu,” dedi Faye. “Dale ve Hattie nasıllar?”

“İyiler. Emekliliğin tadını çıkarıyorlar.”

“Ne güzel. Peki ya sen? Görünüşe göre senin de keyfin yerinde.”

Yeterince değil. Henüz değil. “Öyle galiba.”

“Bir süre uzak kaldıktan sonra eve, Tilikumâ dönmek güzel bir deneyim olmalı. Ziyaretin keyifli geçiyor mu?”

“İlginç geçiyor.” Konuşmanın kontrolünü nasıl bu kadar çabuk kaybetmişim? Tekrar asıl konuya dönmem gerekiyordu. “Ben de tam kocanla çiftliğin geleceği hakkında konuşuyordum” .

Gözlerinde bir şey belirdi. Hayal kırıklığı gibi bir şey. “Neden burada olduğunu merak ediyordum ben de.”

“Başka neden gelecek ki?” diye sordu Russell.

Faye’in gözleri benimkilerle buluştu ve bir süre öyle kaldı. “Bilmediğime eminim. Isabelle’in konuk evini ne hâle getirdiğini gördün mü? Orayı sevimli, küçük bir eve dönüştürdü.”

“Hayır, görmedim.” Orada mı yaşıyordu? Geçen akşam yemekte sormamıştım bile. İçimdeki ani merak dalgasına karşı koydum. Burada olma sebebim Isabelle değildi.

“Dürüst olmak gerekirse, orada fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum. Çok çalışıyor.” Kocasına hayranlık dolu bir bakış attı. “Tıpkı babası gibi.”

“Ben çok fazla çalışmıyorum.”

“Tabii ki çalışıyorsun. Ama zaten hiçbir zaman yerinde oturan biri olmadın.”

“Bütün gün otursam ne işe yararım ki?” Demek istediğini kanıtlamak istercesine daha fazla saman küredti.

Garipti, tavrı beni etkiledi.

Ren geyiklerinden biri homurdanınca Faye ağla doğru yürüdü.

“Ah, Buckwheat, seninle ilgilenmiyor muyuz?” Yumuşak bir sesle konuşurken bir yandan da hayvanın burnunu okşadı. “İşte böyle, seni koca bebek. Elias, çiftliğin geleceği hakkında ne diyordun?”

tyi bir soruydu. Çiftliğin geleceği hakkında ne söylüyordum? Aklım Isabelle’e kayıp duruyordu. Ren geyiklerini beslerken onlarla nasıl konuştuğu, nasıl mırıldandığı ve onları isimleriyle çağırışını düşünüyordum. Hayvanların ona nasıl sokulduklarını, ilgi beklediklerini ve onları şımarttığı için Isabelle’le nasıl dalga geçtiğimi.

Neyim vardı benim? Cookların topraklarına adım attığım anda geçmişin zihnime sızmasına engel olamıyordum.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak boğazımı temizledim. “Çiftliği satmanın en iyi alternatifiniz olduğunu söylemeye çalışıyordum.”

“Nedenmiş o?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim Isabelle içeri girdi. Yine kot tulum giymişti, neden bu kadar seksi görünmek zorundaydı ki? Ama kahretsin, çok sevimliydi.

Olduğu yerde durdu ve gözleri büyüdü. “Elias. Burada ne işin var senin?”

“Sadece sohbet ediyorduk,” dedi Faye.

“Ne hakkında sohbet ediyordunuz?”

“Çiftlik hakkında.” Faye’in sesi ciddiydi.

“Satmamızı istiyor,” dedi Russell. “Başka ne olacak?”

Isabellc’in gözlerinde fırtınalar koparken irkilmemeye çalışarak darbeye hazırlandım.

“Arkamdan iş çevirmeye çalışıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Tam olarak öyle yapmaya çalışıyordum ama bunu itiraf edecek değildim. En azından bu kelimelerle. “Burası bir aile çiftliği. Tüm aileyle konuşmanın akıllıca olacağını düşündüm.”

“Engel olmayayım diye ben etrafta yokken.”

Aynen öyle. “Tabii ki hayır.”

“Sen tam bir yalancısın.”

Meydan okuyan duruşu çok tahrik ediciydi. Böyle hırçın olmasını seviyordum. Her zaman sevmiştim. O insanı çıldırtan atkuyruğu sallanıyordu ve tulumu vücudunun kıvrımlarını gizlerken altında ne olduğuna dair kışkırtıcı bir ipucu veriyordu. Darmadağınıktı ve ben onu daha da dağıtmak istiyordum.

Haklıydı. Yalan söylüyordum ve bu konuda neden bu kadar kötü hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama huzursuz bir tatminsizlik içimi kemiriyordu.

“Peki, ailenle yalnız konuşmak için geldim. Belki beni dinlerler diye düşündüm.”

“İnanılmazsın.” Arkasını dönüp ağıldan çıktı.

Ona yetişmek için koşarak peşinden gittim. “Hayır, asıl inanılmaz olan bu konuda mantıklı bir konuşma yapmayı reddediyor olman.”

Yürümeye devam etti, nereye gitmeyi hedeflediğini anlayamamıştım. “Çünkü söyleyecek bir şey kalmadı. Satılık olmayan bir şeyi satın almak istiyorsun. Biz de hayır dedik. Bu kadar.”

“İkimiz de bunun burada bitmediğini biliyoruz. Her şey iyice ayyuka çıktığında ne olacak? Bu yolun sonu ailen için iflas değilmiş gibi davranmaya devam edebilirsin ama şimdi bir şeyler yapmazsan yol oraya varacak.”

“Çiftliği elimizde tutmanın bir risk olduğunun farkındayım ama bunu göze alıyoruz. Ben vazgeçmiyorum ve iflas etmeyecekler.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı.”

Durup gözlerime baktı. “Umurunda mı? Bize ne olacağını gerçekten umursuyor musun, yoksa bu senin için sadece bir amaca ulaşmak için sıradan bir araç mı? Çünkü dürüst olmak gerekirse ben anlayamıyorum.”

Nasıl bir cevap vereceğimi bilemiyordum. Umursuyor muydum? Kendime binlerce kez umursamadığımı söylemiştim. Meselenin benimle, Isabelle’le, geçmişle ya da içime sızmaya çalışan uygunsuz duygularla hiçbir ilgisi yoktu. Cookların çiftliği amaca giden yolda bir araçtı. İstedığımı elde etmek için bir basamak.

Ama bana öyle baktığında...

Neden kafam bu kadar karışlıyordu?

Soğukkanlı kararlılık kolaydı. Tanıdıktı. Onu kuşandım, yumuşama isteğine karşı zırlara büründüm. Onun açıklanamaz çekiminin sıcaklığıyla yumuşamamak için.

“Umurumda olup olmaması önemli değil. Asıl meseleyi kaçıırıyorsun.”

Başını iki yana sallarken üzgün gibiydi. “Neredeyse kanaktım, inanamıyorum.”

“Neye kanıyordun?”

“Cazibene. Kalbini gizlemek için taktığın o maske. Geçen gece, aslında düşündüm ki...” Durdu ve başka tarafa baktı.

“Boş ver. Yanılmışım. Sen aynı değilsin.”

“Aynı derken?”

“Önemi yok.” Parmağını bana doğru uzattı, gözlerindeki meydan okuyan ateş neredeyse beni yakacaktı. “Ailemi bu işe karıştıрма.”

“Belle.”

Ona taktığım eski lakap ağzımdan çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladım. Gözleri karardı, neredeyse irkilerek uzaklaştım.

“Bana öyle hitap etme.”

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. “Haklısın. Özür dilerim.”

Gözlerinden alevler çıkarak baktı, arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu sefer onu takip etmedim.

Lanet olsun.

Neden her şeyi berbat edip duruyordum? Basit bir iş anlaşması neden karman çorman bir şeye dönüşmüştü.

Karışıklıklardan nefret ederdim.

Bir sincap geçti, sanki onun suçuymuş gibi ters ters baktım. İşin kötüsü, beni neyin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum; bu arazi anlaşmasında hiçbir ilerleme kaydedememiş olmam mı yoksa Isabelle’in bana bu kadar kızgın olması mı?

Ya da belki de biliyordum.

Umursamamam gerekiyordu. Ne onu ne de çiftliğini.

Ama umursuyordum.

Bu konuda ne yapacağıma dairse hiçbir fikrim yoktu.

ISABELLE

Çiftlik evinin bacasından tatlı bir duman tütüyordu. İkinci güneşi gökyüzünde alçalmıştı. Marigold ve Annika çiftliğe gelmişlerdi, arkadaşlık tarihindeki en iyi arkadaşlar oldukları için, öğleden sonrayı hiç bitmeyen yapılacaklar listemdeki işleri kontrol etmeme seve seve yardım ederek geçirdiler. Yeni Noel Babasının Atölyesi tabelasının takılmasıyla birlikte artık paydos etme vakti gelmişti, özellikle de sırf biraz takılabilelim diye saatlerce çalışmak zorunda olduklarını hissetmelerini istemediğim için.

Onları annemle babamın evinin arkasından dolaştırıp mutfak kapısından içeri soktum. Ellerim kir içinde kaldığından elimi yüzümü yıkamak için lavaboya yöneldim, sonra da su ısıtıcısına uzandım.

Marigold mutfak masasını göstererek, “Sen git otur,” dedi. “Bütün gün çalıştın. Çayı ben yapacağım.”

Yorgun bedenim oturup rahatlamayı arzuluyordu. “Tartıştım ama ayaklarım beni öldürüyor.”

Oturup bacaklarımı uzattım, ayak parmaklarımı göstererek esnedim. Şafak sökmeden kalkmışım ve beynimin Elias’a -o Grinchvari pislige— takılıp kalmasına izin vermek yerine

yataktan fırlayıp doğruca işe girişmiştim. O zamandan beri de Marigold ve Annika geldiğinde bile yavaşlamamıştım.

Annika paltosunu çıkarıp kapının yanındaki kancaya astı ve Mari'nin çayı hazırlamasına yardım etti. Ona çok yakışan sarı saçlarının pembe uçları köprücük kemiğinin hemen yanından sarkıyordu. Eğlenceli ve flörtözdü, Annika'nın da buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Bekâr bir anneydi; Thomas adında çok tatlı bir oğlu vardı. İki yaşındaydı. Annika için kendini öncelikler listesinde tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Mari çay yapıp annemin hepsi birbirinden farklı çiçekli çay fincanlarından üçüyle servis ederken Annika da masaya bir tabak peynir ve kraker getirdi. Yanıma oturdular, ilk yudumlarımızı alırken hepimiz memnuniyetle iç çektik.

“Sormaktan nefret ediyorum ama mecburum,” dedi Mari. “Elias’la neler oluyor?”

“Grinch’in gerçek hayat versiyonu olması dışında mı? Ya da belki Ebenezer Scrooge’dur. Karar veremiyorum.”

“Hâlâ kasabada mı?”

İçimi çektim. “Evet, ne yazık ki. Beni deli ediyor.”

“Bununla uğraştığın için üzgünüm,” dedi Marigold. “Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacın olursa, yanında olduğumuzu biliyorsun.”

Sözleri beni gülümsetti. Marigold şeker gibi tatlıydı ama onun sevdiği biriyle ters düşerseniz başınız dertte demekti. “Teşekkürler. Umarım iş o noktaya gelmez ama size haber veririm.”

Arkadaşlarımı çok severdim ama normalde onlara her şeyi anlatsam da Elias hakkında konuşmak istemiyordum, içimde çok fazla çelişkili duygu vardı. Bu hislerle ne yapacağımdan henüz emin değildim. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Geçenlerde şu maskeli baloya gitmemişler miydi? Bu çok daha iyi bir konu olurdu.

“Maskeli balo nasıldı?”

Marigold içini çekti. “Çok keyifliydi. Annika harika bir eşlikçiydi ve birkaç iyi beyefendiyle dans ettim.”

“Neden bu kadar tatlısın?” diye sordum. “Peki ya sen? Kaç tane iyi beyefendiyle dans ettin?”

“Onun pek dans ettiğini sanmıyorum,” dedi Mari. “Ettin mi?”

Annika ellerini çay fincanının etrafında kavuşturup başını iki yana salladı. “Kimseyle dans etmedim. Ama kızlar, size söylemem gereken bir şey var. Biraz büyük bir şey.”

Oturduğum yerde dikleştim. Ses tonunda daha önce ondan hiç duymadığım bir özlem vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Mari. “Her şey yolunda mı?”

Annika derin bir nefes aldı ve kelimeler birden dudaklarından dökülmeye başladı. “Levi Bailey’yle gizlice mesajlaşıyordum ama size söylemedim. Baloda beni bir dolabın içine çekip karanlıkta öptü.”

Kocaman açılmış gözlerimle ona bakakaldım. Mari’nin nefesi kesildi ve ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Size söylemediğim için özür dilerim,” dedi Annika. “Kimseye söyleyemezmişim gibi hissettim.”

Aklım başımdan gitti. Annika bir Haven’dı ve Havenlarla Baileyler uzun süredir birbirlerine düşmandı. Bir Bailey’yi mi öpmüştü? Bu çılgınlıktı. “Dur, dur, dur bir dakika. Levi Bailey’yle gizlice mesajlaşıyor muydun? Ne zamandan berk”

“Son bir yıldır falan. Aslında lisedeyken mesajlaşıyorduk ama ben üniversiteye gittikten sonra bırakmıştık.”

“Aman Tanrım.” Hâlâ aklım almıyordu. Tilikum’dan olmayan birine, aileler arasında nesiller boyu süren bir husumet olması muhtemelen saçma gelirdi. Ama bu kasabanın dokusu husumetle örülmüştü. Kimse bunu aşamazdı. Asla. “Aman Tanrım. O zamanlar da onunla mesajlaşıyordun ve bize hiç söylemedin mi?”

“Biliyorum, çok üzgünüm.” Omuzları çöktü. “Size söylemeyi düşündüm ama sır saklamanın eğlenceli bir yanı vardı. Sanki başka biri öğrenirse sihir yok olacaktı gibi geliyordu.”

“Sorun değil, özür dilemene gerek yok. Sadece şaşırdım, hepsi bu.”

Annika, Levi Bailey’yle arkadaşlığının lise yıllarında nasıl filizlendiğini anlatmaya devam etti. Annika üniversiteye gittiğinde görüşmeyi kesmişler ama Annika tekrar kasabaya taşındıktan sonra yeniden mesajlaşmaya başlamışlardı. Ondan sonra da işler iyice kızışmıştı.

“Tamam ama maskeli baloda onu öptüğün kısma geri dön,” dedi Mari.

Ben de başımı sallayarak onayladım. O kısmı duymak istiyordum.

“Yanımdan geçti ve koluma dokundu,” dedi. Mari tekrar nefesini tuttu. “Gözlerimiz buluştu ve sanki, bilmiyorum, içimde havai fişekler patlıyor gibiydi. Bana bir bakış attı ve bir şekilde onu takip etmemi istediğini anladım. Ben de peşinden gittim. Bir dolaba girdi. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz bana baloya yalnız gelip gelmediğimi sordu ve yalnız olduğumu söylediğimde de beni öptü.”

“Vay canına,” dedi Mari nefes nefese.

“Biliyorum. Gerçekten vay canına,” dedi Annika. “Sonra gece evime geldi, pencereme çakıl taşları fırlattı, balkonuma tırmandı ve beni tekrar öptü.”

Marigold dramatik bir edayla içini çekerek sandalyesine yığıldı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Hepsi bu kadar da değil. Geçen gün Luke’un dükkânının önünde küçük bir araba kazası oldu, o da müdahale edenlerden biriydi. Dükkânın yanında karşılaştık ve beni tekrar öptü. Ama öptü derken beni duvara yaslayarak yalayıp yutmasından bahsediyorum.”

“Vay canına, bu çok ateşli,” dedim. Arkadaşımı böyle öpüldüğü için kıskanmamıştım. Hem de hiç.

Tamam, kıskandım. Ama kötü anlamda değil. Onun için mutluydum, kendim içinse birazcık üzgündüm. En son ne zaman bir erkeğin beni deli gibi öptüğünü hatırlamıyordum.

Belki de hatırlayabilirdim ama bunu gerçekten düşünmek istemiyordum.

Mari kolunu alnına götürdü. “Ah, şimdi bayılacağım.”

“Ve sonra...” Annika tereddüt etti, yanakları pembeleşmişti.

Marigold ve ben öne eğildik. Hikâye gerçekten gitgide daha da mı güzelleşiyordu?

“Dün gece Thomas yattıktan sonra tek başıma oturuyordum. Ona konuşup konuşamayacağımızı sordum. Aradı ve biz...”

“Ne?” Hikâyenin nereye gittiğini öğrenmeye can atıyordum.

“Telefon seksi yapmış olabiliriz.”

Gözlerim büyüdü. “Hayır. Olamaz.”

Yanakları kırmızının daha da derin bir tonuna dönüştü. “Biliyorum, bunu yaptığımı inanamıyorum.”

“Hayatımda duyduğum en romantik şey,” dedi Mari.

“Telefon seksi mi romantik?” diye sordum.

“Elbette. Ben bir romantiğim, namus kumkuması değil. Onlar gizli âşıklar. Müthiş bir şey.”

“Gizli âşıklar mıyız bilmiyorum,” dedi Annika.

“Başka nasıl adlandırabilirsin ki?” diye sordu Mari.

Başımla onayladım. “Kulağa kesinlikle gizli âşıklar gibi geliyor.”

Annika çayına baktı. “Ne yapacağım ben? O bir Bailey. Ahilerim onu öldürür.”

Bu konuda haklıydı. Gelmiş geçmiş en aşırı korumacı abiler ondaydı. “Onlara söyleme.”

Mari *aynen* gibisinden bir hareket yaptı. “Öyle yap.”

“Şimdilik tamam da,” dedi Annika. “Ama gizli kalması gereken bir ilişkisi ne kadar sürebilir ki?”

“Ooooo,” dedim. Marigold’la bilmiş bilmiş bakiştık.

“Nc?” diye sordu Annika.

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.”

“Evet, gerçekten hoşlanıyorum. Sorun da bu zaten. O vibratöre alternatif olarak kullandığım, öylesine yattığım seksi bir adam değil. O...”

“Devam et,” dedi Mari.

“Tatlı, şaşırtıcı derecede komik ve epey etkileyici biri.”

“Dürüst olalım, hem de çok seksi,” dedim, ki bu doğruydı. Tüm Bailey kardeşler fena hâlde seksiydi ama düşmanlık yüzünden hiçbirini tanıma fırsatım olmamıştı.

“Çok seksi,” dedi Annika iç çekerek.

“Ama hepimiz durumun farkındayız. Bu husumet yüzünden birlikte olamayız.”

“Her zaman binlerinin bu düşmanlığa son vermesini dile-dim,” dedi Mari, sesi hüzünlüydü. “İnsanların birbirlerine kötü davranmasından nefret ediyorum.”

Ona şöyle bir baktım. “Çünkü senin kalbin saf altın ve güneş ışığından oluşuyor.”

“Kimsenin bu husumeti bitirebileceğin! sanmıyorum,” dedi Annika. “Özellikle de şimdi. Josiah’ya Gram Bailey ’nin arazisine karışmaması gerektiğini söyledim ama beni dinledi mi? Hayır, tabii ki dinlemedi. Beni asla dinlemez.”

“Neden bu kadar çok istiyor?” Koltuğumda kıpırdandım, aniden rahatsız olmuştum. Havenlar Gram Bailey ’nin arazisini satın almaya çalışıyordu —Bailey ailesinin reisi o kadındı- ve Baileylerin geri kalanı çok kızgındı. “Belki de karanlıklar prensi ailemin çiftliğini almaya çalıştığı için aşırı hassastım ama Josiah’nın onun arazisini satın almaya çalışması biraz saçma değil mi?”

“Kötü görüldüğünü biliyorum. Ama o sadece ailemize yardım etmeye çalışıyor. Ağaç kesme endüstrisi son yıllarda ölüyor ve Haven Kerestecilik de ölüyor. Josiah başka bir iş koluna geçmemiz gerektiğini düşünüyor. Belki turizm ya da eğlence

alanında bir şey. Bir tatil köyü ya da bungalovlar veya belki her ikisini birden yapmak istiyor ama Haven Kerestecilik'in tüm arazilerine ulaşmak çok zor. Gram Bailey'nin arazisi bizim arazimizin bir kısmıyla sınır komşusu. Madem satacak, neden bize satmasın ki diye düşündü. Onu ortada bırakacak falan değil ama Baileylerin asla kabul etmeyeceğini ona söyledim.”

“Josiah'nın insan ilişkileri konusunda pek iyi olduğu söylenemez,” dedim ki bu çok doğrudu. Josiah ancak bir ağaç gövdesi kadar çekiciydi. “Luke’u göndermeliydi. Ya da Zachary’yi.”

“En baştan bu işe kalkışmamalıydı,” dedi Annika.

“Haven Kerestecilik’i kurtarmanın şu aptalca husumeti iyice savaşa dönüştürmeyecek başka bir yolu olmalı.”

“Görmüyor musunuz gerçekten?” Marigold daha dik oturdu, gözleri parlıyordu. “Aranızdaki gerçek bir aşksa, kan davasını sona erdirecek kadar güçlüdür.”

Annika güldü. “Hiç baskı yok yani.”

“Hayır, sadece umut var demek istiyorum,” dedi Mari. “Aranızdaki şey gerçek aşka dönüşürse dünyada bundan daha güçlü bir şey olmaz. Eh, öyle değilse de kaderde yokmuş deriz.”

“Bunun gerçek aşk olduğunu nasıl anlayacağım?” diye sordu Annika.

“Ah, anlayacaksın.” Mari bilgece başını salladı.

“Konuşmayı romantizm bulutlarından geri getiriyorum,” dedim. “Bir mazerete ihtiyacın olursa haber vermen yeterli. Seni idare etmekten mutluluk duyarım.”

“Ben de.” Mari parmaklarının uçlarını birbirine bastırdı ve kaşlarını kaldırdı. “Biliyor musun, Levi hemen köşede oturuyor. Onu ve kardeşlerini milyonlarca kez gelip giderken gördüm.”

Annika'nın omuz silkerken rahat görünmeye çalıştığı ortadaydı. Tabii ki Levi Bailey'nin nerede yaşadığını gayet iyi biliyordu.

“Evet.”

“Araban benim evin önünde olursa diyorum, kimse bunu sorgulamaz.”

“Bu harika,” dedim sırtarak ve Annika’nın yanakları yeniden kızardı. “Kızarıyorsun.”

Yüzüne dokundu. “Öyle mi?”

“Kesinlikle kızarıyorsun,” dedi Marigold. “Ve bu çok sevimli.”

Tamamen tapılası bir şeydi. Annika’nın mutlu olmasını o kadar çok istiyordum ki. Karşı taraf bir Bailey olduğu için işler acayip karmaşıklaşmasına rağmen arkadaşımın gözlerinde görebiliyordum: Bu adamdan gerçekten hoşlanıyordu.

Derin bir nefes aldı. “İkinizin ne kadar harika olduğunu takdir etmek için bir an durabilir miyiz? Siz harika arkadaş-larsınız.”

Göz kırptım. “Yanıdayız.”

“Yani bunun olmasına izin verdiğim için deli olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Karmaşık bir durum ama ille de deli olduğun anlamına gelmiyor. Bu sadece gizli bir kaçamaksa, o zaman elbette biraz eğlen. Bunu hak ediyorsun. Ama bunun ötesine geçerse, yalan söylemeyeceğim, önünde tırmanman gereken bir dağ var.”

“Ama buna değecek,” dedi Mari.

Annika gülümsedi ve içimden bir ses gerçekten de değeceğini söyledi. Yine de Mari’ye hızlı bir bakış attım ve kızımıza zarar verirse Levi Bailey’ye bunu ödetmek konusunda sözsüz olarak anlaştık.

Çayımızı yudumlarken ve atıştırmalıklarımızı kemirirken sohbet etmeye devam ettik. Mari biraz daha çay yapmak için ayağa kalktı ve ilk kez ben yaparım diye ısrar etmek yerine karşı çıkmadan yardımı kabul ettim. Başkalarından yardım almak konusunda pek de başarılı olmadığımı biliyordum; bazen biraz boş vermem gerekiyordu. Benim için hiç kolay değildi ama en yakın iki arkadaşımın rahatlayabilirdim.

Annika adına çok heyecanlıyım. Fakat hikâyesi görmezden gelemeyeceğim duyguları su yüzüne çıkardı.

Belki de onlarla Elias hakkında konuşmam gerekiyordu.

Mari biraz daha çay koyarken, “Madem bir şeyleri itiraf ediyoruz,” dedim. “Geçen pazar Elias’la yemek yedim.”

“Akşam yemeği, yani birlikte yemek mî yediniz?” diye sordu Annika. “Yoksa bir randevu muydu?”

“Çok güzel bir soru. Tamamen işle ilgili olması gerekiyordu. Ama çiftlik hakkında neredeyse hiç konuşmadık ve sonunda biraz randevu gibi oldu.”

Yerine otururken Mari’nin kaşları endişeyle çatıldı. “Ah, tatlım. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Hayır. Kesinlikle iyi bir fikir değildi. Özellikle de arkamdan iş çevirip ailemi çiftliği satmaya ikna etmeye çalıştığı için.”

“Pislik herif,” dedi Annika.

“Tam bir pislik. Ama yine de...”

“Ne?” diye sordu Mari.

“Bilmiyorum.” Başımı masanın üzerine koydum. “Kafam çok karışık. Asıl mesele de bu, öyle olmamalı. Kafamın karışmasını gerektirecek ne var? Lisedeyken çıktık ve her şey mahvoldu. Hem de feci hâlde. Sonra o beni bırakıp gitti ve ona çok kızdım ama kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Tilikum’da kalsaydı onu sürekli görmek zorunda kalacaktım. Ama o gittiği için hayatıma devam edebildim.”

“Ama kafan karıştıysa bir nedeni olmalı,” dedi Mari.

“Sanki hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyormuşsun gibi,” diye ekledi Annika.

Başımı kaldırdım. “Ama bu Annika’nın bir Bailey’yle birlikte olmasından daha çılgınca, değil mi? Ona karşı bir şeyler hissedemem. O açgözlü, bencil bir pislik.”

“Gerçekten öyle mi?” diye sordu Mari.

Annika da benim gibi şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten açgözlü, bencil bir pislik mi yoksa durumdan dolayı öyle mi görünüyor?” diye sordu Mari. “Cevabı bildiğimi

söylemiyorum. Ve inan bana, ondan hoşlanmak için hiçbir nedenim yok. Seni incitti ve bu da onu benim kötüler listeme soktu. Ama o zamanlar onu gerçekten seviyordun, yani demek ki onda sevilecek bir şeyler var. Belki de şimdi kafanın karışması onun o parçası hâlâ orada olduğu içindir.”

“O parçasının artık var olup olmadığını bilmiyorum. Akşam yemeğinde o yönünü görebiliyor gibiydim ama sonra aileme ulaşmak için arkamdan iş çevirmeye kalktı, ki müthiş salakça bir hamleydi. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

Annika, “Tilikum’a geri dönmüş olmak onun da kafasını karıştırıyor olabilir,” dedi. “Bu kasabada insanın içine işleyen bir şeyler var. Tekrar buraya taşındığımda bir süre tuhaf bir rahatsızlık duymuştum. Sanki tuhaflıklara yeniden alışmam gerekiyormuş gibi.”

. “Olabilir,” dedim. “Yemekte kesinlikle keyifsiz görünüyordu. Sanki bir şey olmuş gibiydi.”

“Çocukluğu pek de sorunsuz geçmemiş biri o,” dedi Mari. “Eminim burada acı tatlı pek çok anısı vardır.”

“Çok doğru. Ailesi onu istenmeyen bir hayvan gibi terk etmiş. Çok korkunç. Gerçi hiçbiri onun bir pislik olması için mazeret değil.”

“Tabii ki değil,” dedi Mari. “Ama insanlar karmaşıktır. Duygular da öyle.”

“Gerçekten de öyle, değil mi?” dedi Annika.

Çay fincanımı kaldırdım. “Büyük duygulara, karmaşalara ve bunlar arasında yolumuzu bulmamıza yardımcı olan arkadaşlara.”

Çay fincanlarımızı tokuşturup birer yudum aldık.

“Sadece dikkatli ol,” dedi Marigold. “Zamanında kalbini çok kırdı. Tekrar incinmeni istemiyorum.”

“İhtiyacım olan son şey bu,” dedim. “Dikkatli olacağım. Doğrusu, Elias Stoneheart hakkında sizinle konuştuğuma inanamıyorum. Onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin ettim

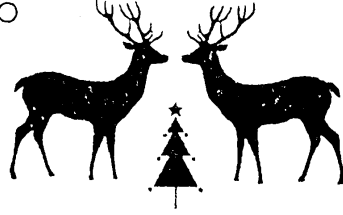
ama işte görüyorsunuz. Neden onu her gördüğümde içimde yükselen öfkeye midemde uçuşan kelebekler eşlik ediyor diye merak ediyorum.”

“Kelebekler ve yakıcı öfke güçlü bir kombinasyondur,” dedi Annika.

Bu konuda haklıydı. Çok güçlüydü. Çok öfkeliydim ama yine de onu düşünmeden edemiyordum. Yoğun yeşil gözlerini ve vücudunun sert hatlarını. İnsanı hipnotize eden sesini.

Zaman zaman yüzünde gördüğüm o yaralı ifadeyi.

Karşı konulmaz biriydi. Ve tehlikeli. Karlı bir kış gününde sıcacık bir ateş gibi olmasını çok istesem de kolaylıkla kontrol-den çıkıp kalbimi cayır cayır yakabilirdi.

ELIAS

^Tkrandaki sayılar bulanıklaştı. Sanki yaklaşmakta olan baş Sağrısını geçirecekmiş gibi burnumun kemerini sıktım. Bir saat içinde bir toplantım vardı ve zinde olmam gerekiyordu. Odaklanmalıydım. Ben Tilikum'da çalışırken Damien etrafta söylentiler yayıyor, zayıf bir noktayı bulmaya çalışıyordu. Normal şartlar altında endişelenmezdim. Ne kadar ararsa arasın bir tane bile bulamazdı. Benim zaafım yoktu.

Ya da onları öyle derinlere gömmüştüm ki hiç yokmuş gibilerdi.

Ama şimdi? Bir zaafım vardı. Hem de koca bir zaaf. Adı da Isabelle Cook'tu.

Eve dönmek meseleyi çözmüş olmalıydı. Ailesiyle konuşmak için yaptığım talihsiz girişimden sonra yeniden toparlanmaya karar vermiştim. Süresiz olarak ofis dışında kalamazdım ve Tilikum'da kalmak da bir işe yaramıyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı.

Isabelle çok dikkat dağıtıcıydı.

Ama burada, ofisteki odamda bile onu düşünüyordum.

Bana hâlâ kızgındı. Asıl soru şuydu: Neden bu kadar umursuyordum? Üzerinden geçen bunca zaman ve artık ondan uzakta olmam neden beni ona kafayı takmaktan alıkoyamıyordu? Döneli bir haftadan fazla olmuştu ve artık her şeyi geride bırakmış .

olmalıydım. O atlatmıştı. Ben çekip gittikten sonra muhtemelen işine geri dönmüş ve beni aklından çıkarmıştı. Noel Köyü'nün açılmasıyla birlikte kafasını meşgul edecek çok şey olacaktı.

Acaba hafta sonu açılış nasıl geçmişti?

Sinir içinde ayağa kalktım, ellerimi ceplerime sokup pencereden dışarı baktım. Noel Köyü'nün açılışı neden umurumdaydı ki? Çocukça ve anlamsız bir girişimdi. Bir avuç duygusal saçmalık. Ama bütün hafta sonunu iyi bir katılım olup olmadığını merak ederek geçirmiştim. Kalabalığın masrafları karşılayacak kadar harcama yapıp yapmadığını. Bu yıl hasatta talebi karşılayacak kadar ağaç olup olmadığını ya da yapay ağaçların artan popülaritesinin satışlara zarar verip vermediğini. Neredeyse rakamları araştırmaya başlayacaktım -daha fazla insan mı gerçek bir ağacın nostaljisi yerine kolaylık ve temizliği tercih ediyordu acaba— ama kendimi durdurdum.

Çünkü umursamamam gerekiyordu.

Açılışın iyi geçmesini ummamam gerekiyordu. Geçmemesi benim için daha iyiydi. Böylece çiftliği satmaya daha kolay razı olurlardı.

Ama yine de...

Kapı çalındı, Alice içeri girdi. Durdu, merakla bana baktı.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet. Neden?”

“Sen sadece...” Bir yığın zarfı havaya kaldırdı. “Boş ver. Posta. Çoğunlukla Noel kartlarıydı ve sen laf etmeden önce söyleyeyim, çoğunu sakladım. Ama içinde açman gerektiğini düşündüğüm birkaç şey var.”

“Masamın üzerine bırak.”

Elindeki zarfları dediğim yere bıraktı.

“Maddie nasıl?”

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve nihayet cevap verdiğinde sesi şaşkıncı. “İyi.”

Tekrar pencereden dışarı baktım. “Bugün uzun öğle arası günü mü?”

“Şey, evet. Maddie’nin fizik tedavisi var. Saat ikiye kadar dönmüş olurum.”

“İşe yarıyor mu?”

“Ne işe yarıyor mu?”

“Fizik tedavi. Maddie’ye iyi geliyor mu?”

“Evet, çok. Fizik tedavi olmasa sanırım yürüyemezdi.”

Bakışlarımı pencereden ayırmadan o küçük kızın yürümediği düşüncesinin neden göğsümü sızlattığını düşündüm.

“Şey...” Cümlesini yarıda kesince omzumun üzerinden ona baktım. “Özür dilerim. Sana soracak başka bir şeyim vardı ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum. Hayır, hatırlıyorum. Pazarlamadan Bella’nın hâlâ bir toplantıya ihtiyacı var. Onu oyalamaya devam edebileceğimi sanmıyorum ama...”

“Öğleden sonra üçte onu görebilirim.”

“Ah. Tamam. Güzel, ona haber veririm. İyi olduğuna emin misin?”

Hayır. “Evet.” Yalancı.

“Pekâlâ. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, öğleden sonra hallederim.”

«¹_Pİmam. »

Gitmek üzere arkasını döndü.

“Çiftlikteki adamla hâlâ görüşüyor musun?”

“Cole Phillips.”

“Ne?”

“Onun bir adı var, Cole Phillips. Ve evet, görüşüyorum. Sanırım yani. Karmaşık bir durum.” Bir an duraksadı. “Aradığım kelime bu değildi. O harika biri. Karmaşık olan tek şey mesafe.”

Onu çiftlikteki adama kaptıracaktım. Peki bu durum beni neden bu kadar kızdıırıyordu? Asistanların yeri doldurulabilirdi.

“Bana bir iyilik yap ve ben bu arazi anlaşmasını garantiye almadan işi bırakma.”

“Elias, ben...”

“Belki yaparsın, belki yapmazsın. Beni ilgilendirmez. Öğleden sonra geç kalma.” Kollarımı sıvayıp yerime oturdum.

“Kalmam.”

Bana bir kez daha şaşkın şaşkın baktıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Ona neden çiftlikteki adamı sorduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeni ortaya çıkmıştı. *Neden umursuyorum* sütununa eklenecek bir madde daha. Alice'in kiminle çıktığına ya da çıkıp çıkmadığına hiç dikkat etmemiştim. Kariyerimin başlarında özel hayatları iş yerinden uzak tutmanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

İş ve arkadaşlık aynı anda yürümezdi.

Bıraktığı postayı aldım. İlgilenmem gereken birkaç şey vardı. Onları bir kenara koydum. En altta Noel damgalı kırmızı bir zarf vardı. Kaşlarımı çattım. Noel kartlarından nefret ettiğimi biliyordu. Onları her zaman açmadan attığım için Alice benim yerime açıp masasının arkasındaki rafta sergilemeye başlamıştı.

Gözlerim adrese kaydı. Vincent Stoneheart.

Sebebi buydu demek. Babamdan gelmişti.

Nefesimi tutarak mührü açtım ve kalın kartı zarfın içinden çıkardım.

Ön yüzünde gümüş ve altın varakları olan kırmızı bir karttı. Şöyle yazıyordu: *En İyi Noel Dilekleriyle*. Klişe. Açtım. İçi kısmında gümüş ve altın varaklı süsler artıyordu ve aynı yazı tipiyle başka bir genel tebrik cümlesi daha vardı: *Ailemizden ailenize mutlu Noeller*.

İmza bir damgaydı.

Ailemiz mi? Saçmalık. Onun bir ailesi yoktu.

Başımı iki yana sallayarak kartı çöpe attım. Kısacık bir an için bana gerçekten bir kart gönderdiğini sanmışım. Ama asistanının listesindeki isimlerden biriydim sadece. Muhtemelen kime kart gittiğinden haberi bile yoktu.

Derken kendimi yine aynı soruyu sorarken buldum. Neden umursuyordum ki?

Babamı son yıllarda sadece iki kez, o da aile cenazelerinde görmüştüm. Onunla konuşmuştum, ancak kısa ve kişisellikten uzan diyaloglardı. Beni zerre kadar umursamadığım açıkça ortaya koymaya yetecek türden konuşmalar.

Hiçbir zaman da umursamamıştı. Kendimi, babamın beni umursayacağı düşüncesinden vazgeçtiğime ikna etmiştim. Kendisi dışında kimseyi umursamazdı o.

Yıllar önce Tiliktum'a postaladığı oğlunu mu umursayacaktı?

Şimdi de teyzemle eniştemin seçmeme izin verdiği o lanet olası çirkin Noel ağacını düşünmeden edemiyordum. Yıldızın cılız üst dal için fazla ağır olması, ağacın bir tarafa doğru sarkmasına neden olmuştu. Dale enişte tavana küçük bir kanca takmış ve dik durması için ağacı olta teliyle tutturmuştu. Sanki bir sanat projesini sergilemek Noel'de eve gidemeyecek olmamı telafi edecekmiş gibi okulda yaptığım süsti de hemen altına yerleştirmişlerdi.

Neredeyse yirmi yıl olmuştu. Neden Tilikum'daki o ilk Noel'i düşünüyordum ki? Geçmiş uzun zaman önce geride bırakmıştım. Artık o öfkeli çocuk değildim.

Anıları, duyguları dondururken içimden bir ürperti geçti. Soğğun yakıcılığı göğsümü sıkıştırdı ama acıyı görmezden geldim. Alternatifinden daha iyiydi.

Odaklanmak zorundaydım. İşim, ofisim, maaşım, servetim... Hepsi iyiydi. İyi iş çıkarmıştım ama daha gidecek çok yolum vardı. Başarılacak, elde edilecek çok şey vardı. Bir dizi duygusal saçmalığın dikkatimi dağıtmasına, beni zayıflatmasına izin vermeyecektim.

Bu yüzden gözlerim tekrar telefonuma kaydığında ve Isabelle'e -her şeyden önce özür dilemek için- mesaj atma dürtüsü beni ele geçirmeye kalktığında onu kararlı bir şekilde görmezden geldim. O dürtüyü de buzla dondurup yoluma devam ettim.

Eve farklı bir yoldan gitmeye başlamam gerekiyordu. Evim ofisten sadece birkaç blok ötede olduğundan hava çok kötü olmadığı sürece yürürdüm. Eve yaptığım yürüyüş, bana günü değerlendirmek, düşünmek ve yarını planlamak için zaman kazandırırды. Rutini severdim ve bu da o rutinin bir parçasıydı.

Ama Bellevue şehir merkezi o kadar çok Noel ışığıyla aydınlatılmıştı ki muhtemelen uzaydan bile görülebiliyordu. Her gece Kuzeydoğu 8. Caddeyi tıkayan geçit törenini nasıl unutmuş-tum? Kaldırımlarda omuz omuza dizilmiş kalabalıkları, yapay kar serpintilerini. Gösterileri ve oyuncak askerler gibi giyinmiş davulcuları. Bu insanların hiç mi kendilerine saygısı yoktu?

Gösterinin başlamasını bekleyen insan kalabalığının arasından geçmeye çalışmak yerine Bellevue Meydanının etrafından dolandım. Yolumu uzatmış oluyordum ve etraf hâlâ elleri kolları alışveriş torbalarıyla dolu insanlardan geçilmiyordu. Noel müziği her yeri doldurmuştu, tepedeki hoparlörlerden müzik yayılıyordu. Ellerimi ceplerime sokup sanki dondurucu bir soğuk varmış gibi gürültüye karşı iyice büzüldüm.

Acaba Tilikum'da kar yağıyor muydu? Muhtemelen.

Bir sonraki kavşakta durup arabaların geçmesini bekledim. Yanımda Maddie'den biraz daha büyük görünen bir kızın elini tutan bir kadın duruyordu. Çocuk kırmızı kadife bir elbise giymişti ve saçında da ona uygun bir fiyonk vardı.

Başını kaldırıp bana baktı ve gözleri büyüdü. "Anne."

Kadın telefonuna odaklanmıştı.

"Anne." Çocuk annesinin elini çekiştirdi, irileşmiş gözlerini bana dikmişti. "Grinch."

"Ne?" Kadın kafasını kaldırmadı.

"Anne, Grinch burada ama yeşil değil."

Kadın sonunda bakışlarını telefonundan ayırıp önce çocuğuna, sonra da bana baktı. Yanakları kızardı, kızını kendine doğru çekti. “Tatlım, hayır. O sadece bir adam. Gerçekten üzgünüm, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Cevap vermedim, sadece bakışlarımı çocuğa çevirip gözlerimi kıstım.

“O kılık değiştirmiş bir Grinch,” diye fısıldadı küçük kız. “Kötü bakıyor.”

Rahatsız olduğu her hâlden belli olan kadın biraz yana çekilip gergin bir kahkaha attı. “Özür dilerim. Altı yaşında. Kusura bakmayın.”

Işık yanınca kadın çocuğuyla alelacele karşıya geçirirken bana temkinli bir bakış attı.

İkisine de aldırmadan kaldırımdan inip karşıya geçtim. Bir sonraki blokta yürürken müzik sustu, ancak binama girer girmez tekrar etrafımı sardı. Cafcaflı lobi dekoruna aldırmadan ve *Sleigh Ride* enstrümantal versiyonuna karşı kamburumu çıkarmış hâlde doğruca asansöre ve katıma çıktım.

Komşularımın Noel ıvır zıvırı koridora taşmaya başlamıştı. Kapılara çelenkler asılmıştı. Başka bir salak da sanki Noel Baba’nın Noel arifesinde şehir merkezindeki lüks bir apartmanın koridorlarında dolaşmasını beklermiş gibi kapısına çoraplar asmıştı.

Kapı şifremi tuşlayıp içeri girdim. Işıkları açmaya zahmet etmedim. Havada bir serinlik vardı ve Alice’in bana pinti diye seslendiğini duyar gibi olsam da aldırmadım. Üşürsem lanet bir kazak giyebilirdim.

Eşyalarımı kaldırıp temiz bir tişört ve eşofman giydikten sonra mutfığa gittim, iki parmak viski doldurdum. Viskiye bardağın içinde döndürüp bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken verdiği hissin tadını çıkardım.

Telefonum çaldı. Arayanın Isabelle olabileceği umudu göğsümdeki buzları eriyecek kıvama getirdi. Ama ekranda yazan Alice'in ismiydi.

“Evet?”

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bugün Isabelle'le konuştun mu?”

“Hayır.” Sırtım dikleşti ve içkimi yere bıraktım. “Neden? Sorun ne?”

“Az önce Cole'la telefonda konuştum. Isabelle'in babasına bir şey olmuş. Cole çiftliğin diğer tarafındaymış, o yüzden ne olduğunu görmemiş, henüz kimseden de haber almamış. Ama bir ambulans varmış ve Bay Cook'u hastaneye götürmüşler. Belki sen neler olduğunu biliyorsundur diye düşündüm.”

“Bilmiyorum. Onunla hiç konuşmadım.”

Sesi endişeliydi. “Umarım iyidir. Cole'un sesi çok endişeli geliyordu. Arabaya atlayıp oraya gitmek istiyorum ama bu çok saçma olur. Maddie erkenden yatıyor ve Cookları çok iyi tanıdığım söylenemez. Ayrıca ben de çiftliklerini kendi istekleri dışında satın almaya çalışan bir oluşumun parçasıyım, Cole için bunun daha büyük bir engel olacağını düşünmüştüm ama o çok anlayışlı.”

“Saçmalıyorsun.”

“Biliyorum. Benim neyim var böyle? Seninle sadece tek bir şey paylaştım ve sonra birden en iyi arkadaşmışız gibi konuşmaya başladım.”

Arkadaş değiliz.

Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim. Hatta aklım Isabelle ve babasıyla dolu olmasa neden söylemediğimi düşünecek zamanım da olurdu. Neden ona yalan söylemek istemediğimi.

Çünkü Alice ve ben bir nevi arkadaştık.

Ne zaman olmuştu bu?

Şimdi böyle şeyleri düşünecek zamanım yoktu. Isabelle'in babasına neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

“Muhtemelen yarın ofiste olmayacağım.”

“Ah, tamam.” Sesi şaşırmış gibiydi. “Bir şey öğrenirsen bana haber ver.”

“Haber veririm.” Tam kapatırken duraksadım. “Alice?”

“Evet?”

“Aradığın için teşekkürler.”

“Elbette. Cole tekrar ararsa sana da haber veririm.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapatıp Isabelle’in numarasını buldum. Birkaç saniye ekrana baktım.

Onu aramak yerine odama gidip çantama birkaç kıyafet attım. Onu yoldan arayacaktım. Ne söylerse söylesin ya da babasına ne olursa olsun, orada olmam gerektiğini biliyordum. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Umursamamam gerekiyordu. Ne onu ne çiftliğini ne de ailesini.

Ama yine de arabama bindim ve Tilikum’a doğru yola çıktım.

ISABELLE

Bütün bedenim yorgunluktan ağırmasına rağmen babamın monitöründen gelen bip sesi beni uyanık tutuyordu. Saatlerdir oturduğum sert plastik sandalye de öyle. Rahat etmeye çalışarak kıpırdandım ama ancak az öncekinden biraz daha az rahatsız bir pozisyon bulabildim. Anlaşılan bu gece rahat yoktu.

Babam yatakta uyukluyordu, ince mavi battaniyesini çenesine kadar çekmişti. Çok yorgun görünüyordu. Çok zayıf. Q Babamı daha önce hiç yaşlı olarak düşünmemiştim. Düşüncesi bile hiç hoşuma gitmedi.

Babama kim bilir kaç kez çatıdan uzak durmasını söylemiştim. Peki, dinlemiş miydi? Hayır tabii ki. Son fırtınada uçan bir havalandırma deliğinin kapağını takmak için o lanet olası karda evin çatısına çıkmış ve düşmüştü.

Küt diye yere çakılmıştı.

Neyse ki babamı düşerken görmemişim. Annem düşme sesini duymuştu. Onun için korkunç olsa da ambulans çağırarak birinin olması bakımından iyi bir şeydi. Kaza, Noel Köyü'nde epey heyecan yaratmıştı, özellikle de hastaneye götürülenin Russell Cook olduğu bilgisi yayılınca.

Acil serviste zaman çok yavaş ilerliyor gibiydi, sanki saniye ibresi normal hızının yarısında hareket ediyordu. Doktor iki

kez gelmiş, bana babamın iyileşeceğine dair güvence vermişti. Tedbir amacıyla onu bir gece yatıracaklardı ama muhtemelen yarın eve dönecekti.

Kasabada şimdiden söylentiler dolaşmaya başlamış, Tili-kum dedikodu hattını yoğun bir fırtına sarmıştı. Yok efendim kalp kriziymiş. Hayır, kriz değil de felçmiş. Yok yok, aslında aynı anda hem felç hem de kalp krizi geçirmiş. Düşüp belini kırmış ve felç geçirmiş. Bazıları cinayet şüphesi üzerinde dursa da Noel Köyü'nü işleten bu yaşlı ve tatlı çiftçiyi kimin hedef almış olabileceğine kimse karar verememişti. Neyse ki — Annika'nın şansına- kimse olayı Haven-Bailey kavgasına bağlamaya çalışmamıştı. Zaten patlamaya hazır bomba gibi bir husumetti, yangına körükle gitmelerine gerek yoktu.

Asıl mesele, babamın kendini Noel Baba zannederek hâlâ karda çatılara tırmanabileceğin! düşünmesiydi.

Bacağım karıncalandı, daha beter olmasın diye pozisyonumu değiştirdim. Annemi bu gecelik eve göndermiş, babam yukarı taşmana kadar onunla kalacağıma dair güvence vermiştim. Mucize eseri, herhangi bir kırığı yoktu ama kötü düşmüştü. Çok ağrısı olacak, belki de işe dönmeden önce fizik tedaviye ihtiyaç duyacaktı.

Babam için epey can sıkıcı bir durumdu zira Russell Cook'un yatmaktan daha çok nefret ettiği pek az şey vardı.

Hemşire mavi perdenin arkasından başını uzattı. “Beklettiğim için özür dilerim. Odası neredeyse hazır. Birkaç dakika içinde onu yukarı çıkarmaya geleceğim.”

“Teşekkürler.”

“İsteddiğiniz bir şey var mı?”

“Hayır.” Doğrulurken inlememek için çabaladım. “Ben iyiyim.”

Hemşire gidince kollarımı başımın üzerine uzattım. Ne kadar zamandır oradaydım? Saatlerdir, gerçi tam olarak ne

zaman geldiğimi hatırlamıyordum. Lanet sandalyeden bıkmama yetecek kadar uzun bir süreydi işte.

“Eve gitmelisin,” dedi babam, sesi çatallı çıkıyordu.

“Sen dinlenmene bak, baba. Birazdan seni üst kata çıkaracaklar.”

“Onlara kalmama gerek olmadığını söyledim. İyiyim ben.”

“Çatıdan düştün. İyi değilsin.”

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı -haklı olduğumu tam olarak kabul etmiyordu— ama en azından yataktan kalkmaya çalışmadı.

Hemşire odanın hazır olduğu haberiyle geri geldi. Babamı yukarı çıkarmadan önce elini sıktım ve annemin sabah ilk iş hastaneye geleceğine dair güvence verdim.

Babamı asansöre doğru götürmelerini izlerken arabamın yanımda olmadığı aklıma geldi. Annemle birlikte gelmiştik ve o arabayı alıp eve dönmüştü. Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Geç olmuştu ama Marigold muhtemelen hâlâ ayaktaydı. Daha sonra iyiliğinin karşılığını öderdim.

“Ne oldu? O iyi mi?”

Yorgun beynim bu sesi algılayamadı. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyordum, gözlerimi yavaş yavaş kaldırdım. Elias yün paltosuyla karşımda duruyordu. O üstündeki eşofman mıydı? Elias Stoneheart eşofman giyer miydi?

Bu gerçek olamazdı.

“Elias? Burada ne işin var?”

“Babana bir şey olduğunu duydum.”

“Nereden duydun?”

“Alice, Phillips denen adamla konuşmuş.”

Şaşkınlıkla baktım. Gayet mantıklıydı. Cole’un Alice’e deli olduğu açıktı, dolayısıyla Elias eve döndüğünde Alice de dönmüş olmasına rağmen görüşmeye devam etmeleri şaşırtıcı değildi. “Peki ama... sen neden buradasın?”

Yemekte olduğu gibi o soğuk görünüşü kırıldı, yeşil gözlerinde bir sıcaklık pırıltısı gördüm.

“Bilmiyorum.” Sesindeki basit dürüstlük nefesimi kesti. “Sadece arabaya bindim ve sürdüm. Baban iyi mi?”

“Büyük ölçüde evet. Çatıdan düştü. Neyse ki hiçbir yerini kırmamış. Tedbir amaçlı bir gece burada tutacaklar.”

Biraz daha yaklaştı. “Sen iyi misin?”

O böyle deyince bir anda dağılacak gibi oldum. Son birkaç saatin stresi ve yorgunluğu üzerime çökerken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Hızlı bir nefesle hepsini içime çektim. “Evet. Gerçi az önce eve nasıl gideceğimi bilmediğimi fark etim.”

“Ben bırakırım seni.”

Telefonumu kaldırdım. “Ben de tam Marigold’u aramak üzereydim.”

“Isabelle.” Sesindeki o amirane tını içimin ısınmasına neden olmadı. Birazcık bile. “Ben buradayım. İzin ver, seni eve bırakayım.”

Haklıydı. Beni bırakabilecek biri varken Marigold ı rahat-sız etmem için bir neden yoktu. Ama gözlerindeki o sıcaklık, vücudunun yakınlığı ve benimkinin buna verdiği tepkiyle ilgili bir şeyler kafamda alarm zillerini çaldırdı. Alarm zilleri hep bir ağızdan, bir koro gibi beni uyarıyordu.

Yoksa bu bir davet miydi?

Yanlış olduğunu bile bile başımla onayladım. “Tamam. Teşekkürler.”

Acil servisin çıkışına doğru yürürken bana dokunmadı. Sırtıma hafifçe dokunmadı ya da kolumu nazikçe kavramadı. Bunların hiçbirini istediğim falan yoktu tabii. Bedenim kesinlikle onunla temas kurmak için can atmıyordu.

İnkâr etme konusunda gittikçe kötüleşiyordum.

Beni sessizlik içinde arabasına götürdü. Kar taneleri sokak lambalarının yaydığı ışık havuzlarının içinden süzölerek yeri beyaza boyuyordu. Soğuk karşısında kollarımı kavuşturdum ve

kendime sertçe bu adama kızgın olduğumu hatırlattım. Çiftliğimizi satın alıp kapatmaya çalışıyordu. Aileme ulaşmak için arkamdan iş çevirmişti.

Ayrıca on sekiz yaşımdayken de kalbimi kırmıştı.

Bunu düşündüğüm için kendimi tekmelemek isteyerek arabasına bindim. Babamı gece hastanede bıraktıktan sonra ihtiyacım olan son şey, duygularımın beni eski anılar ortamında bir gezintiye çıkarmasına izin vermektir. Özellikle de böyle duyguların.

Kasabanın içinden ilerledik, Noel ışıklarını ve Lumberjack Park'taki büyük kasaba ağacını geçtik. Annemle babamın evine giden çakıllı yola saptı, sonra da benim evime giden sağ çataldan döndü. Nerede yaşadığımı sormadan bilmesi hem tuhaftı hem de değildi.

Küçük evimin önüne park ettiğinde kalp atışlarım hızlandı. Sorun yoktu. Sadece beni bırakacaktı. Neden Tilikum'a kadar geldiğini, daha da önemlisi gelişinin ne anlama geldiğini hâlâ anlamamıştım ama bu gece bununla uğraşmak zorunda değildim. Arabaya ihtiyacım olduğunda yanımda olduğu için ona teşekkür eder, sonra da içeri girip yatabilirdim.

Tek başıma.

Kesinlikle yalnız.

Çünkü başka türlü Noel Baba'nın oyuncak çuvalı büyüklüğünde bir hata olurdu.

“Bıraktığın için teşekkürler.” Kapının koluna uzandım.

“Isabelle.”

Adımı söylerken neden bu kadar işkence çekiyormuş gibi konuşmak zorundaydım? Öldürüyordu beni. Durdum, ona bakmaya korkuyordum.

Kızgınsın Isabelle. Bu adama çok kızgınsın.

“Ailenle senden habersiz konuştuğum için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.”

Sesindeki samimiyet yelkenlerimi suya indirdi, tutunmaya çalıştığım öfkeyi söndürdü. Artık ona bakmaktan iyice korkuyordum. Göz göze gelirsek aptalca bir şey yapabilirdim. Onu öpmek gibi.

Onu öpmeyi nasıl düşünebilirdim? Karşımdaki Elias'tı. Geçmişim olan bir adam. Kötü bir geçmiş. Onun dudaklarını öpmek için can atıyor olamazdım.

Ama gerçekten arzuluyordum.

Dönmedim. “Özür dilediğin için teşekkür ederim. Seni affediyorum.”

Sanki bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyormuş gibi hareketsiz ve sessiz kaldı. Bana karar verme şansı veriyordu.

Kendini tutuşu karşısında çözülmek üzereydim, özellikle de kendini tutarken yaşadığı gerginliği hissedebildiğim için. Neden korkuyordum? Başka bir şey söylemekten mi? İçeri çağırmaktan mı? Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmaktan mı?

Ondan ne istiyordum?

Bilmiyordum ve belki de beni konuşmaya iten şey bilmemektir. “Birkaç dakikalığına içeri gelmek ister misin?”

“Elbette.”

Arabadan indik, çantamdan anahtarlarımı çıkardım. İçerideki ışıklar gibi verandanın ışığı da yanmıyordu ama kapının kilidini açmayı başardım. Onu içeri alırken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Düğmeyi çevirdim. “İşte burası.”

Yavaş adımlarla odaya girdi ve etrafına bakındı. “Hiç süsleme yok.”

“Noel için mi? Yok, evet. Aslında kenarda duruyorlar da onları asacak zaman bulamıyorum.”

“Bir Noel ağacı çiftliğinde yaşıyorsun ama bir Noel ağacın yok.” Ağzının bir ucu hafifçe kalktı.

Bu gece bana bunu yapma, Elias. Sevimli ve komik olma.
“Bu bir skandal. Ama çok meşgulüm, o yüzden...”

Anlamış gibi başını salladı. “Babanın çatıda ne işi vardı?”

“Oraya çıkmak, için çok yaşlı olduğunu inkâr etmek dışında mı? Bir şeyleri onarmaya çalışıyordu.”

“Bunu Phillips yapmalıydı.”

“Ben de öyle diyorum. Cole da aynısını söylüyor. Ama babamı bilirsin. Horace kadar inatçıdır.”

“Horace tam bir gör.”

Güldüm, neredeyse kahkaha atacaktım. “Aynen öyle.”

Gülümsemem solarken aramızdaki gerginlik odayı doldurdu. Aramızda kıvılcımlanan elektriği inkâr etmek imkânsızdı. O da bunu hissediyor muydu?

Boğazını temizleyip etrafına bakındı. “Buranın daha önce nasıl görüldüğünü hatırlamıyorum. Bitmiş durumda mıydı?”

“Pek sayılmaz.” Çantamı yere bırakıp montumu çıkardım.

“Kabası vardı. Yaşanacak gibi değildi.”

“Hepsini tek başına yaptın ha.”

■Bunu sorar gibi değil de olanı belirtir gibi söylemesi kulağa iltifat gibi geliyordu. Sırtımdan aşağı doğru memnuniyet dolu bir ürpertinin yayıldığını hissettim. “Evet kendim yaptım. Biraz zaman aldı ama bence buna değdi.”

“Harika görünüyor.”

“Teşekkürler.”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, bir an için gitmek zorunda olduğunu söyleyeceğini sandım. Kafam karmakarışık. Hâlâ ondan ne istediğimi bilmiyordum.

Ya da belki de biliyordum da itiraf etmekten korkuyordum.

Ama o bir karar vermiş gibiydi. Paltosunu çıkardı, kane-
penin kolçağına yerleştirdi ve mutfığa yöneldi.

Gerçekten de üzerinde eşofman vardı.

Tek kelime etmeden dolaplarımı karıştırmaya başladı. Elias’ı mutfağında beyaz bir tişört ve eşofman altıyla bu kadar rahat tavırlarla takılırken görünce bir anda konuşma yetimi yitirdim. Ne aradığını bile sormadım. Sadece baktım.

İki fincan çıkarıp tezgâhın üzerine koydu, sonra aranmaya devam etti. Çaydanlığı buldu. İçine su doldurup kaynaması için ocağın üzerine koydu. Tam ne yaptığını soracaktım ki döndü ve hareket edişine dair bir şeyler bana arkadaşlarımla gri eşofman giyen adamlar konusunda neden hemfikir olduğumuzu hatırlattı.

Çünkü, ah, o eşofmanlar öyle yakışıyordu ki.

“Oturmalısın,” dedi sonunda.

Alçak, kadifemsi sesine karşı koymak imkânsızdı. Zaten yorgun bedenim de sert plastik olmayan bir şeyin üzerine oturmak istiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzandım ve rahatlarken derin bir nefes aldım.

Uzun bir gün olmuştu.

Ayrıca Elias buradaydı. Babamın yaralandığını duymuş ve gelmişti.

Neden?

Ben bunu düşünürken çaydanlık öttü. Neden buradaydı?

Bir cevabım yoktu. Onun da olmadığını hissediyordum. Birkaç dakika sonra oturma odasına gelerek bana bir fincan uzattı, sonra da kendi fincanıyla yanıma oturdu. Eğildim ve fincandakinin kokusunu içime çektim.

Sıcak çikolata.

Belli olmamasını umarak aniden hücum eden duygulan bastırdım. Zor bir günün sonunda bana kaç kez sıcak çikolata yapmıştı? Bir sınava çalışırken ya da son sınıf projelerimize hazırlanırken. Çiftlikte daha fazla sorumluluk almaya başlayıp da pilim bitene kadar çalıştığım da.

Kaybettiğimiz...

Onu düşünmek beni ağlatırdı ama Elias Stoneheart'ın karşısında kesinlikle ağlamayacaktım. Asla.

Neyse ki kısa süren sessizliği o bozdu. “Hiç marşmelov ya da krem şantin yok.”

Kupaya bir göz attım. “Sıcak çikolatam olmasına bile şaşırđım.”

“Ben şaşırmadım.”

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Yoğun ve pürüzsüzdü, tam da sevdiğim gibi ekstra çikolatalıydı. “Çok güzel. Teşekkür ederim.”

“İhtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Bu gece kalacak bir yerin var mı?”

“Bir otel bulurum.”

Evet, bir otel. Doğru cevap buydu. Çünkü onu kesinlikle burada kalmaya davet etmiyordum. “Tamam.” Bir yudum daha aldım. Çok sakinleştiriciydi. “Buraya kadar geldiğin için teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Biliyorum. Babanın iyi olmasına sevindim.” Kupasını sehpanın üzerine koydu. “Hafta sonu açılış nasıldı?”

“İyi ama keşke daha iyi olsaydı.”

“Belki toparlanır.”

Ona ailemin çiftliği ticari tarım yapacakları bir yere dönüştürme planından bahsetmek için garip bir istek duydum ama ona güvenme hatasına düşmeden kendime hâkim oldum. Muhtemelen onunla çiftlik hakkında hiç konuşmamalıydım ama bu seferki ilgisi kişisel gibiydi. “Genelde öyle olur. Pek çok insan ağaçlarını almak için Noel iyice yaklaşına kadar bekler.”

“Bahsettiğin ren geyikleriyle tanışma programına başladınız mı?”

Bunu nereden hatırlıyordu? Lisedeyken, özellikle ren geyiklerini görmek için yıl boyunca çiftlik turları düzenlemek gibi bir fikrim vardı. Her nasılsa bu programı hayata geçirecek zaman bulamamıştık. “Yapmadık ama ben hâlâ yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Seni durduran nedir?”

“Zaman ve para sanırım. Cole ve ben turların bir kısmını yapabiliriz ama işlerin yürümesi için birini daha işe almamız

gerekir. Aslında masrafları karşılamaya yetecek kadar para kazandıracağına inanıyorum ama duyurmak biraz zaman alır,”

“Uzun vadeli düşünmekte haklısın.”

Başımınla onayladım.

Tekrar sessizliğe gömüldük. Duygularımınla boğuşarak sıcak çikolatamı içtim. Elias’ın varlığı çok rahatlatıcıydı, birlikte oturduğumuz süre uzadıkça günün stresi eriyip gidiyordu. Üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştu, tek kelime etmeden kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

Yanımdaki kanepede kıpırdandı. Biraz daha mı yaklaşmıştı? Gözlerimi kupamdan ayırmadım, ona bakmaya korktum. Damarlarımda bir sıcaklık dolaşıyor, bana dokunduğunu düşününce benim karıncalanıyordu. Tekrar hareket etti, bacağını benimkine dayayarak bir duygu patlamasına neden oldu.

Hiç iyi değildi bu. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim.

Yoksa izin verebilir miydim?

Kupamı sehpanın üzerine koydum ve kalbim ağzımda, onu görebileceğim kadar kıpırdandım.

Yeşil gözleri beni esir almıştı. O gözleri tanıyordum. Buzlu maske gitmiş, hatırladığım adam ortaya çıkmıştı. O bakışlar benim hayal gücümün eseri değildi. O hâlâ oradaydı.

Daha yakına eğildi, bakışları dudaklarıma odaklandı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyor, bileklerimde zonkladığını hissedebiliyordum. İçim karıncalandı ve midemdeki kelekler uçuşlarını engelleyecek herhangi bir öfke olmadan kanatlandı.

Mantığımı bir kenara bıraktım. Elias beni öpecekti ve ben de bunun olmasına izin verecektim.

Hayır, bundan daha fazlasını yapacaktım. Ona karşılık verecektim. Hem de hakkıyla.

Kapımın çalınması beni o kadar ürküttü ki geri çekilirken boynum acıdı.

“Ah.” Yüzümü buruşturarak enseme tuttum. Kapıda biri mi vardı? Cidden mi? *Şimdi mi?*

Kapı bir kez daha, bu kez daha sert vuruşlarla çaldı.

“Özür dilerim... Ben... Kapı...” Ayağa kalkarken özür dilemeye devam ettim. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ve muhtemelen bir kızılılık kadar kızarmıştım. Kapıyı açtığımda Cole’un eli kapıyı tekrar çalmak üzere havadaydı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama babanla ilgili bir haber almadım ve telefonuna da cevap vermiyorsun.”

Telefonumu bıraktığım çantama baktım. “Çok özür dilerim. Annemin seni arayacağını sanıyordum ama muhtemelen o da benim aradığımı düşündü. Babam iyi. Kırığı çıkığı yok ama önlem olarak bir gece tutmak istediler.”

Cole bir nefes verdi. “İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Elias ayağa kalkıp boğazım temizledi. Cole’un bakışları oraya doğru kaydı ve gözleri irileşti.

“Misafirin olduğunu bilmiyordum.” Omzunun üzerinden baktı. “Doğru, araba. Fark etmeliydim. Özür dilerim.”

“Hayır, o...” Geri çekildim çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Neler olduğunu ben de anlamıyordum ki Cole’a açıklayayım. “Beni eve bıraktı.”

“Alice’i bilgilendirebilir misin?” diye sordu Elias. “Russell için endişeleniyordu.”

Cole şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Tabii. Hemen ararım.”

“Teşekkürler, Cole,” dedim.

Cole, “Yarın seni yoklarım,” deyip gitti. Kapıyı arkasından kapadım.

“Gitmeliyim.”

İçim hayal kırıklığıyla doldu. Elias çoktan paltosunu giymişti bile. Lanet olsun, Cole! Bana da lanet olsun. Cole’u daha önce aramış olsaydım kapımda belirmezdi sonuçta.

“Tabii, evet. Geç oluyor. Yarın dönüyor musun?”

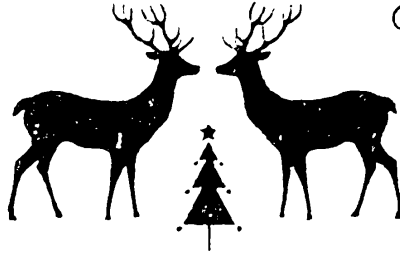
Cevap vermek için ağızını açtı ama konuşmadan önce duraksadı. “Bilmiyorum.”

Yavaşça başımı sallayıp yanımdan geçebilmesi için hareket ettim. “Tamam. Görüşürüz. Yani, herhalde.” ^

“İyi geceler, Isabelle.”

“İyi geceler, Elias.”

Elias çıktı ve ben az önce olanların ne anlama geldiğini merak ederek kapıyı arkasından kapadım.

ELIAS

^ıcak çikolata bir hataydı.

Isabelle'i neredeyse öpmek de bir hataydı ama nedense C sıcak çikolata daha kötüydü. Sadece bir yudum almıştıam ama hepsi bu kadardı. Yoğun, sıcak içecek dilimin üzerinde kayarak boğazımı ısırımıştı ve yıllardır bir fincan bile sıcak çikolata imediğimi fark etmiştim.

Isabelle'e en son sıcak çikolata hazırladığım dan beri. Her şeyin yerle yeksan olduğu o Noel'den beri.

Hayır, düşünmeyecektim. Bunu reddediyordum.

Bir sincap arabayla aramda kalan yoldan koşarak geçti.

Durdu, arka ayakları üzerinde doğruldu ve bana baktı.

Garipti.

Sonra fırlayıp kaçtı ve bir ağaca tırmandı.

Bu kasabada sincaplar her yerdeydi, bu yüzden rastgele bir sincabın bir ağaca tırmanması içimde başka bir anı patlamasına yol amamalıydı. Ama tek görebildiğim Cookların iftlik eviydi, Noel ışıklarıyla süslenmişti. Tıpkı o korkunç gecede ki gibi.

İlişkimiz o zaman bitmemişti ama. Mezuniyete kadar birlik-teydik. Yine de geriye dönüp baktığımda, o Noel arifesi sonun başlangıcı olmuştu. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

k Sonunda Tilikum'u ve Isabelle'i temelli terk ettim.

Arabama binip geri döndüm. Ama andar kaybolmayacaktı. Bu sefer onları donduramazdım.

On Sekiz Yaşında

Çiftlik evinin dışındaki Noel ışıkları ısıltı ısıltı. Henüz hava kararmamış olmasına rağmen göze çarpacak kadar parlaktı. Ön pencereler karanlıktı, Isabelle'in ailesini köyde görmüştüm, onlar beni görmemişlerdi, bu da içimi rahatlatmıştı. Bugünlerde onlarla aram en hafif tabirle limoniydi.

Onları suçladığım da yoktu. Sonuçta ben kızlarını hamile bırakan adamdım.

Birkaç haftadır biliyorduk. Hâlâ çok erkendi, henüz belli olmuyordu ve pek bir şey hissetmediğini söylüyordu. Sabah bulantısı ya da ani mide kazınmaları yoktu. Çok fazla insan bilmiyordu. Sadece Isabelle'in annesiyle babası, teyzemle eniştem, Annika ve Marigold. Yakında herkese anlatmaya başlamamız gerekecekti, özellikle de bugünden sonra, insanlar sorular soracaktı ve kasabada söylentiler havada uçuşacaktı.

Başkalarının ne düşündüğünü umursadığım yoktu aslında.

Sınıf arkadaşlarımız mezuniyete hazırlanırken, üniversite kabul mektuplarını kutlarken ve iş başvurularında bulunurken, biz ebeveyn olacağımızı kavramaya çalışıyorduk.

İşin tuhafı, artık korkmuyordum.

Bir sincap çalılıkların arasından koşarak ağaca tırmandı.

Onu görmezden gelerek arka verandaya geçip mutfak penceresinden içeri baktım. Isabelle masada oturmuş kurabiye atıştırıyordu.

Onu çok seviyordum.

Korkmamamın sebebi buydu. Onu ve yaptığımız çocuğu seviyordum. Aslında böyle planlamamıştık, aklımızdan bile geçmemişti. Ama olmuştu işte. Şimdi de yeni bir şeyin farkına varmıştım.

Bunu istiyordum. Bir aile istiyordum.

Elbette daha lise öğrencisiyken böyle bir durumla karşılaşmamayı tercih ederdim. Gençtik ve gelecek planlarımız suya düşmüştü. Ama madem olan olmuştu, elimizden gelenin en iyisini yapacaktık. Onu her zaman koruyup kollayacaktım.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak elimi montumun cebine atıp oradaki küçük pakete dokundum. Ona aldığım Noel hediyesi ama bir yandan da çok daha fazlası.

Hadi bakalım.

Kapıyı çalıp başımı içeri uzattım. “Merhaba.”

Gülümsedi ama gözlerindeki hüznü gizleyemedi. “Selam. Geldiğin için teşekkürler.”

“Zaten gelecektim, Noel arifesindeyiz.” Masaya gidip yanına oturdum. “İyi misin? Üzgün görünüyorsun.”

“İyiyim.

İyi değildi. On bir yaşındayken tanışmış, lise ikinci sınıfta da çıkmaya başlamıştık. Onu tanıyordum. Bir sorun vardı. Yine de zorlamadım. Hazır olduğunda konuşacağını biliyordum.

Ayrıca, sorunun ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde. Ailesi muhtemelen bebek yüzünden hâlâ kızgındı. Endişelenmelerine gerek olmadığını anlasalardı keşke. Bu geceden sonra endişelerinin sona ereceğini umuyordum.

Eğilip yanağından öptüm. “Burada bekle.”

Ben kalkıp çaydanlığın altını yakarken o masada kaldı, kurabiyesini didiklemeye devam etti. İki kupa sıcak çikolata yapmak sadece birkaç dakikamı aldı, üstüne bol krema ve Noel olduğu için biraz da kırmızı ve yeşil şeker serptim.

“Mutlu Noeller.” Kupayı önüne koydum. Nedenini bilmiyordum ama sıcak çikolata her seferinde kendini daha iyi hissetmesini sağlardı.

“Teşekkürler.” Kupayı önüne çekti ama bir yudum bile almadı.

Ben de sıcak ikolatamla oturdum. Elim montumun cebine gitti. Tekrar. Hâlâ orada olduğunu biliyordum ama kendimi kontrol etmekten alı koyamıyordu m. Neredeyse çıkarıp masanın üzerine koyacaktım. Ne de olsa gümüş kâğıda sarılı o küçük kutu buraya gelme nedenimdi. Ama Isabelle birden sustu, gözlerine yaşlar dolduğunu fark ettim.

İçimi bir telaş kapladı. Uzanıp elini tuttum. “Belle, sorun ne?”

Tekrar sustu, gözleri masadaydı. “Daha önce aradığımda sana telefonda söyleyemedim.”

“Neyi söyleyemedin?”

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü, konuştuğunda sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Bebek.”

İçimi bir korku kapladı, zorlukla konuştum. “Ne oldu? Bebek iyi mi?”

Başını iki yana salladı, yanaklarından yaşlar süzüldü.

Daha da yaklaştım. “Belle, söyle bana. Ben buradayım, sorun yok. Bana ne olduğunu anlat.”

“Bu sabah uyandım ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Nasıl anladım, hiç bilmiyorum. Esasında hiçbir şey olmuyordu, sadece biraz kan vardı. Ama yok denecek kadar az. Sonunda anneme söyledim ve o da ne olur ne olmaz diye gitmemiz gerektiğini söyledi. Ultrason yaptılar. Emin olmak için iki doktora kontrol ettirdiler.” Yanaklarından daha fazla yaş süzölmeye başladı. “Kalp atışı yoktu.”

Kalbim durdu. Göğsüm acıyla doldu. Nefes alamıyordum. “Ne?”

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu, bakışlarında dayanılmaz bir acı vardı. “Bebegi kaybettik.”

“Nasıl? Nedenini biliyorlar mı?”

“Hayır. Bazen böyle şeyler olur dediler. Erken safhalarmış. Alışılmadık bir şey değilmiş.”

Bunlar bir başkasının sözleriydi, sanki anlamasına yardımcı olacakmışçasına papağan gibi tekrarladığı cümleler. Ona bunu söyleyen kişiye duyduğum öfke içimden erimiş çelik gibi akıyordu. Alışılmadık bir şey değilmiş demek! Sanki durumu normalleştirmeye yetermiş gibi...

Ne diyeceğimi bilemedim. Teselli konusunda pek iyi değildim, Isabelle'e karşı bile. "Yapabilecekleri bir şey yok muymuş?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Benim hatam olmadığını söylediler."

"Tabii ki senin hatan değil."

"Belki de böylesi daha iyidir. Hamile kalmamı istemiştik zaten."

Daha iyi mi? Hayır, daha iyi falan değildi. Bu kadar acı veren bir şey daha iyi olamazdı. "Ailen mi böyle söyledi?"

"Hayır. Sadece üzgün olduklarını söylediler. Annem ağladı."

Isabelle de ağlamıştı. Artık anlayabiliyordum. Gözlerinin etrafı kızarmış ve lekelenmişti. Tekrar sustu, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Ben de ağlamak istedim. Bu çok garip bir duyguydu. Ben hiç ağlamazdım. En son gözyaşı döktüğümde babam beni odama göndermiş, adam olana kadar dışarı çıkamayacağımı söylemişti. Kaybım için ağlamak istedim ama ağlayamadım. Gözyaşlarını yoktu.

Neyim vardı benim?

"Belle, çok üzgünüm."

"Sorun yok. İyi olacağım." Yanaklarını tekrar sildi ve sonunda sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

O iyi değildi, ben de değildim ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Uzun süre sessizlik içinde oturup sıcak çikolatamızı içtik. Belki de ihtiyacımız olan buydu. Öylece oturmak ve birlikte üzülmek. Cebimdeki kutunun farkındaydım ama şimdi her şey değişmişti. Yine değişmişti. Nasıl oluyordu da hep böyle

oluyordu, anlamıyordum. Hamilelik testini yaptığında da yanındaydım ve o zaman da aynı şeyleri hissetmişim. Sanki kısacık bir an, geleceğin gidişatını sonsuza dek değiştirmişti. İşte yine aynı yerdeydik, öngöremediğimiz başka bir keskin virajla karşı karşıyaydık.

Ayaklarımın altındaki zemin kaymaya devam ediyordu. Son birkaç haftadır yeni planlar yapmak, bir şeyleri çözmek için çok zaman harcamıştım. Şimdi hepsini geri mi almam gerekiyordu? Normal gençler olmaya geri mi dönecektik? Mezun olup hayatımıza hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektik?

Elindeki yarısı boş bardağı itti. “Gidip köy için annemlere yardım etmeliyim.”

“Belle, hayır.” Elini tutmak için uzandım ama çoktan kalkmıştı. “Dinlenmelisin.”

“Doktora muayene olduktan sonra zaten bir süre uzandım. Daha fazla dinlenmek istemiyorum. Öylece yatmak beni delirtecek.”

Fincanlarımızı lavaboya götürüp içlerini boşaltmasını izledim. “Doktor ne dedi?”

“Aşırıya kaçmadığım sürece kendimi nasıl rahat hissediyorsam onu yapabileceğimi.”

“Belki de film falan izlemeliyiz.”

“Bir şeyler yapmam lazım, oturmam değil.”

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Göğsümdeki ağrı sanki kaburgalarımı kırıp ciğerlerimi delecekmiş gibiydi. Ne yapacağımı, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Isabelle sıcak çikolata kutusunu kaldırdı, kullandığım kaşığı duruladı. Neden yapıyordu ki? Mutfaktaki dağınıklık neden umurundaydı?

Ayağa kalktım ve yavaşça kollarından tutarak hareket etmesini engelledim. “Belle. ”

Onu kendime doğru çekmeme izin verdi. Kollarımı ona doladım, keşke tüm bunları unutturabilsem diye düşündüm. O da bana sarıldı, başını göğsüme yasladığında derin bir ne-

fes verdiğini hissettim. Belki de ona Noel hediyesini yine de vermem gerekiyordu. Bebeğimiz olmayacak diye...

Ama geri çekilip atkuyruğunu düzeltmeye başladı. “Dikkatli olacağıma söz veriyorum ama gidip birkaç şey yapmam gerekiyor. Yarın yine de Noel yemeğine gelmek istiyor musun?”

Başımınla onayladım. “Elbette.”

“Dale ve Hattie’ye söylemek için seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, onlara ben söylerim.”

Gözlerime baktı ama gözleri kuruydu. “Elias, üzgünüm.”

“Hayır, üzülme gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Ama üzgünüm. Bunun gerçekten zor olduğunu biliyorum.”

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi atkuyruğuyla oynadı. “Yarın Noel’de görüşürüz o zaman. Daha detaylı konuşuruz. Şu anda yerimde duramıyorum.”

Durumu düzeltebilmeyi dileyerek bir kez daha başımınla onayladım.

Ama belki de bunu yapmamı istemiyordu. Belki de rahatlamıştı.

Artık bana mahkûm değildi.

Vedalaştık, dönüp mutfak kapısından çıktım. Noel yemeğine gitmeyeceğimi biliyordum. Kızacaktı ama yapamazdım.

Hem belki o da gelmemi istemiyordu.

Nereye gittiğimi görmeden arabama doğru yürüdüm. Sürücü tarafına geçip cebimden kutuyu çıkardım. Açtım.

Çok değerli bir şey değildi. Sadece altın bir yüzük. Çok param yoktu ama elimden geleni yapmıştım. Geçen gün bunu aldığımda, ona daha iyi bir şey alabilmek için başarılı olmaya karar vermiştim. Beşinci yıldönümümüzde -o da en geç— parmağında bir elmas olacaktı. Büyük bir tek taş.

Ama beşinci yıldönümümüz olmayacaktı. Isabelle benimle evlenmeyecekti. Çünkü artık evlenmek zorunda değildi.

Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü ama şimdi ağlayacak değildim. Gözyaşımı sildikten sonra kutuyu kapatıp yolcu koltuğuna fırlattım.

Arabamı çalıştırdım ve geri geri çıktım. Göğsüm hâlâ acıyordu ama kendimi katılaştırdım, o sızının etrafında bir buz tabakası oluşmasına izin verdim, kalbimden geriye ne kaldıysa hepsini buzla örttüm.

Önemli değildi. Zaten atmıyordu.

ISABELLE

A kışamdan kalma hissederek uyandım. Her zamanki gibi T'hemden kalkıp işe gitmek yerine yataktan sürünerek çıktım. Sıcaklığın sırtımdaki ve omuzlarımdaki düğümleri hafifleteceğini umarak uzun bir duş aldım. Ama su üzerimden akarken tek düşünebildiğim, dün gece Elias'ı öpmeye ne kadar yaklaştığımı.

Çılgınlıktı bu. Çıldırılmışım.

Neyse ki Cole gelmişti de daha ileri gidememiştik.

Ama aniden kapımda belirmediği için gerçekten minnettar mıydım?

Değildim ama olmalıydım. Beni büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı.

Zaman geçtikçe kendimi daha çok kendim gibi hissetmeye başladım. Annem babama refakat etmek için hastaneye gitti, ben de Noel Köyünde yoğun geçecek bir günü daha idare etmek için burada kaldım. Çalışmak işe yaradı. Her zaman yarardı zaten, hiç şaşmazdı. Ufak tefek işleri halledip her şeyin sorunsuz yürüdüğünden emin olurken birkaç saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Kablosuz internet arızalanınca satıcılar pos makinesiyle işlem yapamadı. Hemen Isabelle yetişti tabii.

> Mısır makinesi durdu. Daha önce hiç yapmamıştım ama her

nasılsa tamir ettim. Ağaç müşterileri için dağıtmam gereken şekerlemeler ve yapmam gereken sıcak çikolatalar vardı.

Üstelik Elias'ı da hiç düşünmedim.

Yalandı tabii. Sürekli onu düşünmüştüm.

Nerede olduğunu merak ediyordum. Tilikum'da mı kalmıştı yoksa sabah erkenden ayrılmış mıydı? Belki dün gece bile gitmiş olabilirdi. Ona mesaj atıp öğle yemeğine davet etme isteğine direndim. Ya da belki akşam yemeğine.

Kendimi oyalamam gerekiyordu.

Noel ağaçlarını kesen adamlara bakmaya gittiğimde çam ve talaş kokusu sardı etrafımı. Hafta içi bu kadar erken bir saatte, Noel kutlamaları için mükemmel aksesuar arayan birkaç müşteri vardı sadece. Adamlarımızdan biri ağaç standına daha düzgün oturması için bir ağaç gövdesini keserken testere çınladı. Kasiyerle birlikte öğleden sonra yaşanacak yoğunluğa yetecek kadar taze çelenk olduğundan emin oldum.

Köye geri dönerken kırık ya da yanlış yerleştirilmiş süs eşyalarına dikkat ettim. Birisi bankın üzerinde boş bir kahve bardağı bırakmıştı, alıp yakındaki bir çöp kutusuna götürdüm. Etrafıma bakarken, Noel Köyünü gerçekten kapatırsak buraların nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamadım. Yaprak dökmeyen çelenkler, ışıklar ve kırmızı fiyonklarla kaplı düzgünce budanmış patikalar yerine, ekin sıralarından başka bir şey olmazdı. Tarım makinelerinin tozu havaya karışırdı. El yapımı süs eşyaları ve kurabiyelerle dolu şirin dükkânlar olmazdı. Noel Baba'nın Atölyesi ya da kar yığınları arasından gülümseyen ahşap penguenler olmazdı. Tilikum'un çocuklarını sevindirecek ren geyikleri olmazdı.

Ancak çiftliğimizi ve Noel Köyümüzü koruma kararlılığımın ardında daha fazlası vardı. Burası benim için bir şeyi temsil ediyordu. Hiç doğmamış bir çocuğun anısıyla doluydu. Burada doğma ve büyüme şansı bulamayan bir çocuğun.

Elias'la ikimizi neredeyse anne baba yapacak çocuğun.

İçimi bir keder kapladı. Bunca yıl sonra, hiç sahip olmadığım bir şey için hâlâ üzülebilmem çok garipti. Bebeği pek sık düşünmüyordum ama arada bir, özellikle de yılın bu zamanlarında aklıma geliyordu işte.

İki seçeneğim vardı. Vazgeçip üzülmek ya da ailemin çiftliği ve temsil ettiği her şey için savaşmaya devam etmek.

Seçim belliydi. Elias'a duyduğum çelişkili hisler de yoluma çıkmamalıydı.

Omuzlarımı dikleştirerek köyün ve artan kalabalığın içinden geçtim, zihnimde bugünün potansiyel katılımını hesapladım. Masraflarımızı karşılamaya yetecek miydi? Cironun büyük kısmını hafta sonları yapıyorduk ama bugün de şimdiden iyi görünüyordu. Belki de her şeye rağmen umut vardı.

Önüme bakıp bir kez daha düşündüm. Elias mıydı o? Bir bankta oturmuştu, üzerinde dün geceki koyu renk yün paltosu ve eşofmanları vardı. Kolları bacaklarının üzerindeydi, düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı.

Temkinli adımlarla ona yaklaştım. Geldiğimi fark etmemiş gibiydi. Ellerimi montumun ceplerine soktum -bugün mont giymeyi hatırlamıştım neyse ki— ve durdum.

“Elias?”

Başını bana doğru çevirerek doğruldu ama bir şey söylemedi.

“İyi misin?”

Gözlerini kırptırdı. “İyiyim.”

Başımı eğdim. “Emin misin?”

Gözleri sanki deli deli bakıyordu ve saçları dağınıktı. Boğazını temizleyerek ayağa kalktı. “Evet. İyiyim.”

“Dün gece bir otel buldun mu?”

“Otel mi?”

“Evet.”

Beni endişelendirmeye başlamıştı.

“Evimden ayrıldıktan sonra bir otele gideceğini söylemiştin. Gittin mi?”

“Doğru, evet. Gittim. Grand Peak.”

Birlikte akşam yemeği yediğimiz zamanki gibi bakıyordu.

“İyi olduğuna emin misin? Hayalet görmüş gibisin.”

“Hayır. Sadece bir sincap.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Baban nasıl?”

“Annemin dediğine bakılırsa huysuzlanıyormuş. Yakında taburcu edeceklermiş.”

“Güzel.”

“Bir süre ağırdan alması gerekecek.” Ren geyiği ağılına doğru ilerlemeye başladım, Elias da bana yetişti. “Annemin işi başından aşkın, onu dinlenmeye ikna etmekle uğraşıyor.”

“Tabii sen de yetersiz personel sorunuyla karşı karşıya kalacaksın.”

İçimi çektim. “Hâlâ sorun olmayacakmış gibi davranıyorum.”

Eline geçen fırsatı değerlendirip bana bunun çiftliğin mali durumuna bir darbe daha vuracağını hatırlatabilirdi. Ama yapmadı. Sanki bir şekilde buraya aitmiş gibi yanımda yürüdü.

Ağılın içinde Cole bir grup anaokulu öğrencisinin ren geyikleriyle ilgili sorularını yanıtlıyordu. Ön taraftaki küçük bir çocuk elini telaşla kaldırdı, neredeyse yerinde zıplıyordu.

Cole onu işaret etti. “Evet, sor bakalım.”

“Rudolph burada mı yaşıyor?”

“Korkarım hayır, dostum,” dedi Cole. “Ren geyiklerimizin hiçbirinin kırmızı burnu yok.”

“Uçabiliyorlar mı?” diye sordu başka bir çocuk.

“Gördüğüm kadarıyla hayır ama...” Etrafına bakındı, sonra sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi eğildi. “Bazen biz bakmadığımız zaman uçuyorlar mı acaba diye düşünüyorum.”

Çocuklar kıkırdadı ve Cole da onlara sırtıttı.

Bölmek istemediğimden Cole’un bitirmesi için girişin yanında bekledim. Sınıftan birkaç soru daha aldı ve her zamanki dostça gülümsemesiyle cevapladı. Elias yanımda duruyordu,

Cole'a tanı olarak bakmıyordu ama kavuşturduğu kolları ona karşı çıkıyormuş gibi bir hava veriyordu.

Öğretmen çocukları toplayıp ren geyiği ağlının eteklerinde dolaşabilecekleri ve sürünün daha fazlasını görebilecekleri diğer tarafa götürdü. Cole yaklaşmadan önce Elias'ı hızlı bir bakış attı, ifadesini okumak zordu.

"Taburcu olur olmaz annem babamı eve getirecek," dedim. "Dinlenmesi gerekiyor, dolayısıyla doktorun emirlerine gerçekten uyduğundan emin olmak için birleşik bir cephe olmamız gerekecek."

"Merak etme." Cole bana yaklaşırken gözleri endişeyle parlıyordu, elini koluma koydu. "Nasılsın?"

"İyiyim. Bir kişi eksilmiş olmanın sonuçları konusunda paniğe kapılmamaya çalışıyorum, özellikle de hafta sonuna girerken."

"Biliyorum. Üstesinden geleceğiz. Ben yanıdayım."

"Biliyorum, teşekkürler."

"Sonra bir ara konuşuruz." Kolumu hafifçe sıkıp gitti.

"Ne konuşacakmış?" diye sordu Elias.

Sesinde kıskançlık mı vardı? "Birlikte çalışıyoruz. Bu da demek oluyor ki, bilirsin, birlikte çalışmak zorundayız."

"O adanı bir şeyler saklıyor."

"Ne?" Cole'un gittiği yöne baktım. "Hayır, bir şey saklamıyor. Neden öyle dedin ki?"

"Bir şey saklamadığı sürece kimse o kadar iyi değildir."

Güldüm. "Aslında bazı insanlar o kadar iyi olabiliyor. Cole da onlardan biri."

"O zaman neden..." Başka tarafa bakarak ağzını kapattı.

"O zaman neden, ne?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Neden mi ayrıldık? Bu seni ilgilendirmez."

"Asistanımla çıkıyor, o yüzden ilgilendirir."

Gözlerim parladı. "Gerçekten çıkıyorlar mı? Bir araya gelececeklerini umuyordum."

"Öyle mi?"

“Neden istemeyeyim ki? Harika bir çift oldular.”

Kaşlarını çattı, yeşil gözleri öfkeyle parladı. Neden bu kadar kızgındı? İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Kıskanmam saçmaydı. Asistanını korumaya çalışmasının beni rahatsız etmemesi gerekiyordu.

Ama etmişti.

“Bak, Alice ve Cole arasında neler olduğunu bilmiyorum ama Cole’un sakladığı bir şey yok,” dedim. “Senin aksine, o çok açık sözlü ve karmaşık olmayan biri. İçi dışı bir.”

“Ben neden karmaşık mıyım?”

“Gerçekten mi? Karmaşık *değil misin* yani?”

Cevap vermek için ağzını açtı ama sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durakladı. Sonunda parmağını suçlar gibi bana doğrulttu. “Beni içeri sen davet ettin.”

“Ne?”

“Dün gece beni sen davet ettin. Benim fikrim değildi.”

“Karmaşık olanın *ben* olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? Acil serviste pat diye ortaya çıkan ben değilim.”

“İyi ki yapmışım.”

“Neden, eve bırakılmam gerektiği için mi? Başka seçeneklerim vardı.”

Yaklaştı. “Hayır, çünkü her zamanki gibi kendini kimseye ihtiyacın olmadığına ikna ediyordun.”

“Ben öyle bir şey yapmam.”

“Belle.” Çenemi tutup yüzümü kendine doğru eğdi. “Bunu hep yapıyorsun.”

“Beni tanıyormuşsun gibi davranma.”

Eli hâlâ çenemi kavrarken yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Seni tanıyorum.”

Nabzım hızlandı, havadaki soğuğa rağmen içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Dokunuşu sert ama nazikti, gözleri ısrarcıydı. Haklıydı, beni tanıyordu. Başka hiç kimsenin tanımadığı bir yönümü tanıyordu hem de.

Ama bunun olmasına izin veremezdim.

Geri adım attım, o da beni bıraktı. Refleks olarak atkuyruğumu sıktım. “İşe geri dönmem gerek.”

Çenesi gerildi ve boğazından kısık bir homurtu koptu. Kolunu belime dolayarak beni sert bir hareketle kendine doğru çekti. Bir şey söyleyememe fırsat vermeden atkuyruğumu yakalayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücüğünün sıcaklığı beni içten içe alevlendirdi. Dili ağzımın içine girince nefes nefese kalarak inledim. Dizlerim zayıflaşa da o beni sıkıca tutarak sert vücuduna yasladı. Büyük bir iştahla öpmeye devam etti.

Çok ama çok uzun zamandır böyle öpülmemiştim. Ziyaretçilerin izliyor olabileceğinin farkındaydım ama umursayacak durumda değildim. O an benim için tek gerçek Elias’ın dudaklarımın üzerindeki dudakları, saçlarımı kavrayan eli ve beni kendine.çeken güçlü koluydu.

Yavaşça —neredeyse gönülsüzce- öpücüğünün ateşini düşürdü. Beni kavramayı bırakmadan, dudaklarımızın ayrılmasına yetecek kadar geri çekildi.

Burnu benimkine değince nefesim hızlandı.

Onu öpmenin verdiği yoğun hislerle büyük bir coşkuya kapıldım.

Aklı başında davranarak beynimi gerçekliğe geri dönmeye zorlamak yerine bir çılgınlık yapmayı tercih ettim. Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna doladım ve onu tekrar öptüm.

Arkamda biri boğazını temizledi. Nefes nefese geri çekilip kollarımı indirdim. Elias da beni bırakırken gözleri irileşti.

Olamaz. Kime bakıyordu?

“Böldüğüm için Özür dilerim,” dedi annem, sesi sanki bizi ağılda öpüşürken değil de çay içerken basmış gibi rahattı. “Babanın evde olduğunu bilmek istersin diye düşündüm.”

Sertçe yutkunarak arkamı döndüm. “Nasıl?”

“Ağrısı var ve yorgun. Ayrıca onu yatırdığım için bana kızgın ama böyle olacağını biliyorduk zaten.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Başını salladı. “Hayır. Ben hallederim.”

Yüzüm kızarmıştı ve dudaklarım hâlâ Elias’ın öpücüğünün sıcaklığıyla yanıyordu. Bu çok utanç vericiydi. “Anne, biz...”

“Endişelenme.” Açıklama girişimimi elini sallayarak geçiştirdi. “Elias, bu akşam bize yemeğe gelmek ister misin?”

Anneme bakakaldım. Onu yemeğe mi davet ediyordu?

“Elias akşam burada mı bilmiyorum.”

Annem beni görmezden geldi, dostane bakışları Elias’ın üzerindeydi.

“Elbette, çok isterim.”

“Harika. Saat altı gibi yeriz.” Parmağını arkasına doğru sallayarak evin bulunduğu yönü işaret etti. “Gidip Russell’ın gizlice dışarı çıkmaya çalışmadığından emin olsam iyi olacak. Akşam görüşürüz.”

Bir teşekkür mırıldandım. Elimden bu kadarı geldi. Beynim hâlâ o güzel öpücüğün salgıladığı baş döndürücü endorfinin içinde yüzüyordu. Ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Annem ağıldan çıkarken Elias derin bir nefes alıp geri çekildi. Soğukkanlı güveni geri gelmiş gibiydi ama gözlerindeki ateşten şüphe etmek mümkün değildi. ‘Bırakayım da sen işine bak. Benim de aynısını yapmam gerek.’

“Evet, iş.”

Dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. “Akşam görüşürüz.”

Başımla onayladım.

Dili alt dudağının üzerinden kayd, o kadar hızlı bir hareketti ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim. Ama hâlâ tadımı alabildiği izlenimine kapıldım. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve beni şaşkın bir hâlde bırakarak uzaklaştı.

Akşam yemeği için Cookların evine nasıl olup da davet T'edildiğimden tam olarak emin değildim. İlk başta Faye'in ağıla gelip bizi o hâlde görmesi felaket gibi gelmişti. Bir an için yeniden ergen olmuş, öpüşürken kız arkadaşımın annesi tarafından yakalandığım için dehşete düşmüştüm. Ama hemen kendimi topladım.

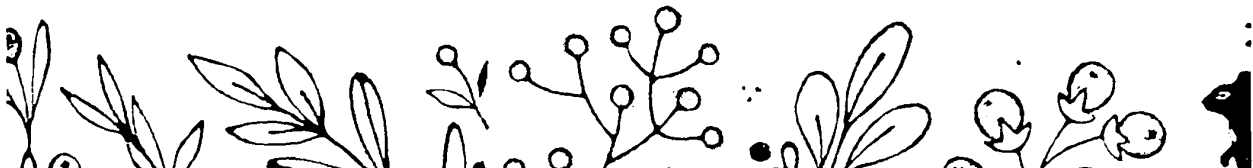
Sanki Isabelle'i öpmekle ilgili bir şey beni önceki sersemliğimden uyandırmıştı. Çiftliğe hiçbir amacım olmadan gelmiştim. Soğuğa karşı paltomu üzerime almak dışında adamakıllı giyinmemiştim bile. Isabelle beni Noel Köy'ünde bir bankta otururken bulmuştu ve ben oraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum.

Ama onu öpmek kontrol duygumu geri getirmişti.

Aynı zamanda içimdeki bir şeyi de uyandırmıştı. İnkâr ettiğim derin bir arzuyu.

Onu istiyordum. Buna daha ne kadar karşı koyabileceğimden de emin değildim.

Isabelle ve ailesiyle akşam yemeği muhtemelen pek iyi bir fikir değildi. Yapmam gereken Tilikum'dan ayrılmaktı. Oteldeki kalışımı bir gece daha uzatmamak, kafamı toplamak için eve gitmeli ve Alice'e ertesi gün yine uzaktan çalışacağıma dair bir > mesaj bırakmalıydım.

Ne var ki yaptığım şey bambaşkaydı.

Yeni yağmış karın içinden geçip Cookların ön kapısını çaldım. Yaprak dökmeyen dalların arasına kırmızı meyveler serpiştirilmiş bir çelenk kapıyı süslüyordu ve çelengin üzerinde kocaman, kırmızı bir fiyonk vardı. Noel ağaçları pencerede parıltıyor, beyaz ışıklar parlak süslere yansıyor.

Faye kapıyı açtı, üzerinde beyaz kar taneleri olan mavi bir kazak giymişti. Gülümsedi. “Gelebilmene sevindim. İçeri gelsene.”

Dostane tavrı hem yatıştırıcı hem de tedirgin ediciydi. Bir yanım Cookların çiftlik evinin aşinalığına tutunarak gevşemek istiyordu. İnsanın içini ısıtan bir yemek kokusu havayı dolduruyor, odun sobasında ateş çıtırdıyordu. İtiraf etmeliyim ki tatil dekorları cıvıltı olmaktan ziyade büyüleyiciydi; ışıklar, çelenkler ve mumlar sıcak bir ortam yaratıyordu. Arka planda usulca çalan enstrümantal Noel müziği bile beni kendine çekiyordu.

Ama misafirperverliğinden ne anlam çıkaracağımı da çözemiyordum. Beni sahte bir güven duygusuna mı sürüklemeye çalışıyordu?

Öyle veya böyle oradaydım işte. En azından etrafta koşuşturan sincaplar olmayacaktı, açıklanamaz bir şekilde beni geçmişe, istenmeyen yollara çekmeyeceklerdi.

Paltomu aldı, ben de peşinden mutfağa gittim. Isabelle ocağın başında durmuş tencerede et suyuna benzeyen bir şeyi karıştırıyordu. İş kıyafetlerini çıkarıp koyu yeşil bir kazak, kot pantolon ve baston şekeri çizgili çoraplar giymişti.

Mutfağa doğru yürüyüp onu kollarıma almak ve bir kez daha öpmek istedim. Ama Russell bana ters ters bakarak masaya oturdu.

Gerçekten ilginç bir gece olacaktı.

“Bu gece iş yok,” dedi Faye, parmağını önce bana sonra da Russell’a doğrultarak. “Güzel bir Noel yemeği yiyeceğiz.”

“Noel değil ama,” diye homurdandı Russell.

“Noel sezonundayız, o yüzden bu da Noel yemeği sayılır. Ama istersen hindi ve patates püresi yerine sana konserve çorba ısıtabilirim.”

“Peki, tatlım.”

Faye gülümsemekle yetindi.

“Anne, ne ara hindi yaptın?” diye sordu Isabelle.

“Hindi pişirmekte ne var? Hazırlarsın, fırına atarsın ve beklersin, o kadar. Hiç zahmetli değil.” Eliyle ocağı işaret etti. “Karıştırmaya devam et.”

Isabelle karıştırmaya devam etti. Gözleri benimkilere kayar gibi oldu ama hemen kaçırıldı. Telaşlandığında çok sevimli oluyordu.

Onu telaşlandırmak hoşuma gidiyordu. Birden onu daha çok arzuladım.

Russell sanki aklımı okuyabiliyormuş ve kızına yapmak istediğim her şeyi biliyormuş gibi bana ters ters bakmaya devam etti.

Garipti ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Eskiden kalma bir alışkanlıkla yardım etmeye kalktım ve Faye'in talimatlarıyla Isabelle'le birlikte sofrayı kurduk. Russell birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştı ama ya karısı ya da kızı tarafından azarlandı. Çatıdan düşmüş birine göre gayet sağlıklı görünüyordu, ancak gizli saklı yüzünü buruşturmalarından sarsıldığını ve acı çektiğini anlayabiliyordum.

Hepimiz oturup yemeklerimizi tabaklarımıza aldıktan sonra Faye, “Kasabada ne kadar kalacaksın?” diye sordu.

“Yarın dönmem gerekiyor.”

“Kötü olmuş. Ama eminim geçit töreni için geri gelersin.”

İnlememek için kendimi tuttum. Yıllık Noel geçit töreni. Bunu hâlâ yapıyorlar mıydı? Elbette yapıyorlardı. Tilikum geleneklerine bağlı bir kasabaydı.

“Emin değilim,” dedim.

Tuhaf ama Faye hayal kırıklığına uğramış gibiydi, Russell'sa masasındaki varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu sanki. Isabelle gözlerini yemeğinden ayırmıyordu.

Öpüşmemizi düşündüğünden emindim. Faye konuyu değiştirerek kocasıyla çiftlik hakkında konuşmaya başladı. Soslu hindimden bir ısırık aldım ve zevkle inlememek için kendimi zor tuttum. Et yumuşak ve suluydu, hele sos tam bir lezzet patlamasıydı. Geleneksel yiyeceklerin ne kadar tatmin edici olabileceğini unutmuşum.

Yemeğin geri kalanı da bir o kadar iyiydi. Kremalı patates püresi ve aşırı miktarda tereyağı. Muhtemelen sezonun başlarında Faye'in bahçesinden toplanmış yeşil fasulye sotesi; basit ama leziz bir yemek. Bir de ağzımda resmen eriyen çıtır çıtır ekmek.

Tüm bunları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Evde iyi yemekler yiyordum ama genellikle dışarıdan aldığım ya da kendi hazırladığım basit yemeklerdi. Teyzemle eniştemin Şükran Günü yemeğini onlarla geçirmem için yaptıkları daveti geri çevirdikten sonra hiçbir hazırlık da yapmamış, evimde tek başıma Tayland yemeği yemiştim. O zaman üzerinde pek düşünmemiştim ama bu yemekten aldığım zevk daha güzel anıları canlandırdı. Turta ve sıcak çikolatayla noktalanın bayram yemeklerini.

Hatırladıklarım normalde beni şaşkınlığa ve öfkeye sürüklemeliydi ama tuhaf bir huzur hissiyle doldu için.

Masanın karşısında oturan Isabelle'le göz göze geldim. Ağzının kenarındaki bir kırıntıyı silip dudaklarını yaladı.

Ona duyduğum arzu içimi alev alev yakıyordu. Çok uzun zamandır bir kadını böyle arzulamamıştım. Sonuçta ben de ihtiyaçları olan bir erkektim. Ama o ihtiyaçları tatmin etmekten kaçınma eğilimindeydim. Bağlanmak çok zahmetliydi, uzun vadede yapılan fedakârlıklara asla değmezdi.

Ama Isabelle söz konusu olduğunda durum farklıydı.

Koyduğu kurala sadık kalan Faye, yemek sona erene kadar iş konuşulmasına izin vermedi. Sanki eski bir arkadaşıyla hasret gideriyormuş gibi işim ve nerede yaşadığımla ilgili iyi niyetli sorular sordu. Hatta Russell da sohbete katılarak Tesla'mla ve karda nasıl çalıştığıyla ilgili sorular sordu.

“Çok özür dilerim, tatlı yapmaya fırsatım olmadı.” Faye ayağa kalkıp boş tabaklarımızı toplamaya başladı.

Ben kendi tabağımı silip süpürmüştüm. “Zaten tıka basa yedim.”

“Ben de öyle.” Isabelle annesine yardım etmek için ayağa kalktı. “Nefis yemekler için teşekkürler, anne. Çok lezzetliydi.”

“Benim için zevkti.”

Russell yüzünü ekşiterek ayağa kalktı ama birileri ona yardım etmeye kalkarsa diye elini kaldırdı. “Ben sakat değilim. Bulaşıkları yıkayabilirim.”

“Sanırım zararı olmaz,” dedi Faye. “Yardım ederim ben de.”

Faye’e yemek için teşekkür ettim. Russell bana başıyla selam verdi, pek dostça sayılmazdı ama ters ters bakmasından iyiydi.

“Seni eve bırakayım,” dedim Isabelle’e.

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama kaşlarımı kaldırdım. Bana hayır derse giderdim. Otelime döner ve cinsel gerginliğimi dindirirdim. Ama beni reddetmeyeceğini biliyordum.

“Tamam, teşekkürler” .

Montunu giymesine yardım ettim, sonra kendiminkini giydim ve soğuk havaya çıktık.

Kar taneleri etrafımızda salınırken sessizce yürüdük. Beyaz kar örtüsü sesleri boğuyor, ayın ışığını yansıtarak geceye doğal olmayan bir parlaklık katıyordu.

Isabelle’in evinin pencereleri karanlıktı. Peşinden içeri girdim ve ışığı yaktığında evin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Dekorasyonu basmakalıplıktan uzaktı. Sıcacık bir havası vardı ve tertipli olsa da sıkıcı değildi.

Evde fazla zaman geçirmediği de belliydi, içerisi fazla temiz ve topluydu.

Montunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. Aslında beni davet etmemişti ama yine de ben de onun gibi paltomu çıkardım.

Meselenin etrafında dans etmeye devam edebilirdik ama bu gecenin nasıl biteceğini biliyordum. O da en az benim kadar

istekliydi. Gözlerinde, dudaklarını yalayışında görebiliyordum. Ben avını Ölçüp biçen bir avcı gibi ona bakarken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

“Elias, belki...”

Kararlı adımlarla yaklaşıp bir öpücükle onu susturdum.

İçinde herhangi bir tereddüt varsa bile dudaklarımız birleştiği anda yok oldu. Kollarını boynuma dolayıp kendini bana bastırdı. Onu hissettiğimde damarlarıma bir sıcaklık yayıldı.

Onu yatak odası olduğunu umduğum yere doğru geri çektim. Bir kapı aralığından tökezleyerek geçerken giysilerimizden kurtulduk. Ateşli ve çıldırmış gibiydik, öpüşmelerimiz ıslak ve dağınıktı. Bir şey büyük bir gürültüyle yere çarptı ama ikimizin de umurunda değildi. Aramızdaki gerilim kırılma noktasındaydı.

Ellerim bedeninde dolaştı, üstünde kalan son giysi parçalarını da çıkarıp attım. Öpücükler arasında prezervatifle ilgili bir şeyler mırıldandım, pantolonumu yerden alıp cüzdanımdan bir tane çıkarıp takacak kadar duraksadım.

Onu yatağa itip üzerine çıktım.

Kokusunun aşinalığı içime işledi ve ona duyduğum arzuyu katmerledi. Teni sıcacık ve yumuşaktı, dudakları istekliydi.

İniltilerle, birbirimizin tenini kavrayan ellerle, yerini duyguya bırakan cazibeyle birleştik. Kalçaları hareket ediyor, vücudu altımda kıvranıyordu. O kadar iyi geliyordu ki bana, kendimden geçmişim.

Onu çok özlemiştim.

Bunu düşünmek istemedim. Şimdi, onun içindeyken olmazdı. Şehvetimi doyurmak, bu yoğun arzuyu beslemek istiyordum. Daha fazlasını değil.

Yastıkları yere düşürerek ters döndük. Muhteşemdi, o kadar güzeldi ki onu yutmak istedim. Vücutlarımız sanki bunun için yaratılmışız gibi senkronize hareket ediyordu.

Birbirimiz için yaratılmıştık.

Yoğunluk giderek artarken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, sıcaklık ve basınç bunaltıcıydı. Zirveye ulaşırken başını arkaya atarak beni de o noktaya çekti. Sertçe homurdandım, boşalırken ellerim kalçalarına gömüldü.

Çok çok iyiydi.

Soluk soluğa üzerime yığıldı. İçgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirip —atkuyruğunun bir kısmı rokadadan kurtulmuştu— boynunu ve omzunu öptüm.

Bu muhtemelen bir hataydı. Fazla samimiydi. Bizse sadece seks yapıyorduk. Ama teninin tadı güzeldi ve ondan ayrılmaya henüz hazır değildim.

Uzun bir süre sonra üzerimden yana kaydı ve ben de prezervatifle uğraşmak için ayağa kalktım. Geri döndüğümde yarı giyinikti.

Güzel. Kafa karışıklığı yok. Duyguların işe karışması yok. İkimiz de bunu istemiştik, buna ihtiyacımız vardı ve başka bir anlamı olması gerekmiyordu.

İç çamaşırımı bana fırlattı. "Sanırım bunu yemeğin tatlısı sayabiliriz ama istersen biraz daha sıcak çikolatam var. Krem şanti bile aldım."

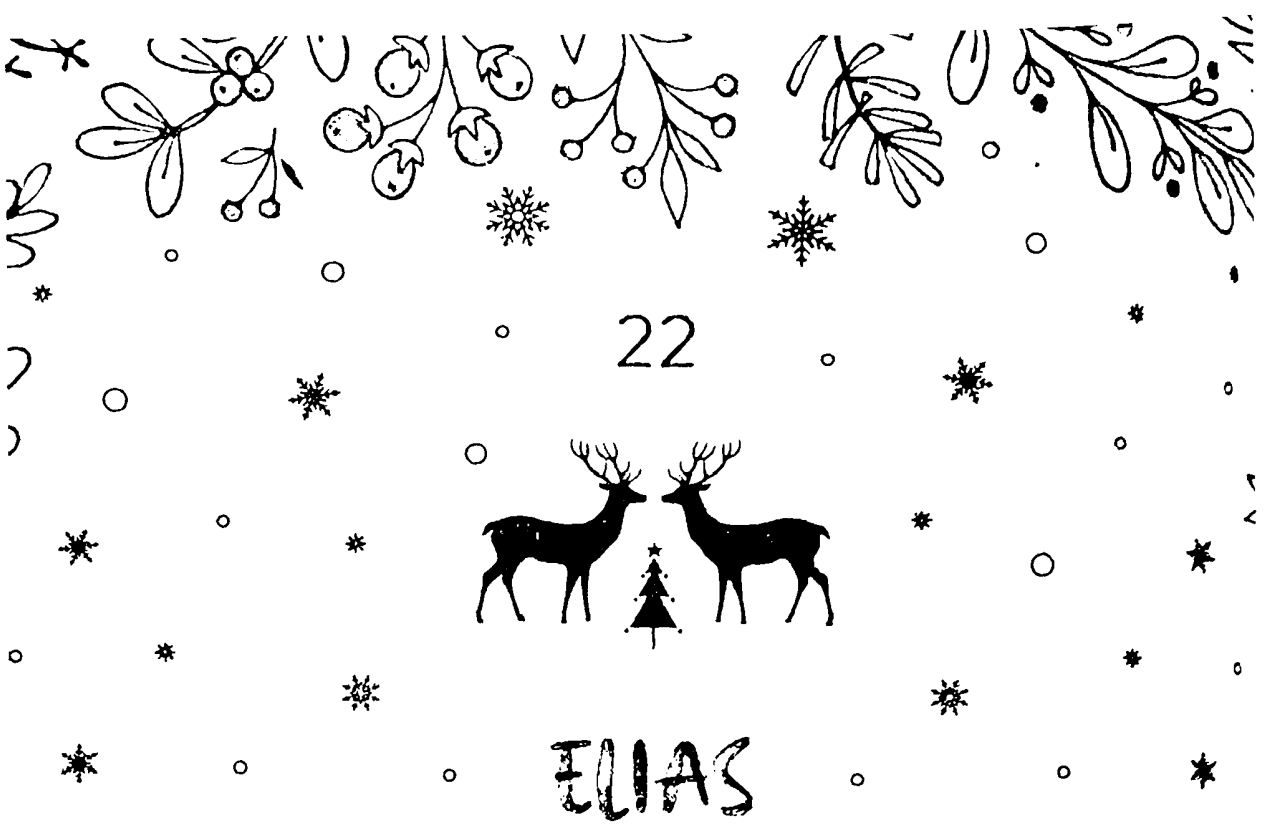
Gitmem gerekiyordu. Kalmak işleri iyice karmaşıktıracaktı.

Ama nedense yapamadım. İç çamaşırımı yukarı çekip tişörtümü başımın üzerinden geçirdim. "Buna hayır diyemem."

Giyinip mutfağa gitti. Dudaklarımda hâlâ onun tadını, tenimde sarhoş edici kokusunu hissedebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Sorun yoktu. İkimiz de yetişkin insanlardık, ben kasabadayken seksin tadını çıkarabilirdik. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken içimde zaten var olan o rahatsız edici duyguyu bir kenara ittim.

Isabelle küçük mutfağında alışılmış bir rahatlıkla hareket ediyordu. İçimden bir ses, kalmamam gerektiği konusunda beni tekrar uyardı. Onunla uyuduktan sonra hissettiğim huzurdan, dolapların ve kaynayan suyun sesine kadar her şeyde kalbimin etrafındaki buzları eritmekle tehdit eden bir aşinalık vardı.

Beni savunmasız bırakacak kadar güçlüydü ama bu ihtiyacım olan son şeydi.

Yine de kaldım.

Kendime, ona tekrar dokunma içgüdüsünü bir kenara itmenin yeterli olduğunu söyledim. Arkasından yürüme, kollarımı ona dolama ve boynunu öpme içgüdüsünden. O kadar ileri gidemezdim. Gereğinden fazla bir yakınlık olurdu.

Çok fazla anının kilidini açardı.

Bana bir fincan sıcak çikolata uzatıp üzerine de kırmızı ve yeşil şeker serpiştirilmiş bir yığın krem şanti koydu.

“Bunu nasıl içeceğim?”

“Elinden geleni yap.” Kendininkinden bir yudum aldı, krem şanti burnuna ve üst dudağına bulaştı. “Tamam, belki biraz abartılı oldu. Ama çok güzel.”

Bir kâğıt havlu alıp yüzünü silerken usulca güldüm. Kremayı burnumdan uzak tutmak için elimden geleni yaparak bir yudum aldım ve anılarımın canlanmamasına şaşırdım.

Belki de ihtiyacım olan buydu. Maruz kalma terapisi gibiydi.

Isabelle oturma odasını işaret etti, kanepeye geçtik ve ikimiz de birer köşeye oturduk. Bacaklarını akına alıp elindeki fincanı kavradı.

“Yani öylece şehirden çıkıp işe gitmemene bir şey demiyorlar, öyle mi? Nasıl kovulmuyorsun?”

“Benim pozisyonumun epey bir özgürlük alanı var. Ofiste toplantılarım olmadığı sürece uzaktan çalışabiliyorum.”

“Güzelmiş.” Bu kez yüzüne krem şanti bulaştırmadan bir yudum aldı. “O zaman bugün hiç toplantın yok, öyle mi?”

“Hayır. Nedense yılın bu zamanlarında her şey yavaşlıyor.”

“Evet, Noel sezonundayız.”

Gözlerimi devirdim. “Bahaneler işte.”

“İnsanların ne yapmasını bekliyorsun? Noel olduğunu görmezden mi gelsinler?”

“İşin önüne geçtiği zaman, evet.”

Başını iki yana salladı. “Sen ne zaman Ebenezer Scrooge oldun?”

“Olmadım.”

“Hiç farkınız yok. Her şey rakamlarla ilgili. Seni soğuk bir evde oturmuş, kaloriferi açmadan altın paralarını sayıp bir kutuya kilitlerken hayal edebiliyorum.”

Kaloriferi açmama yorumu epey isabetliydi. “Öyle bir şey yapmazdım.”

“Ama Noel tatilinden pek hoşlanmıyor gibisin.”

“Doğru, hoşlanmıyorum.”

Nedenini soracak sandım ama sıcak çikolatasından bir yudum almakla yetindi. Ben de aynısını yaptım.

Gözlerini fincanına dikti. “Ailem Noel Köyünü kapamayı planlıyor.”

Kaşlarım çatıldı. “Çiftliği ellerinde tutmaya çalıştıklarını sanıyordum.”

“Öyle. Köyü kapamayı düşünmelerinin nedeni de o. Çok yer kaplıyor ve çiftliği ticari ekin için kullanırlarsa daha çok verim alacaklarını düşünüyorlar. Bilirsin işte, ticari tarıma geçmek.”

Kulağa mantıklı geliyordu aslında. Sektörü kafadan hesap yapacak kadar iyi tanıımıyordum ama ticari mahsullerin çiftliğe mevcut durumdan daha çok kazandırması mantıklı geliyordu. Borç seviyeleri düşünüldüğünde hâlâ uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama satmak yerine uygun bir alternatif olabilirdi.

Nedense bu fikirden nefret ettim.

Çiftliği ellerinde tutmanın bir yolunu bulurlarsa patronumun istediği satış anlaşmasını yapamaz ve muhtemelen terfi alamazdım. Pek de ideal bir durum olmadığı açıktı ama Noel Köyünün kapanması fikrinin beni bu kadar huzursuz etmesini açıklamıyordu.

Bu çok mantıksızdı. Noel Köyü’nü sevmiyordum bile.

Sıcak çikolatama ters ters bakıp sehpanın üzerine koydum. Galiba yine kafam karışmaya başlamıştı.

Isabelle tepkisizliğimi fark etmemiş gibiydi. “Muhtemelen seninle çiftlik hakkında konuşmamalıyım ama şu noktada bunun gerçekten bir önemi var mı bilmiyorum. Olan oldu. Köyü kapatmak zorunda olmadığımızı kanıtlamak için canımı dişime takıp çalışsam da bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu hissediyorum. Hangisinin daha kötü olduğundan bile emin değilim, size satıp çirkin bir veri merkezine dönüşmesi mi yoksa her şeyi yıkıp ticari mahsul ekmemiz mi?”

“Veri merkezinin çirkin olacağını kim söyledi?”

“Olmaz mı?”

Kabul etmek zorunda kaldım. “Muhtemelen. Bu tür tesisler genellikle estetikten ziyade işlevi ve güvenliği göz önünde bulundurularak inşa edilir.”

“Gördün mü? Her halûkârda çirkin.”

Ona kendini daha iyi hissettirmek istedim ama söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Aradığı çözüm bende değildi. Ailesinin çiftliğini kurtaramazdım.

Peki kısa vadede yardımcı olabilir miydim?

“Yarın fazladan iş gücüne ihtiyacın olursa, gelebilirim.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve dudaklarında bir gülümseme titreşti. “Aslında çok iyi olur.”

“O zaman orada olacağım.”

İçimden açıklanamaz bir kalma dürtüsü geçti. Isabelle’i yatağa geri götürmek ve onun sıcak bedenini yanımda hissederek uyumak istedim.

Ama işleri fazla ileri götürmüş olurdum.

Kalkıp gitmek için bir kez daha kendimi zorladım. Veda-laştıktan sonra otelime geri döndüm.

Kokusu hâlâ tenimdeyken tek başıma yatıp uyudum.

Erkenden uyanıp doğruca çiftliğe gittim. Gece boyunca kar yağmaya devam etmişti ama ana yollar çoktan açıldığı için oraya ulaşmakta herhangi bir sorun yaşamadım. Çiftliğe vardığımda Phillips, kesilmiş ağaç alanının dışındaki park yerini sürmekle meşguldü. Tek başına gibiydi ancak Isabelle’in de buralarda bir yerde olması gerektiğini biliyordum.

Köye yakın bir yere park ettikten sonra onu ren geyiği ağılının etrafındaki çitin bir kısmını tamir ederken buldum. Soğuğa karşı ağır bir kışlık mont, bere ve eldivenlere sarınmıştı. Deri alet kemeri belindeydi ve kot pantolonunun bir paçasında çamur lekesi vardı.

Çapraz bir tahtaya çivi çaktı, sonra da dayanıklı mı diye test etmek için çekti.

“Horace yine çitleri mi tekmeledi?” diye sordum.

Gülerek çekicini alet kemerindeki halkaya yerleştirdi. “Yaptıysa da şaşırmam. Tahtanın nasıl gevşediğini bilmiyorum ama Horace nasıldır bilirsin, bir zayıflık buldu mu peşini bırakmaz.”

“Eh, geldim işte. Ne yapmamı istiyorsun?”

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. “Böyle mi giyindin?”

Kıyafetlerime bir göz attım. Pantolon ve gömlekle yapılacak bir iş olmadığından tişört ve eşofman üzerine yün paltomu giymiştim. “Bunlar var sadece.”

“Kasabaya gidip iş kıyafetleri alsan iyi olur sanki.”

“Bu kadar erken saatte açık bir yer var mıdır?”

“Dostlar Çiftlik ve Gıda Ürünleri yedide açılıyor.”

“Orası çiftlik malzemeleri satan bir dükkân değil mi?”

CC1— »
Evet.

“Kıyafet de mi satıyorlar?”

“Hemen hemen her şey var.”

Ona şüpheyle baktım.

“İstersen üzerindeki de kalabilir ama palton kesin pahalı bir şeydir, kirlenir. Islanmaktan bahsetmiyorum bile. Bütün gün kar yağacak ve inan bana, bir metre karda o ayakkabıların içinde olmak istemezsin.”

Haklıydı. Bir daha ne zaman çiftlik kıyafetleri giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen ıslak ayakların dondurucu sefaletinden kaçınmaya değerdi.

“Peki. Hemen gider gelirim.”

Alet kemerinden çekicini çıkardı. “Döndüğünde benim evimde üstünü değiştirebilirsin. İyi şanslar.”

Oradan ayrılıp Dostlar Çiftlik ve Gıda Ürünlerine gittim. Kasabanın hemen güneyinde, otoyolun üzerindeydi. Depo tarzı binanın önündeki soluk tabela inek şeklindeydi ve erken bir saat olmasına rağmen otoparkta birkaç kamyonet vardı. Muhtemelen on yıllardır çalışmayan paslı bir traktörün üzeri rengârenk Noel ışıklarıyla kaplanmıştı.

Büyük kapılar ardına kadar açıldı ve girişin hemen iç tarafındaki ısıtıcılardan aşağıya sıcak hava üfleniyordu. Duvarlar boyunca tavuk ve hayvan yemi çuvalları istiflenmişti, hava çam ve saman kokuyordu.

Geniş dükkâna şöyle bir göz gezdirdim. Her şeyden biraz varmış gibi görünüyordu: aletler, evcil hayvan malzemeleri, hayvan yemi, kar küreme makineleri ve hatta Noel süsleri. Arka tarafa yakın bir bölüm umut verici görünüyordu, ben de o tarafa yöneldim.

Sattıkları kıyafetler gayet işlevseldi. Ekose pazen gömlekler ve kalın pamuklu kanvas kumaşlardan oluşan bir okyanusa göz attım. İçim rahat bir şekilde mavi pazen gömlek, kahverengi kanvas pantolon, kalın bir iş montu ve bir çift bot seçtim. Kasaya giderken bir çift eldiven ve siyah bir bere aldım.

Pek şık duracağını söyleyemezdim ama en azından bütün gün soğuktan titremeyecektim.

Yapacağım işe uygun kıyafetleri aldıktan sonra çiftliğe geri döndüm. Noel Köyü, satıcıların ve işçilerin gelmesiyle uyanıyor gibiydi. Kırmızı ve yeşil elf kostümü giymiş bir kadın, sanki üzerinde toplum içinde giyilmesi gayet normal bir kıyafet varmış gibi doğallıkla yanımdan geçip gitti.

En azından öyle bir şey giymek zorunda değildim.

Üstümü değiştirmek için Isabelle'in evine gittim. Gömlek beklediğimden daha iyi oldu, pantolon kalın ve sert olmasına rağmen korkunç değildi. Botları bağladım, montu giyip bereyi taktım ve karlara adım attım.

Isabelle çit onarımını bitirmişti. Onu müşterilerin ağaçlan için ödeme yaptıkları kulübede, büyük bir sopayla çatının saçaklarındaki buz sarkıtlarına vururken buldum.

Sopasını indirerek bana gülümsedi. "Şu hâline bak." Kollarımı uzattım.

"Hadi, geç dalganı."

“Hayır, bu tarz sana yakışmış. Bazı erkekler için biraz temizlense denilir ama belki de seni daha sık kirletmeliyiz.”

İçimdeki arzu alevlendi, daha da yaklaşıp, “Belki de ben seni kirletmeliyim,” dedim.

Alt dudağını ısırdı ama bir elini göğsüme koyup geri adım atarak aramızdaki mesafeyi açtı. “Dün geceki şeyi tekrarlayıp tekrarlamamak konusunda emin değilim.”

Tekrarlamamamız gerektiğini biliyordum ama bu onu daha çok istememe neden oldu. Yine de tam bir hayvan değildim. Kendimi kontrol edebiliyordum. Şimdilik.

“Ne yapmamı istiyorsun? Horace’la uğraşmak dışında her şey olur.”

“Horace’ın nesi var? Çok tatlı bir hayvandır.”

“Horace benden nefret ediyor.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Beni hatırlamayacağını mı düşünüyorsun?”

“Aslında muhtemelen hatırlar. Eşeklerin hafızası çok kuvvetlidir. Ama sorun değil, önce kesilmiş ağaçları taşımak için yardıma ihtiyacım var. UTV’yi alabilirsin, zaten römorku da bağlı. Ağaçların hepsi dış tarlalarda, Cole da kesim yaptığı sıraları işaretlemiştir.”

“Tamam, hallederim. Onları buraya mı getireyim?”

“Evet, ekipmanların olduğu ağılın oraya.” Eliyle gösterdi. “Çocuklar onları çalkalayıcıya koyup fazla iğneleri dökecek ve satışa hazır hâle getirecekler.”

“Anladım. Anahtarlar UTV’de mi?”

“Öyle olmalı. Nasıl sürüleceğini hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

Bir an durup gülümsedi. “Tekrar teşekkür ederim.” Onun bu minnettar tavrı bana iyi gelerek kalbimin bir köşesini ısıttı.

Uzun zaman sonra ilk kez duygularımı hemen dondurmaya kalkışmadım. “Rica ederim.”

Köye giden patıkaya doğru ilerledi. Ben de dönüp UTV'ye yöneldim. Anahtarlar üzerindeydi ve ilk denemede çalışmasına rağmen motordan sanki bakıma ihtiyacı varmış gibi hırıltılı bir ses geliyordu. En yakın otoparkı geçip bir sonraki tarlaya doğru sürdüm.

UTV'de ısıtıcı yoktu ve soğuk hava resmen tenimi ısı- rıyordu. Ama ferahlatıcıydı. Ağaçların yeni kesildiği sıraları işaretleyen bayrakları buldum ve kesilmiş ağaçları römorka yüklemeye başladım.

Zor bir işti ama dışarıda olmak, karda yürümek, sıcak tutan giysilerimin altında terlemek iyi gelmişti. Spor salonunda antrenman yapsam da ağaç taşımak bambaşka bir şeydi ve er- tesi gün ağrım olacağını hissediyordum. Ama yine de hoşuma gidiyordu. Kaslarımın gerilmesi ve Noel ağaçlarını yükleyerek ağla götürmenin verdiği tatmin iyi gelmişti.

Kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için son bir kez UTV'yi çıkardım. Çiftliğin kesilmiş ağaçların bırakıldığı başka bir bölgesi daha yoksa hepsini bulmuştum. Geri dönüp UTV'yi aldığım yere park ettim ve sırada ne olduğunu sormak için Isabelle'i aramaya koyuldum.

Noel Köyü ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Küçük çocuklu aileler, çiftler ve hatta bir grup genç, dükkânlar arasındaki yol- larda dolaşıyordu. Noel kurabiyeleri satan fırından ya da şekerli mısır standından yayılan şeker kokusu havayı doldurmuştu. Belki ikisinin kokusu birbirine karışmıştı.

Isabelle'e mesaj atmak için Noel Babânın Atölyesinin hemen dışındaki patıkaya çıktım. İki çocuklu bir aile -muhtemelen on ya da on bir yaşlarında bir oğlan ve Maddie'nin yaşlarında görünen küçük bir kız— küçük binanın önünde durdu.

“Noel Baba evde mi?” diye sordu kız.

Baba kapıdaki tabelayı işaret etti. “Bak, orada on dakika içinde döneceği yazıyor. Bekleyelim mi?”

Kız yerinde zıpladı. “Evet! Noel Baba!”

Kardeşi de onunla birlikte zıplayarak heyecanla haykırdı. Anne babasının ellerini bıraktı ve binaya doğru koşarak pencereden bakmaya çalıştı. Babası da arkasından gidip içeriyi görebilmesi için onu kaldırdı.

Çocuk şöyle bir baktı ve bana mahcubiyetle gülümsedi. “Ben zaten biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?” diye sordum.

Sesi fısıltıya dönüştü. “Noel Baha’nın gerçek olmadığını. Kız kardeşim için rol yapmam gerekiyor. Babam artık sihrin bir parçası olduğumu söylüyor.”

“Avery, içeri bak,” dedi küçük kız. “Bir ağaç ve hediyeler var.”

“Geliyorum.” Omuz silkti ama gülümsüyordu, sanki küçük kız kardeşinin Noel Baba’ya olan inancını desteklemekten zevk alıyormuş gibiydi.

Tuhaftır, sahne baştan sona sevimli gelmişti bana. Hem en azından çocuk bana kılık değiştirmiş Grinch dememişti.

Isabelle mesajıma cevap vermeyince ben de belki oradadır diye ren geyiği ağılma yöneldim. O yoktu ama Phillips denen adam oradaydı.

Dönüp bana bir daha baktı. “Elias?”

“Isabelle’i gördün mü? Ona yardım etmem gerekiyordu da.”

“Hayır, ama yardım etmek için buradaysan Horace’ı diğer ağıla getirebilir misin? Az önce Russell’ın kesim alanında görüldüğünü duydum. Faye onu eve dönüp dinlenmeye ikna etmeye çalışacak, benim de ona yardım etmem gerekiyor.”

Homurdanmamak için kendimi tuttum. Hayır, Horace’ı ağıla götürmek istemiyordum. Ama ne olursa olsun geri adım atmayacaktım. Bu herif onunla başa çıkabiliyorsa, ben de çıkabilirdim.

“Tabii, hallederim.”

“Harika. Dış ağılda. Nereye götüreceğini biliyor musun?”

“Sanırım, evet.”

“Sağ ol, dostum.”

Kahretsin.

Midemde bir korku hissiyle Phillips'in uzaklaşmasını izledim.
Horace'ın yanına en son gittiğimde aletimi ısırmaya çalışmıştı.
Pek can attığım bir şey olduğu söylenemezdi.

^kadar yoğun bir gündü ki, beni ele geçirmeye çalışan duygu fırtınasını güç bela atlatabilmiştim.

Yani, atlatır gibi olmuşum.

Elias sabahın erken saatlerinde ortaya çıktığında iyiydim aslında. Tamam, kadınlık organım sanki yüce bir varlığın huzurunda olduğunu biliyormuş gibi karıncalanmıştı ama hormonlarımı kontrol altında tutmayı başarmıştım. Tamam, yatmıştık. Ama önemli bir şey olmamalıydı. İlk seferimiz değildi ya.

Ama Tanrım, inanılmazdı. Hatırladığımdan çok daha iyiydi, ki hatırladığım şey bile harikaydı.

Yine de sadece seksti işte. Aramızdaki gerilim artıyordu, biz de teslim olmayı seçmiştik. Artık normale dönebilirdik.

Eski sevgilim kasabada ailemin çiftliğini satın almaya çalışırken, annem ona karşı garip bir misafirperverlik sergilerken ve ben ona karşı hâlâ bir sürü şey hissettiğimi hızla fark etmişken normal diye bir şey varsa tabii. Üstüne bir de yatmıştık.

Belki de fırtınayı atlatmak konusunda kendimi kandırıyordum. Dizlerime kadar bir duygu fırtınasının içindeydim.

Kasabaya gidip döndükten sonra sert bir çiftlik işçisi kıyafetleriyle karşıma çıktığında neredeyse kendimi kaybedecektim. Carhartt'ın içinde ne kadar hoş görüldüğünü nasıl unutmuş- •

cuin? Elias Stoneheart'a takım elbisenin çok yakıştığına şüphe yoktu ama çenesinde birkaç günlük kirli sakal varken çiftlik işlerine uygun kıyafetler giydiğinde bambaşka bir şey oluyordu. O kadar ateşliydi ki bir buzdağını bile eritebilirdi.

Neyse ki onu ağaçların oraya göndererek bütün sabah gözden uzak tutabilmişim. Bu da bana kafamı toparlamak ve kadınlık organıma Elias'la bir daha orgazm harikalar diyarında yürümeyeceğimizi söylemek için zaman kazandırmıştı.

Bir şartla.

Hayır, şart falan yok.

Telefonumu kontrol ettim ve bir sürü okunmamış mesajım olduğunu fark ettim. Biri de Elias'tan gelmişti ve ağaçlarla işinin bittiğini bildiriyordu. Diğer mesajlar annem ve Cole'dandı. Babam evden kaçmıştı. İç çekerek ağaçlık alana yöneldim. Babam en son orada görülmüştü, mevsimlik çalışanlarımızdan biri onu ihbar etmişti. Kimin ihbar ettiğini bulmalı ve annemle evlerine bir kutu kurabiye göndermeliydim.

Hâlâ kar yağıyordu, köye giden yolun kürenmesi ve park yerinin tuzlanıp tuzlanmadığını kontrol etmesi için birini görevlendirmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Elias'ın yapmaktan çekinmeyeceği bir iş olabilirdi.

Yardım teklif etmesi beni çok duygulandırmıştı. Cumartesi gününü burada geçirmekten hiçbir çıkarı yoktu. Başarısız olmamız onun yaratmaydı; bu sezon işler yeterince kötü giderse, ailemi çiftliği satmaya ikna etmek çok daha kolay olurdu sonuçta.

Peki neden buradaydı?

Yattığımız için olduğunu düşünemezdim. Bacaklarımın arasında böyle bir sihir olduğuna inanmayı çok isterdim ama aptalca bir inanç olurdu.

Babamı bulmam uzun sürmedi. Direkli ağıldaydı, kollarını kavuşturmuş balya makinesinin yanında duruyordu. Cole ve annem de oradaydı, görünüşe bakılırsa ikisi de onu ağaçları balyalamaya yardım edemeyeceğine ikna etmeye çalışıyordu.

“Baba, burada ne işin var?” Ağla girince burnuma çam ve talaş kokusu doldu.

Babam meydan okuyan duruşunu hiç bozmadı. “Balya makinesini çalıştırmaya yardım edebilirim.”

“Ya da dinlenip daha hızlı iyileşebilirsin.”

“Oturarak iyileşemem.”

“Tam da öyle yaparak iyileşirsin. İyileşmek dediğin böyle bir şey. Yaralanırsın, dinlenirsin ve vücuduna iyileşmesi için bir şans verirsin.”

Kaşlarını çattı.

“Russell, seni çok seviyorum ama çok zor bir adamsın.” Annem başını iki yana sallayarak dışarı çıktı.

“Baba.” Yaklaşıp koluna girdim. “Annemi strese sokuyorsun. Düşmen onu gerçekten korkuttu. Çalışmak istediğini biliyorum ama neden onu şımartıp bugün dinlenmiyorsun? Bu ona kendini çok daha iyi hissettirecektir.”

Yelkenlerini suya indirir gibi derin bir nefes aldı. “Annen için işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.”

“Tabii ki istemezsin.” Kolunu sıktım. “Kendini iyi hissediyorsan, bu akşam ona yemek pişir. Hoşuna gider. Burada her şey yolunda. Bugün işler iyi.”

Cole, “Doğru, şimdiden büyük bir katılım oldu,” dedi.

“Her şeyi hallettik.”

“Haklısın.” Babamın sesi isteksiz geliyordu ama beni dinleyeceğinden emindim. En azından bugün. Yarın başka bir hikâye olacaktı.

“Teşekkürler, baba.”

Ona sarıldım ve eve gitmek üzere döndü. “Onu takip edebilir misin?” diye sordum Cole’a. “Fark etmemesi için araya mesafe koy ama. Yine yoldan sapıp yapmaması gereken bir şey yapmaya çalışabilir.”

“Evet, anladım. Bu arada Elias’ın burada ne işi var?”

“Annem dün akşam onu yemeğe davet etti.” *Ben de sonra yatağıma davet ettim. Hayır, öyle söyleme.* “Babam dinleneceği için yardım etmek istedi.”

“Hah.” Sakalını kaşıdı. “Horace’ı götürmesini istedim, muhtemelen hâlâ oradadır.”

Olamaz. “Elias, Horace’ı götürmeye mi çalışıyor?”

“Evet, halledeceğini söyledi.”

“Gidip onu kontrol etsem iyi olacak.”

Cole babamın başını belaya sokmadığından emin olmak için oradan ayrıldı ve ben de doğruca Horace’ın yanına gittim.

Anırma sesleri havada yankılanıyordu. Horace genelde insanlara dostça davranırdı ama kalabalık bazen onu strese dokuyordu, o yüzden gün boyunca onu Noel Köyünün uzağında kalan bir ağılda tutardık. Genellikle ağıla giderken mutlu olurdu, çünkü orada olmanın önüne yiyecek konacağı anlamına geldiğini bilirdi. Ancak birine güvenmediğine karar verdiğinde, onu aksine ikna etmek çok zordu.

Ayrıca eşeklerin hafızalarının uzun süreli olduğu bilinen bir gerçektir.

Elias’ı ağılda buldum. Horace yaklaşık üç metre ötede, ona dönük duruyordu. Kulakları seğiriyordu. Yumuşak bir sesle konuşan Elias bir adım daha yaklaştı ve Horace hemen geri çekildi. Dansa devam etmelerini izlerken gitgide daha çok eğlenmeye başladım, Horace Elias’ın adımlarına ayak uyduruyor, aralarındaki mesafeyi sabit tutuyordu.

Elias durdu. “Horace, ağıla girme vakti geldi.”

Horace, *Beni zorlayamazsın*, der gibi anırdı.

Gülmemeye çalışarak ağzımı kapattım.

Elias, “Lanet olsun,” diye mırıldandı ve tekrar Horace’a yaklaşmaya çalıştı.

Bu sefer Horace kıpırdamadı.

Elias yaklaştı. “Uslu eşek. İşte böyle. Hadi gel benimle.”

Elias dizginine uzanır uzanmaz Horace başını eğerek yana doğru bir adım artı. Tekrar anırmasıyla birlikte Horace'ın stresli ya da üzgün olduğu için böyle davranmadığını fark ettim. Elias'la oynuyordu.

Horace onun etrafında bir daire çizerek zıplarken bir kırdamayı daha bastırdım. Elias sonunda dizginlerini kavradı kavramasına ama eşek olduğu yerde durdu. Sanki Horace'ın ayakları aniden betona gömülmüş gibiydi. Elias dizgini çekiştirdi ama Horace kesinlikle hareket etmeyi reddetti.

“Siktiğimin eşiği.” Elias çekti ama Horace kımıldamadı.

“Seninle uğraşıyor.” İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım. Elias dişlerini sıkarak, “Farkındayım,” dedi.

Horace anırdı.

Yaklaşıp elimi Horace'ın boynunda gezdirdim. “Merhaba, iyi çocuk. Elias'la eğleniyor musun?”

Elias elini çekti ve Horace bana sokulmak için döndü. Onu nazıkçe okşadım. “İşte benim akıllı oğlum.”

“Sana akıllı tabii. Bana karşı hâlâ inatçı bir eşek.”

“İnatçılık etmiyordu. Oyun oynamaya çalışıyordu.”

“Ne oyun ama.” Elias'ın sesinden alaycılık akıyordu.

Güldüm ve dizgini aldım. “En azından ısırma çalışmadı.”

“Bu da bir şeydir.”

“Hadi, Horace. İçeri girme zamanı.”

Onu ağıla götürdüm, Cole yemliğini hazırlamıştı bile. Onu içeride tutmak için kapıyı kapadığımda mutlulukla samanını kemirmeye başladı.

“Seni gören de çok kolay bir iş sanır,” dedi Elias.

“Beni tanıyor. Eh, bunun da faydası oluyor tabii. Eşekler inatlarıyla ünlüdür ama aslında çok zekidirler ve kendi güvenlikleri için endişelenirler. Güven çok önemli. Ayrıca çok oyuncudurlar ve sanırım seninle uğraşmayı seviyor.”

Elias uzun uzun nefes verdi. “Hadi ya. Peki, sırada ne var? Ren geyiklerini Noel Babanın kızığine bağlamak mı?”

Midem guruldadı. Telefonumu çıkarıp saate baktım. Saat biri çoktan geçmişti. Acıkmış olmama şaşmamalıydım. Bugün yemek yemiş miydim? Belki de yememiştim.

“Ben gidip yemek yiyeceğim. Gitmen gerekiyorsa, sorun değil.”

“Kalabilirim.”

“Emin misin?”

“Bir sonraki işimin Horace’la bir ilgisi olmadığı sürece.”

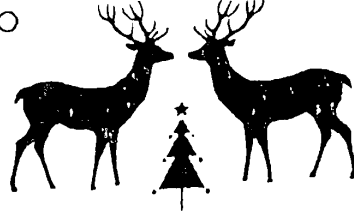
“Anlaştık. Gidip annemlerin evindeki yemek artıklarını yağmalayalım. Hindili sandviç falan yaparız.”

Sırıttı. “Varım.”

Gülümsemesi içimde fırtınalar koparıyordu; içim karınca-
lanıyor ve sarsılıyordu. Yemeğimizi hızlı yersek, benim evime
gidecek zamanımız da kalırdı ve...

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

Bana yetişti ve annemle babamın evine doğru yürümeye
başladık. Tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum ama onda
karşı koyamadığım bir şeyler vardı.

ELIAS

Pazar günü yine çiftliğe yardıma gittim, aynı gece de kasabadan ayrılıp eve döndüm. Hiç istemiyordum aslında. Ama çok fazla ofis dışında kalırsam Damien'a beni baltalaması için daha fazla fırsat verirdim. Öyle bir şeyin olmasına da göz yumamazdım.

Özellikle de Cookların çiftliği konusunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için. Durumumu anlarsa mahvolurdum.

Hafta sonunu Isabelle'le çalışarak geçirmenin garip bir tatmin ediciliği vardı. Kaskatı kesilmiştim ve her yanımda ağrıyordu ama ofiste geçen uzun bir günün ardından gelen baş ağrısı gibi değildi. Rahatlamak için bir bardak viskiyle birlikte birkaç ibuprofen yutmak istemedim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi ve başarılı hissediyordum kendimi.

Yeni hafta her zamanki krizleri ve zorluklarıyla başlamıştı. Her gece geç saatlere kadar ofiste kalıyor, Tilikum'da geçirdiğim zamanı telafi etmeye çalışıyordum. Damien benden kaçıyor gibiydi, ki benim için sorun değildi. Onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum.

Üstelik onu nasıl yeneceğimi hâlâ bilmiyordum. Cuma günü gelip çatığında günün bir an önce bitmesi için sabırsızlandığımı fark ettim. Teknik olarak hafta sonu Tilikum'a gitmek *

için bir nedenim yoktu. Ama kendimi öyle olmadığına ikna etmeye çalışmayı bırakmıştım. Isabelle'in onunla kalmama izin vereceğini umarak otelden oda da tutmamıştım.

Çünkü lanet olsun ki onu istiyordum. Birlikte bir gece geçirmek yetmemişti.

Dört bir yanımla Noel'le çevriliydi -sokaklar, ofis, ev— ve her süs, her fiyonk, her baston şeker bana onu hatırlatıyordu. Isabelle her yerdedi. Lobideki kahvecide çalışan aşırı neşeli baristanın beni eggnog latte içmeye ikna etmesine bile izin verdim.

Noel içeceğiydi oysa. Nefret ederdim.

Ama çok lezzetliydi. Ve tabii ki bana Isabelle'i hatırlatıyordu.

Ofisimin kapısı çalındı ve Nigel kafasını içeri soktu. “Bir dakikan var mı?”

Mideme çöreklenen o kötü hissi buzdan bir maskenin ardına sakladım. “Elbette.”

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Bütün hafta şehir dışındaydı ve onunla henüz yüz yüze konuşmak zorunda kalmamayı umuyordum. En azından ona ne söyleyeceğimi bulana kadar. Çünkü ne soracağını çok iyi biliyordum.

Oturmadı, masamın diğer tarafındaki sandalyenin yanında kayıtsızca durdu. “Arazi anlaşmasıyla ilgili son durumu sormak istedim.”

“Gereğinden uzun sürdüğünün farkındayım. Aile kararlı.”

Yavaşça başını salladı ama yüz ifadesini okuyamadım. “İlginç.”

İlginç olan neydi? Cookların satış için direnmesi mi yoksa benim henüz anlaşmayı yapmamış olmam mı? “Onlar için yılın yoğun bir zamanı. Sanırım ağaç çiftliklerinden gelen nakit akışı, devam edebileceklerine dair onlara inanç veriyor.”

“Muhtemelen. Ama bu işi halletmek için nakitleri bitene kadar beklemek istemiyorum.”

“Anlaştık.” Tereddüt ettim, alternatif çözümleri gündeme getirip getirmeme konusunda kararsızdım. Böyle bir girişim

beni yetersiz ini gösterildi acaba? Damien başka yerler önermiş ve Nigcl çoktan reddetmiş olabilir miydi? Aslında en başından araştırmalıydım bunu ama çiftliği alabileceğimden o kadar emindim ki. İşte şimdi de terfi m tehlikedeydi.

Yine de sormaktan zarar gelmezdi. “Başka arazileri de değerlendirilmeli miyiz? Sahipleri satmaya daha yatkın olanları?”

Gözlerinde bir şey parlayıp söndü. Hayal kırıklığı olabilir miydi? İstedliğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

“Daha iyisine henüz rastlamadım. Ayrıca emlak fiyatları yükselişte, dolayısıyla meseleyi bir an önce halletmeliyiz.”

“Anlaşıldı.”

Gözlerime baktı ve gitmeden önce başıyla selam verdi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bakışının ne anlama geldiğini biliyordum. Çiftlik işini halledemezsen sana terfi merfi yok.

Derin bir nefes aldım. Lanet olsun. İçinde bulunduğum durumdan kazançlı çıkamayacağımı hissetmeye başlıyordum.

Telefonumdan mesaj sesi geldi.

Isabelle: Bir sorum var ama muhtemelen sormamalıyım.

Ben: Devam et

Isabelle: Bu hafta sonu geliyor musun?

Ben: Var öyle bir planım

Isabelle: Tamam

Ben: Sende kalıyorum

Isabelle: Vay canına, kendini davet ettirmenin güzel bir yolu

Ben: İtiraf et, kalmamı istiyorsun

Isabelle: İm...

Ben: İnkâr etme, Belle

Isabelle: İyi, bende kalabilirsin

Ben: Birazdan çıkarım ama trafik yüzünden varmam biraz sürer

Isabelle: Işığı açık bırakırım

Isabelle'in yatağında bir gece geçirme ihtimali karşısında dudaklarım keyifle kıvrıldı. Sorunumu nasıl çözeceğimi bilmiyordum ama en azından dört gözle beklediğim bir şey vardı.

Isabelle'le gecem beklediğimden de iyi geçti. Gerçekten de ışığı benim için açık bırakmış ve kapıyı şeffaf kırmızı bir gecelikle açmıştı. Onu bir Noel hediyesi gibi göstermesine aldırmadan bir an önce üzerinden çıkardım.

Geçen hafta sonu fazla samimi gelen evinde kalma fikri, artık gayet normal geliyordu. Doymuş ve tatmin olmuş hâlde yatağa uzandık ve şafakla birlikte uyandık. Uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu.

Sabah seksi için onu tekrar yatağa çekmek de fena değildi.

Daha sonra giyinip işe koyulduk. Yapılacak işler hiç de az değildi. İnsanların güvenle yürüyebilmesi için otoparkın ve ağaç sıralarının arasındaki koridorların kardan temizlenmesi gerekiyordu. Ren geyiklerinin de Horace gibi bakıma ihtiyacı vardı, ancak kimse benden ona yardım etmemi istemedi. Lanet eşek.

Noel Köyü'nde dolaşmak ya da Noel ağacı satın almak isteyen insanlar birer birer gelmeye başladı. Mısır makinesinden yayılan şeker kokusu, taze kesilmiş ağaçların kokusuna karışarak çiftliği sarıyordu. Noel ışıklarının sigortalarını değiştirdim, hafta içinde teslim edilmiş olması gereken saman balyalarını taşıdım ve müşterilerin taşımalarını kolaylaştırmak için Noel ağaçlarını sicimle sararak balya makinesinin başına geçtim.

Ağacını kamyonetinin kasasına yüklemesine yardım ettiğim bir müşteri, "Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandım cevap olarak.

"Şu hâline bak, Noel tebrikleri falan," dedi Alice arkamdan. "Canın yandı mı?"

Etrafımda döndüm. Alice kızıyla birlikte karşımdaydı, ikisi de kışlık paltolar giyip bere takmışlardı. Maddie koltuk değneklerine yaslanmış bana sırtıyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Maddie’yi Noel geçit töreni için getirdim. Ama bence asıl soru, senin burada ne işin var? Ayrıca o üzerindikiler de ne?”

Ukalaca bir cevap düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. “Isabelle’in babası çatıdan düştü ya, ben de yardım etmek istedim.”

Alice başını ağır ağır salladı. “Tam da beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda.”

“Ofisteki kimseye söyleme.”

“Tabii ki. Damien yok etmen gereken aileye yardım ettiğini öğrenirse ne yapar?”

“Onları yok etmeye çalışmıyoruz. Dramatik olma.”

“Ama cidden, bu kıyafet?” Eliyle kıyafetlerimi işaret etti. “Müthiş.”

Kıyafetlerime baktım. “Bunun nesi müthiş? Kaşındıran bir fanila ve iş pantolonu giyiyorum.”

“Aynen öyle.”

Maddie bana hâlâ sırtarak bakıyordu.

“Neden öyle sırtıyor?” diye sordum.

“Noel Babayı görmeye gidiyorum,” dedi Maddie.

Ona baktım. “Dur tahmin edeyim. Dünya barışı dileyceksin.”

Kıkırdadı. “Hayır. Ben bir 'Merikalı kız bebek istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. O dediğinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Amerikalı Kız bebek demek istiyor. Koltuk değnekli bir tane var ama fiyatı biraz uçuk. Sanırım Noel Baba’nın ona bir tane getirip getiremeyeceği annesinin bu yıl Noel ikramiyesi alıp almayacağına bağlı.” Alice ukala bir sırtıyla bana baktı.

Gözlerimi ondan Maddie'ye çevirdim. O kocaman, umut dolu gözleriyle bana gülümsemeye devam ediyordu. “İyi oynadın. İkramiye alacaksın.”

“Teşekkürler, patron.” Kızına baktı. “Bayan Maddie, gidip Cole'u bulabilecek miyiz bir bakalım. Ne dersiniz?”

Kız zıplayabilecek olsa muhtemelen zıplardı. Ama zıplayamadığından hafifçe kıpırdanıp başını coşkuyla öne sallamakla yetindi. “Yaşasın! Cole!

Alice, “Mutlu Noeller, Elias,” derken sesindeki o ukala tını dikkatimden kaçmadı.

“Ben sana Mutlu Noeller dilemiyorum.”

“Sorun değil, bana ikramiye de yeter.”

Maddie el salladı. “Mutlu Noeller.”

Dişlerimi birbirine bastırarak inledim ama o küçük tatlı dileği ondan esirgemek içime sinmedi. “Mutlu Noeller.”

“Evlat, sen sihirlisin,” dedi Alice kızıyla dönüp giderken.

Direkli ağıldan gürültülü bir patırtı geldi. İçgüdüsel olarak ne olduğuna bakmak için koştum. Russell yine yaralanmamış olsa iyi olurdu.

Ağılın içinde iki çalışan balya makinesine bakıyordu. Bir ağaç yarısına kadar makinenin içindeydi, alt dalları sicimle düzgünce sarılmıştı ama tepesi hâlâ diğer taraftan dışarı çıkıyordu.

Isabelle koşarak geldi. Sanki böyle şeyler için bir radarı vardı. “Ne oldu?”

“Balya makinesi sıkıştı,” dedi adamlardan biri. “Daha da çalışmaz.”

“Harika,” diye mırıldandı Isabelle. “Bunu çıkarıp müşterinin beklememesi için elle sarabilir miyiz?”

Tek kelime etmeden, diğer adamlardan birinin ağacı balya makinesinden çıkarmasına yardım etmek için atladım. O ipi kesti ve Isabelle makineyi incelemeye başlarken ben de ağacı sarmaya çalıştım. Ağacı dışarı çıkarıp müşterinin kamyonuna yükledik.

Geri döndüğümde Isabelle sanki bir araba üzerinde çalışıyormuş gibi makinenin altında yerde yatıyordu.

Çalışanlardan biri sessizce, “Değiştirilmesi gerekiyor,” dedi. “Zaten tekliliyordu bir süredir, yenisini almak gerekiyordu.”

“Sıraya gir,” dedi diğer adam.

Isabelle balya makinesinin altından çıktı ve ayağa kalktı. “İdareten çalışabilir. Bir deneyelim.”

İki çalışan balya makinesine küçük bir ağaç yükledi ve içlerinden biri makinenin düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

“Bugünlük elle sarabiliriz,” dedi içlerinden biri. Isabelle iç çekti. “Evet, şimdilik elinizden geleni yapın. Teşekkürler çocuklar.”

Isabelle çıkarken ben de peşine takıldım.

“Yeni bir balya makinesine ihtiyacımız olduğunu biliyordum,” dedi yürürken. “Sadece elimizdeki sezon boyunca idare eder diye ummuştum. Çok zaman kazandırıyor.”

“Fiyatı ne kadar?”

“Çok bir şey değildir ama araştırma yapmam gerek. Gerçi bizimkiler çiftliği dönüştürürse bir önemi kalmayabilir.”

“Ya da bizim şirket satın alırsa.”

Aniden durup ellerini beline koydu. “Gerçekten mi? Bu konuşmayı tekrar mı yapacağız?”

“Belle.”

“Bunu yapma. O meseleyi bizim durumumuzla karıştırma.”

“Çiftliğin başı dertte değilmiş gibi mi davranalım?”

“Başının dertte olduğunu biliyorum.”

“Burada karşı saflarda değiliz. Birlikte çalışırsak, herkes için iyi olacak bir çözüm bulabiliriz.”

“Noel Köyünün kapatılmasını içeren hiçbir çözüm kimse için iyi değildir, özellikle de bu kasaba için.” Birkaç ziyaretçi ona baktı ve o da elini kaldırdı. “Kapatmıyoruz. Noel’e kadar her gün açığız.” Bana ters ters baktı.

“Tartışmak istemiyorum...”

“Güzel. O zaman tartışma.” Arkasını dönüp uzaklaştı.

Peşinden gitmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bir sincap koşarak kürekle kazılmış yolu geçip bir ağaca tırmandı. Bu kasabada neden bu kadar çok sincap vardı ki?

“Kış uykusuna yatmazlar,” dedi arkamdan tok bir ses.

Ahumdaki çizgiler derinleşirken yavaşça arkamı döndüm.

Harvey Johnston bana sırtıyordu. Üzerinde kaz tüyü bir mont vardı ve her zamanki geniş siperlikti şapkası yerine, kırılmış saçlarını el yapımı gibi görünen bir bere örtüyordu. Kötü örülmüştü. Her şey karmakarışık.

Harvey’yle sincaplar ya da başka bir şey hakkında konuşmak istediğimden emin değildim. Muhtemelen yine geçmişin beni yakaladığından bahsetmeye başlayacaktı ve ben de kendimi yine anılarla dolu bir tavşan deliğine düşerken bulacaktım.

“Yuvalarında kalırlar,” dedi, sanki bu bilgiye gerçekten vâkîf olmam gerekiyormuş gibi. “Ağaçlarda. Ama bazen yiyecek bulabileceklerini anladıklarında dışarı çıkarlar. Eh, buralarda da çok yiyecek var.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Beresini çıkarmak için elini kaldırdı ama şapkanın ucunu bulamadı. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller.”

Harvey patikadan otoparka doğru uzaklaştı ve ben de geçmişimden bir başka sahnenin beni ele geçireceğinden endişelenerek etrafıma bakındım.

Ama hiçbir şey olmadı. Noel Köyü’nde idim işte. Çocukluğumun ya da gençlik yıllarımdan değil, şimdinin Noel Köyü. Muhtemelen varlığının son yılıydı, etrafıma bakarken birden içime bir üzüntü çöktü. Maddie gelecek yıl Noel Baba’yı görmek için nereye gidecekti?

Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Önemi yoktu. Her yerde Noel Baba gibi giyinmiş adamlar vardı. Buraya gelemeseydi

Noel dileklerini yerine getiremeyecek değildi ya. Annesine Noel ikramiyesi veren bendim. Noel Babanın bir ilgisi yoktu.

Bir sincap daha önümden koşarak geçti ve içime tanıdık bir mistik dehşet duygusu doldu. Etrafıma dikkatle bakındım ama geçmiş Noellere dair istenmeyen anılara dalmadım. Sincap patikadan yukarı doğru kaçtı.

Nedense ben de aynı yöne gittim.

^incabı takip etmiyordum aslında. Sadece hayal kırıklığımdan
^kurtulmaya çalışıyordum.

Bir sincabın patika boyunca benimle aynı yöne doğru ilerlemesi tesadüften başka bir şey değildi.

Yol çoğunlukla kardan arınmıştı ama yuvarlanan kar yığınları dükkânların arasındaki alanı kaplamış ve ağaçları beyaza bürümüştü. Tam bir kış harikalar diyarı.

Aklıma gelen o şarkı ruh hâlimi hiç etkilemedi.

Isabelle neden bu kadar tepki göstermek zorundaydı? İkimiz de çiftliğiyle ilgili durumun aramızda bir sorun olduğunu biliyorduk. Sevişmemiz sorunu ortadan kaldırmamıştı.

Ellerimi ceplerime sokup yürümeye devam ettim. Mutlu ailelerin, Noel Baha'nın Atölyesi'ne ve ren geyiği ağılna giden yolu gösteren tabelaları işaret eden çocukların yanından geçtim. Yanlış yöne, çiftliğin derinliklerine ve otoparktan uzağa doğru gidiyordum ama yine de geri dönmedim.

Sincap yoldan çıkıp bir ağaca tırmanarak gözden kayboldu. Ona aldırmadan yürümeye devam ettim. Yol sağa kıvrıldı. Az ilerideki restore edilmiş bir ağıldan müzik ve insan sesleri yayılıyordu. Dışarıdaki tabelada Tilikum Tarih Derneği Noel Partisi yazıyordu.

Bir Noel partisi. Sırtım gerildi, dudaklarım alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. Noel partilerinden nefret ediyordum.

Ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı açık kapıya yaklaşıp içeri baktım.

Eski ağıl temizlenerek bir etkinlik alanına dönüştürülmüştü. Rustikti ama her yerde Noel süsleri vardı, en azından şenlikliydi. Propan ısıtıcılar içeriyi sıcak tutuyor, uzak köşede beyaz ışıklı uzun bir ağaç duruyordu, tavandan ışıklar sarkıyordu. Masalar kırmızı ve yeşil masa örtüleri ve çobanpüskülünden süslemelerle donatılmıştı. Arka planda Noel müziği çalıyor, konuklar büfenin etrafında takılıyor ya da masalarda oturmuş sohbet ediyorlardı.

Bazı insanları hayal meyal hatırlıyordum. Muhtemelen onlarla daha önce burada yaşarken tanışmıştım. Teyzemlerin arkadaşları ya da kasabada yaşayan insanlar. Bir kahkaha dikkatimi çekti, teyzemle eniştemin de orada olduğunu fark ettim. Elllerinde şampanya kadehleri olan başka bir çiftle -yanlış hatırlamıyorsam Neil ve Barb Halverson'la— birlikte duruyorlardı. Hattie kırmızı ve yeşil bir kazak giymişti ve Dale'le birlikte Noel ışıklı kolyeler takmışlardı.

Kimse beni fark etmemiş gibiydi ve ben de bu manzara karşısında garip bir transa girmiştim. Dale ve Hattie tarih derneğinin üyeleri miydi? Ben onlarla yaşarken de öyle miydiler? Yoksa onlar için buraya gelmek bir bayram geleneği miydi?

Noel'de genellikle ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ziyarete gelecek çocukları yoktu ama bayramları kutlamayı her zaman sevmişlerdi.

“Şükran Günü için bize gelmeliydin,” dedi Barb.

“Ne iyi olurdu,” dedi Hattie. “Biz baş haşaydık ama çok güzel bir akşam yemeği yedik.”

“Elias'ın kasabaya döndüğünü sanıyordum,” dedi Neil.

“Ayın başlarında uğramıştı,” dedi Hattie. “Ama Şükran Günü'ne kalmadı.”

“Peki ya Noel?” diye sordu Barb. “Noel’i sizinle mi geçirecek?”

“Genelde kendi evinde geçiriyor,” dedi Hattie.

“O meşgul bir adam,” dedi Dale. “Hem Noel’i bizim kadar sevdiğini sanmıyorum.”

“Ne fena,” dedi Barb. “Anne babasına ne oldu?”

“Hattie ara sıra annesiyle konuşuyor,” dedi Dale. “Baba-sındansa uzun zamandır haber almadık.”

“Boşanmışlardı, değil mi?”

Dale başıyla onayladı. “Birkaç yıl önce ayrıldılar. Joan yeniden evlendi ama Vincent’ın evlendiğini sanmıyorum.”

“Çocuk için zor bir durum,” dedi Barb. “Onun için hep üzölmüşümdür.”

Sırtım kaskatı kesildi. Onun bana acımasını istemiyordum.

“Neyse ki araları iyice kötüleşmeden önce ailesini onun bizimle yaşaması için ikna etmiştik,” dedi Hattie. “Joan benim kız kardeşim ve onu çok seviyorum ama oğlu için doğru olanı yapmadı. Babası da öyle.”

Bir dakika, ailemi onlarla yaşamam için ikna mı etmişlerdi? Teyzemle eniştemin fikri miydi bu?

Hiç haberim yoktu.

“Evet, gerçekten de doğru olanı yapmadılar,” dedi Dale. “Elias’ı yanımıza almasaydık sonu ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum.”

“Hayatında sizin gibi birileri olduğu için çok şanslıymış,” dedi Barb.

“Gerçi kendisi şansının pek farkında değil gibi ama,” dedi Neil

Barb kocasını dürttü. “Bunu bilemeyiz.”

“Ben sadece görüneni söylüyorum,” dedi Neil. “Evlerini ona bu şekilde açmak zorunda değillerdi. Biraz daha minnettarlık gösterir insan. Özellikle de bayramlarda.”

“Biz onun durumunu anlıyoruz. İşi çok yoğun,” dedi Hattie.

“Hem kendisi için inanılmaz iyi şeyler yapıyor.”

“Onunla gurur duyuyoruz,” diyerek onu destekledi Dale. “Yanlış yoldaydı ama yönünü değiştirdi. Şimdi babasını geride bırakma yolunda ilerliyor, ki epey önemli bir şey bu.”

Bir an göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Benimle gurur mu duyuyordu?

O âna kadar eniştemden böyle bir onay almayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Ama bu sözleri duymak neredeyse dizlerimin bağının çözülmesine neden olacaktı.

Sendeleyip geri dönerek ağılın kapısından uzaklaştım. Teyzemle eniştem beni fark etmemiş gibiydi —muhtemelen bir çiftlik işçisi gibi giyindiğim için— ve fark etmelerini de istemiyordum. Onlara ne diyeceğimi bilmiyordum.

Beni yanlarına almak istemişlerdi. Benimle gurur duyuyorlardı.

Oysa ben onlara karşı hep pislik gibi davranmıştım.

Arkamı dönüp Noel Köyü’ne doğru ilerledim. Kar yığınlarını, kırmızı fiyonkları ve parıldayan ışıkları ardımda bıraktım. Oradan çıkmam gerekiyordu. Burası yine kafamı karıştırıyordu. Arabama binip oradan ayrıldım ama hatamı hemen fark ettim. Kasabanın içinden geçen ana yol geçit töreni için kapatılmıştı. Bu soğukta bile insanlar güzergâh boyunca kaldırımlarda toplanmış, merasimin başlamasını bekliyorlardı.

Lanet geçit töreni.

Bir ara sokağa saparak tatil için süslenmiş dükkânların ve restoranların önünden geçtim. Her kapıda bir çelenk vardı ve pencereler ışıklarla kaplanmıştı. Her şey o kadar sıcak ve neşeliydi ki midem bulandı.

Başka bir sokağa dönerken bir tabela çarptı gözüme.

Timberbeast Tavernası.

Bir taverna. Salon ya da bar değil. Zekice isimlendirilmiş özel kokteyller servis eden bir yer de değildi. Timberbeast Tavernası’na hiç gitmemiştim ama dışarıdan tam da ihtiyacım olan yermiş gibi görünüyordu. Yapışkan zeminli ve ucuz viskili

bir meyhane. En iyi yanı mı? Görünürde tek bir Noel süsü bile yoktu.

Park yeri neredeyse boştu. Bu da mükemmeldi. Tek başıma bir barda içkimi yudumlayıp boktan ruh hâlimi iyileştirmek istiyordum.

İçeri girince inledim. Bar boyunca bir dizi ışık uzanıyordu ve köşede bir ağaç vardı. Arka planda neşeli bir Noel müziği çalarken barmen de lanet olası bir Noel Baba şapkası takmıştı.

Bu kasabanın nesi vardı böyle? Oduncuların takıldığı bir meyhane bile kutlama mı yapıyordu?

Ama yine de bir içki içmek istiyordum, bu yüzden bara oturdum. “Size ne ikram edebilirim?” diye sordu barmen. Kırmızı buffalo ekosesi giymiş iri yarı bir adamdı. Gömleğini kıvrırarak kalın, kıllı kollarını gözler önüne sermişti.

“Viski.”

“Bir tercihiniz var mı?”

“Hayır. Herhangi biri olur.”

Barın üzerine koyduğu bardağı amber rengi sıvıyla doldurduktan sonra bana uzattı. “Geçit töreni için mi buradasın?”

Bir dikişte içtim. “Hayır.”

Homurdanarak bardağımı yeniden doldurdu, sonra beni viskimle baş başa bıraktı.

İçkimin üzerine eğilerek müziği duymazdan gelmeye çalıştım. *Pil Be Home for Christmas*. Gerçekten mi? Burada oturup Bing Crosby’nin şarkısını dinleyerek suçluluk duygusuna kapılmak zorunda mıydım?

Gerçi galiba boş yere hissedilen bir suçluluk sayılmazdı bu. Buradan çekip gittiğimden beri teyzem ve eniştemle tek bir Noel bile geçirmemiştik. Bir kerecik bile.

Bunun bir önemi var mıydı? Sıradan bir gündü işte.

Belki de değildi. En azından onlar için değildi.

Tıpkı çiftliğin Isabelle için sadece bir toprak parçasından ibaret olmaması gibi.

Lanet olsun.

Bu iş nasıl bu kadar karmaşıklaşmıştı? Isabelle'den istediğimi alabileceğime, yani Cookların bir satış anlaşmasına imza atacaklarına inanmıştı. Oysa şimdi buradaydım, Phillips denen o herif gibi giyinmiştim, botlarım kir içindeydi, ellerimdeki nasırlar giderek büyüyordu ve küçük bir kasaba meyhanesinde ucuz viski içiyordum.

Mentorum olsa ne yapardı? Cevap gayet açıktı. Jake Marlon, Isabelle'le yatar, onu manipüle etmek için seksi kullanır ve ailesinin her türlü direncini kırardı. Elindeki tüm kozları kullanır ve kazanırdı; arazi anlaşmasını ve terfi etmeyi garantiye alırdı.

Kesinlikle ama kesinlikle benim durumuma düşmezdi. Kafası karışık, hayal kırıklığına uğramış ve giderek artan uygunsuz duygularla savaşıyor birine dönüşmezdi.

Azmi ve hırsı için ona hayrandım. Bana istediğimi elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmamayı öğretmişti.

Yine de golf sahasında düşüp ölmüştü. Hem de oyununu bile bitiremeden.

Ayrıca Isabelle onunla muhatap olmazdı. Onun saçmalıklarını görürdü.

Bu düşünce beni gülümsetti. Lanet Isabelle ve onun küstahlığı. Acaba Isabelle ne kadar sert biri olduğunun farkında mıydı? Onun bu yönünü hep sevmiştim.

Şarkı değişti. *Blue Christmas*. Bu da bir Noel şarkisiydi ama en azından ruh hâlime daha iyi uyuyordu.

Uzun bir nefes verdikten sonra viskimi bitirdim. Berbattı. Barmen gözlerime baktı, sessizce bir tane daha isteyip istemediğimi sordu. Başımı iki yana salladım. Kendimi Noel geçit töreni saçmalığının kollarına atmadan önce barda biraz daha oturdum. Ama Isabelle o törende olacaktı ve benim gidip onu bulmam gerekiyordu.

26

ISABELLE

/ tres veya hayal kırıklığıyla başa çıkmak için genellikle başvurduğum yöntem çalışmaktı. Ama bugün hiç işe yaramıyordu. Yapılacaklar listemden kaç işi tamamladığımın, kaç ufak tefek işi hallettiğimin ya da kaç şeyi onardığımın bir önemi yoktu. Stresli bir enerji yumağıydım.

Lanet olsun, Elias.

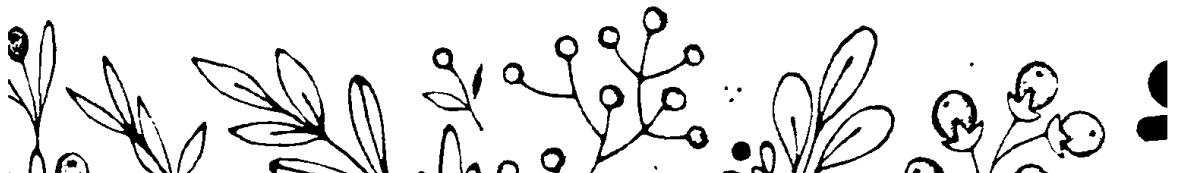
Dün gece onunla yatmamalıydım. Ya da bu sabah. Çizgiler bulanıklaşıyordu ve kafamın gitgide daha da karıştığını hissediyordum. Çiftliği satın almaktan bahsetmesi zaten sınırda olan duygusal durumumu iyice germiştir.

O konuda kendimi biraz kötü hissediyordum.

İnsanların yıllık Noel geçit töreni için Tilikum kasaba merkezine doğru yola çıkmasıyla Noel Köyü boşalmaya başlamıştı. Annika ve Marigold mesaj atarak geçit törenini onlarla birlikte izleyebilecek miyim diye beni yoklamışlardı. Kaçabileceğimi biliyorlardı ama beni zorlarsa muhtemelen kaçamazdım.

Şahane arkadaşlarım vardı.

Kıyafetlerimi değiştirmekle uğraşmadım. Hava soğuk olduğundan sıkı giyinmem gerekiyordu zaten. Çiftlikten ayrılıp kasaba merkezine gittim ve geçit töreninin yapılacağı güzergâhtan birkaç sokak ötede bir park yeri buldum.

Alçak bulutlardan küçük kar taneleri süzülüyordu; insanların eve dönmesini tehlikeye atmayacak ama tatil havasına katkıda bulunmaya yetecek kadar. Havanın günü mahvetmemesi çok güzeldi. Yılın bu zamanında dağlarda ne olacağını asla bilemezsiniz.

Caddenin her iki tarafı da heyecanla geçit töreninin başlamasını bekleyen insanlarla doluydu. Babalar daha iyi görebilmeleri için çocuklarını omuzlarına alıyor, anneler de bir yere ayrılmasınlar diye küçük ellerinden sıkıca tutuyorlardı. Bir aile birbiriyle uyumlu ren geyiği saç bantları takmıştı ve Elias'ın teyzesiyle eniştesini caddenin karşısında gördüm, yanıp sönen Noel ışıklı kolyeler takmışlardı.

Her şey o kadar güzeldi ki. Öylesine tatlı. Aileler, arkadaşlar ve komşular, muhtemelen on yıllardır pek değişmemiş aptalca bir geçit törenini izlemek için toplanmışlardı.

“İşte buradasın,” dedi Marigold, bir anda önümde biterek. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve şık yün paltosuyla her zamanki gibi çok hoş görünüyordu. “Seni bulacağımızı umuyordum.”

Annika, oğlu Thomas'la el ele kalabalığın arasındaki boşluktan çıktı. Krem rengi bir kaban giymiş, ona uygun bir şapka takmıştı. Thomas mavi giymişti ve çorap şeklindeki şapkasının altından saçları görünüyordu. Yüzünde her daim ciddi bir ifade olan çok sevimli bir çocuktü.

“Hey! Mutlu Noeller!” Arkadaşlarıma sarıldım. “Sizi görmek çok güzel.”

Annika şapkamdan bir parça saman çıkardı. “Seni de.”

Belki biraz daha saman kalmıştır diye elimi başımın üzerinde gezdirdim. “Sağ ol. Merhaba, Thomas. Seni kucağıma alabilir miyim?”

Başıyla onaylayarak bana doğru uzandı. Onu kucağıma alarak kalçama güzelce yerleştirdim. “Noel Babayı göreceğin için heyecanlı mısın?”

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

Annika, “Tanımadığı birinin kucağına oturmaktan pek hoşlanmıyor,” dedi.

“Gayet mantıklı. Noel için heyecanlı mısınız?”

Bu kez başıyla onayladı.

“Harika. Bak, dostum.” İşaret ettim. “Geçit töreni başlıyor.” İlk araç geçti. Vagonları hediyelerle dolu çok renkli bir trendi.

“Ne kadar şirin,” dedi Marigold.

“Noel geçit törenine bayılıyorum,” dedi Annika. “Thomas, sen ne düşünüyorsun?”

“Büyük yarak!” diye haykırdı.

“Ne?” diye sordum.

Annika güldü. “Araç! Büyük araç demek istiyor. İtfaiye aracının geldiğini gördü de.”

Elbette, sırada Tilikum İtfaiye Departmanı vardı. Işıklarla süslenmiş araç üzerinde itfaiyecilerle birlikte geldi. Levi Bailey de araçtaydı.

“Wi-vay’ın koca yarağı,” dedi Thomas en ciddi sesiyle.

“Hah, Levi diyor,” dedim. “Bu sefer anladım.”

“We-vi!” Thomas el salladı. “Wi-vay’ın büyük yarağı var!”

“Hımm, öyle mi?” diye sordu Marigold, Annika’yı dürterek.

Levi, Annika’yı görür gibi oldu ve ona göz kırptı. Sonra da Thomas’a el salladı.

“Güle güle, Wi-vay,” diye seslendi Thomas. “Güle güle Wi-vay’ın koca yarağı!”

“Yok artık, tamam,” dedi Annika Thomas’a uzanarak.

“Herkes büyük aracı gördü, ufaklık. Bak, kutup ayıları geliyor.”

Bir sonraki kortej, kırmızı ve yeşil atkılar takmış birkaç kutup ayısından oluşan büyük bir buzdağına benziyordu.

“Ah,” dedi Marigold, arkamdaki bir şeye -ya da birine—bakarak. “Annika, Thomas’ın daha iyi görebileceği bir yer bakalım mı?”

“Neden? Ha.” Başını onaylar gibi salladı, “tyi fikir. Daha sonra görüşürüz, Isabelle.”

“Durun, bekleyin, nereye gidiyorsunuz?”

Bana cevap vermeden kalabalığın içinde kayboldular.

Gerçekten garip davranıyorlardı.

Sonra onun arkamda olduğunu hissettim.

Geçidi izleyen herhangi biri değil de Elias olduğunu nasıl anladım bilmiyorum. Ama anladım. Heyecandan boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bastırmaya çalıştım ama nafileydi, özellikle de arkamı döndüğümde.

Neden ona kızgın kalamıyordum?

İç çektim.

Onu o paltoyla, kafasındaki bereyle ve iş botlarıyla görmeye bayılıyordum. Neden bu kadar seksi görünmek zorundaydı ki? Cole her gün böyle şeyler giyerdi ama ben farkına bile varmazdım.

Elias’ın yeşil gözlerine bakar bakmaz aklında çok şey olduğunu anladım. Bunlardan herhangi birini benimle paylaşıp paylaşmayacağıysa başka bir hikâyeydi. Ama takmaya çalıştığı o buzdan maskenin ardını görebiliyordum; bir zırh gibi kuşandığı dürüstlük maskesinin ardım. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

“Bu...” Geçit törenini işaret etti. “Hoş.”

Bir sonraki araç Harry Montgomery’nin kamyoneti idi. Kamyoneti rengârenk ışıklarla ve kocaman, kırmızı bir fiyonkla süslemişti. Yarım düzine keçisi kamyonetin kasasında dolanıyordu, her birinin boynunda kırmızı bir kurdele vardı.

“Pek cafcaflı değil ama çok şirin olduğu kesin.”

Keçilerden biri kalabalığa doğru meledi.

“Horace neden geçit töreninde değil?”

“Bir keresinde denedik ama yürümeyi reddetti. Çok yazık oldu, çirkin Noel kazağının içinde çok yakışıklı görünüyordu.”

“Eşekler için çirkin Noel kazağı mı? En fenası. Ben Horace’ın tarafındayım.”

“Çirkin Noel kazaklarının nesi varmış? Komik oluyorlar.”

“İğrençler.”

“Mesele de bu zaten. Sana üzerinde Grinch olan bir tane lazım.” Ardından Tilikum Lisesi bandosu geldi ve *Jingle Belışin* gösterişli bir yorumunu çaldı. Yakındaki bazı çocuklar şarkı sözlerini avazları çıktığı kadar bağırarak söyledi. Elias başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama gürültüden hafifçe irkilerek tekrar kapattı.

Sonunda grup yoluna devam etti ve çocuklar sustu. Elias biraz daha yaklaşıp eğildi. “Daha önce olanlar için özür dilerim.”

“Önemli değil. Ben de seni terslediğim için özür dilerim.”

“Sıkıntı yok. Götlük yapan bendim.”

Küçük bir çocuk yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle Elias’a baktı. Yavaşça bir parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu. “Dikkatli ol.”

Elias kaşlarını çatı. “Pardon?”

“Noel Baba geliyor. Yaramazlar listesine gireceksin.”

“O zaten yaramazlar listesinde,” dedim.

Küçük çocuğun gözleri irileşti. “O zaman hatanı düzeltsen iyi olur. Hâlâ zaman var.”

Elias’ın dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. “Nasıl düzeltebilirim ki?”

Çocuk sanki kafa yoruyormuş gibi burnunu kırıştırdı. Yüzü aydınlandı. “Özür dile ve güzel bir şey yap. Kız kardeşime kötü davrandığımda ben öyle yapıyorum.”

“Aslında gerçekten iyi bir tavsiye. Hemen dönerim.” Elias geldiği yoldan geri dönerek kalabalığın içinde kayboldu. Nereye gittiğini soracaktım ama ben tek kelime edemedim gitmişti.

Bir sonraki kortej geçmeye başlayınca -dev bir kar küresi- çocuk da töreni izlemek için önüne döndü.

Elias’ın nereye gittiğini merak ederek ellerimi montumun ceplerine sokup bekledim. Bir zencefilli kurabiye evi maketi geçti, ardından güzel bir İsa’nın doğuş sahnesi geldi.

Cole bizim arabayı çekerek geçti. Süslenmiş büyük bir ağaç ve Noel Köyünün vintage tabelasıyla şirin görünüyordu. Ge-

çit töreni bittikten sonra daha fazla insanı köye gelmeye ikna edeceğini umuyordum.

Belki de orayı ziyaret etmek için son şanslarıydı.

İçimdeki hüznü bir kenara iterek Cole'a el salladım. O da bana el salladı, yalnız olmadığını fark ettim. Kucağında Alice'in küçük kızı Maddie vardı. Elleri direksiyonun üzerindeydi, arabayı o kütlanıyormuş gibi yapıyordu ve yüzündeki gülümseme o kadar değerliydi ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Elias birdenbire ortaya çıktı, "İşte," diyerek bir karton bardak uzattı.

Bardağı aldım. Sıcaktı. "Nedir bu?"

"Sıcak çikolata. Üstünde krem şanti de var."

Gülümsememeye çalıştım ama çok zordu. Kalbimi eritiyordu ve bu da beni öldürüyordu. "Teşekkür ederim. Uslular listesine girme çaban bu mu?"

"Sadece başlangıç."

Başımın Bay ve Bayan Claus'un oturarak kalabalığa el salladığı büyük bir kızak maketini göstererek, "İyi zamanlama," dedim.

"Ne şanslıyım."

Geçit töreninin geri kalanı boyunca kaldırımında durup sıcak çikolatalarımızı yudumladık. Caddenin diğer tarafında annemle babamı görüp arabaların arasından onlara el salladım. Annem de gülümseyerek karşılık verdi. Babam Elias'a kaşlarını çatsa da sonunda bana el salladı.

Dürüst olmak gerekirse, Elias konusundaki katılığı için onu suçlamıyordum. Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu ben bile bilmiyordum, dolayısıyla şüpheciliği için babamı asla suçlayamazdım.

Geçit töreninin son kısmı da tamamlandı ve insanlar arabalarına dönerken ya da Tilikum kasaba merkezindeki mağaza ve restoranlara giderken kalabalık dağılmaya başladı. Elias'la ikimiz Lumberjack Park'a doğru yürüdük. Kar durmuştu ve hava soğuk olmasına rağmen durgundu.

Etrafımızda ışıklar parılıyordu. Tilikum'un kendisi de neredeyse Noel Köyü kadar şenlikliydi. Her kapıda bir çelenk asılıydı ve fiyonklarla diğer süslemeler herkese yılın en neşeli mevsimi olduğunu hatırlatıyordu.

Cole, Alice ve Maddie'yle birlikte parkın girişinde duruyordu. Aracımız kaldırımın kenarına park edilmişti, görünüşe bakılırsa Maddie geçit töreni macerasını anlatıyordu. Heyecanla önce arabayı, sonra da Cole'u işaret etti.

Elias'ı fark edince gözleri daha da parladı. "Bay Taş, yani Bay Stone. Anne, onun adı ne?"

"Bay Stoneheart, tatlım."

"Bana Elias demeye ne dersin?" Elias, küçük kızın önünde çömeldi. "Noel Babayı gördün mü?"

Kız başıyla onayladı. "Evet. İyi bir kız olduğumu söyledi."

"Tabii ki öyle demiştir."

"Geçit törenindeydim. Beni gördün mü? Kamyonu ben sürdüm."

"Harika bir iş çıkardın. Görünüşe göre ehliyet almaya hazırsın."

Maddie kıkırdadı. "Hayır, daha çok küçüğüm."

"Emin misin? Kaç yaşındasın sen? Yirmi mi?"

Maddie daha çok güldü. "Hayır. Beş yaşımdayım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, beş." Sanki haklılığını kanıtlamak istercesine bir elini kaldırıp parmaklarını açabildiğince açtı.

Alice ve Cole ikisinin sohbetini şaşkınlık ifadeleriyle izliyorlardı. Onları suçlayamazdım. Elias'ın tamamen farklı bir yönünü görmek gibiydi.

"Tamam, sana inanıyorum." Elias ayağa kalktı.

Cole, "Şunu buradan çıkarmam lazım," dedi. "Maddie, onu çiftliğe götürmeme yardım etmek ister misin?"

"Evet! Lütfen anne?"

Alice Cole'a baktı. "Polisin durdurmayacağından emin misin?"

Cole sırtıttı. “Çok uzak değil ve zaten geçit hızında gitmek zorundayım.”

“Küçük bir kasabada yaşıyoruz,” diye ekledim omuz silkerek.

“Üçümüz için de yer var,” dedi Cole.

Âşık olmuş gibi görünen biri varsa o da Alice’ti. Meraklı bir ifadeyle Cole’a bakarak başını onaylamasına salladı. “Tamam.”

“Yaşasın! Arabayı ben kullanacağım!” diye haykırdı Maddie.

Cole tek bir hareketle onu kucağına aldı ve koltuk değneklerini tuttu. Alice’e göz kırpışını kaçırmadım. Alice kızını kamyonu götürüşünü izlerken kıpırdamamaya kadar sersemlemiş gibiydi.

“Çocuklarla arası hep iyi olmuştur,” dedim.

“İnanılmaz biri,” dedi Alice, afallamıştı.

“Hafta sonu kalacak mısın yoksa bu gece dönmek zorunda mısın?” diye sordu Elias.

“Kalıyoruz. Maddie’nin bugünkü onca heyecandan sonra erken yatması gerekecek. Bir de umuyorum ki...”

Elias, “İkramiyeni alacağınızı söyledim zaten,” dedi.

Alice hafifçe güldü. “Hayır, Cole’la yarın gerçek bir randevuya çıkabileceğimizi umuyordum. Birkaç saatliğine kaçabileceğini söyledi ama Maddie’yi ne yapacağımı bilemiyorum. Dale ve Hattie’yi düşündüm ama onları bir kez daha rahatsız etmek istemiyorum.”

“Ben yaparım,” dedi Elias.

Alice’le birbirimize bakakaldık. “Maddie’ye göz kulak olur musun?” diye sordu.

“Elbette. Neden olmasın?”

Alice’in kaşları çatıldı ve uzun bir süre Elias’a baktı. “Nedense senden hoşlanıyor.”

“Onu benim evime getirebilirsin,” dedim. “Elias’la orada takılırlar.”

“Tamam. Teşekkürler. Cole’la saati teyit edip sana mesaj atarım.”

Elias başıyla onayladı.

“Tekrar teşekkürler.” Alice kamyonete gidip Cole ve Mad-die’nin yanına bindi.

“Kahretsin,” dedi Elias fısıldarcasına.

“Ne?”

“Onu kesin çiftlikteki adama kaptıracağım.”

“Gerçekten de çok şirin bir aile olmuşlar.”

“Kendime asistanların yerinin doldurulabileceğini söyleyip duruyorum ama Alice için geçerli değil galiba.”

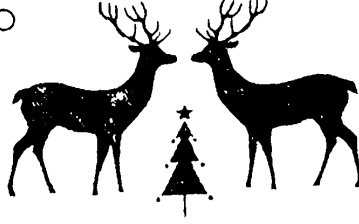
“Ama yine de randevusuna gidebilmesi için kızına bakmayı kabul ettin.”

“Son zamanlarda neyim var bilmiyorum.”

Güldüm. “Ben de. Akşam yemeği planın var mı? Şu anda yiyebileceğimden değil gerçi, köye dönmek zorundayım. Ama sonra?”

Dönüp gözlerime baktı. Gözleri koyu yeşildi ve duygu doluydu; buz gibi değildi. “Kasabaya senin için geldim.”

Nefesim boğazımda düğümlendi ve midem altüst oldu. Bu ya bir Noel mucizesinin başlangıcıydı ya da başım büyük beladaydı.

ELIAS

Maddie, Isabelle'in koltuğuna oturmuş, ellerini kucağında «"kavuşturup bacaklarını dimdik uzatmıştı. Sanki komik ya da ilginç bir şey yapmamı bekliyormuş gibi anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu.

Kollarımı kavuşturmuş, ne halt ettiğimi merak ederek öylece dikiliyordum.

Çocuklar bana göre değildi. Çocuklara karşı özel bir antipatim olduğu söylenemezdi gerçi. Sadece etrafımda hiç çocuk olmamıştı. Karşılaştığım çocuklar, bana kılık değiştirmiş Grinch diyen kırmızı elbiseli küçük kız gibi bakardı. Benden pek hoşlanmazlardı.

Ama Maddie orada öylece oturmuş bana gülümsüyordu, sanki iyi bir bebek bakıcısı olacağımdan emin gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Sıska omuzları kalktı. "Bilmem. Ağaç nerede?"

"Ne ağacı?"

"Noel ağacı. Noel geliyor ama ağaç yok."

"Beş yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun. Farkındasın, değil mi?"

Kıkırdadı.

Başımı iki yana salladım. “Isabelle’in neden bir ağacı olmadığı bilmiyorum. Sanırım fazla meşguldü.”

“Peki hediyeler nereye konacak?”

“Bilmem.”

“Noel Baba şu bacadan inebilir mi?” Odun sobasını işaret etti.

Sobanın tepesinden tavana doğru uzanan yuvarlak boruya baktım. İlk aklıma gelen, *Hâlâ bu saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?* demek oldu. Ama kendimi engelledim. Çocuğun Noel Babaya olan inancını yıkmak muhtemelen aptalca bir hareket olurdu. O işi annesine bırakmalıyım.

“Tabii ki inebilir.”

“Ama nasıl?”

“Sihir falan belki. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?”

Yine kıkırdadı. “Noel için ne istiyorsun?”

Isabelle.

Bunu yüksek sesle söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyim vardı benim böyle?

“Bir terfi.”

“Terfi ne demek?”

“Terfi,” dedim kelimeyi vurgulayarak. “İş yerinde daha iyi bir pozisyon anlamına geliyor.”

“Neden?”

Bir kez daha kaşlarımı çattım. Ne aptalca bir soruydu bu böyle?

Gerçi kız daha beş yaşındaydı.

Hem sahiden bu terfiyi neden istiyordum?

“Bu yetişkinlere göre bir şey. Annene sor.”

“Ben bir 'Merika bebeği istiyorum. Koltuk değnekli olandan.”

“Hatırlıyorum.”

Odaya göz gezdirdi ve *Jingle Bells* şarkısını mırıldanmaya başladı, bir yandan da bacaklarını şarkıya uygun olarak hareket ettirmeye çalışıyordu. Ona yapacak bir şeyler bulmam gerek-

tiğini düşündüm. Önümüzdeki birkaç saat boyunca kanepede oturamazdı. Ama beş yaşındaki bir kızla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Noel kurabiyesi pişirebilir miyiz?” diye sordu.

“Kurabiye pişirmeyi bilmiyorum.”

“Tarifine bakarız.”

Belki de bu kötü bir fikir değildi. Cebimden telefonumu çıkardım. İnternette milyonlarca kurabiye tarifi olmalıydı. “Noel kurabiyesi olmak zorunda mı?”

“Evet.”

Homurdandım. Tabii ki Noel kurabiyesi olmalıydı. Basit Noel kurabiyesi tariflerini hızlıca aratınca karşıma bir ton sonuç çıktı. Isabelle’de malzemelerin olup olmadığına bakmak için mutfığa gittim. Malzeme eksikliği kurabiye pişirme planımızı suya düşürebilirdi ama temel malzemelerin hepsi vardı. Ne kadar zamandır orada durduklarını bilmiyordum ama iş görür durumdalar. Sıcak çikolatamızdan kalan kırmızı ve yeşil süslemelerden bile vardı.

Maddie kanepede sabırla bekledi, yüzündeki o açıklanamaz mutlu gülümsemeyle beni izledi.

Nasıl becereceğimi bilmiyordum. Tezgâhlara uzanamayacak kadar küçüktü ama bir taburenin üzerinde durmasının güvenli olup olmayacağından da emin değildim. Isabelle’in bir taburesi varsa tabii. Onu kucağıma almam gerektiğini düşündüm, malzemeleri, ölçü kaplarını, kaşıkları ve birkaç karıştırma kâsesini çıkardım.

“Çoğunu senin yapman gerekecek.” Maddie’yi almak için oturma odasına geri döndüm. “Ben pek pastacı sayılmam.”

“Nasıl yapıldığını biliyorum. Annemle arada kurabiye pişiriyoruz.”

Onu kucağıma aldım, bir kolunu hafifçe omzuma attı. Mutfığa girdik ve telefonumdan kurabiye tarifini buldum.

“Cole bir çiftlikte çalışıyor,” dedi ben fırını çalıştırırken.

Öylesine söylenmiş bir şeydi. Sonuçta küçük bir çocuktuk.

Muhtemelen aklına her geleni söylemesi normaldi. Cole'dan bahsetmesi beni meraklandırdı. Annesinin çıktığı adam hakkında ne düşünüyordu?

“Geçit töreninde onunla eğleniyor gibiydin.” Unu ölçtüm ve Maddie'nin büyük karıştırma kabına dökmesine izin verdim.

“Araba sürdüm ben.”

“Tabii ki sürdün. Cole iyi miydi?”

“O hep iyi. Hep gülümsüyor. Senin gibi değil.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Sanırım değil, doğru.”

Ona uzattığım şeker bardağını alıp kâseye boşalttı. “Annemi öptü.”

“Öyle mi?”

Burnunu kırıştırdı. “Dudaktan. Anneme söyleme. Bu bir sır.”

“Söylemem.” Biraz kabartma tozu alıp kaşığı ona uzattım.

“Cole'un anneni öpmesi senin için sorun olur mu?”

Kabartma tozunu da kâseye boşalttı. “Evet. Sen de Isabelle'i dudağından öpüyor musun?”

Boğazımı temizledim. “Eee, evet?”

Bir kıkırdama nöbetine tutuldu ve ağzını kapadı. “İykk.”

Onu diğer koluma geçirip tarifi tekrar kontrol ettim. “Büyüdüğünde bu kadar iğrenç gelmeyecek sana.”

“Yoo, gelecek.”

“Tamam, evlat. Sırada ne var?”

“Bilmem. Uzun kelimeleri okuyamıyorum ki. Sadece kısa olanları.”

“Daha beş yaşında olduğunu unutuyor insan.”

Güldü.

Tarife uyarak kurabiye hamurunu yapmayı bitirdik. Tarifte bir saat buzdolabında bekletilmesi gerektiği yazıyordu ama çok saçmaydı. Doğrudan dondurucuya koydum. On dakika beklesek yeterdi.

Beklerken Maddie'yi tezgâha oturttum. Bana, istediği kıyafetler ve bebeğe Rosie adını vermeyi planlaması da dâhil olmak üzere, 'Merika bebeğini istemesinin tüm nedenlerini en ince ayrıntısına kadar anlattı. Beş dakika sonra fikrini değiştirdi ve ona Isabelle adını vermek istedi. Ona Isabelle ismini Rosie'den daha çok beğendiğimi söyledim.

Tarifte hamurun açmamız ve sonra da kurabiye kalıpları kullanmamız gerektiği yazıyordu. Isabelle'in dolaplarını aradım ama Noel şekilleri bir yana, hiç kalıp bulamadım.

"Bunları kendi ellerimizle yapmamız gerekecek," dedim. "Tereyağı bıçağı kullanabilir misin?"

"Eğer göztimm varsa."

"Gözetim mi demek istiyorsun?"

"Ben de aynen öyle dedim." Sırıttı.

"Tamam, benim gözetimimde. Sen şekilleri kes."

Hamuru onun yanındaki tezgâhta açtım ve tereyağı bıçağıyla kesmesine izin verdim. Çalışırken dilini dışarı çıkarmıştı, kurabiye hamuruna dikkatle şekiller çiziyordu. Hamuru spatulayla tezgâhtan sıyırmaya çalıştım —neyse ki teyzemin hamurun yapışmaması için un serpmem gerektiğini söylediğini hatırlamıştım- sonra fırın tepsisine dizdim.

Son kurabiyeyi de yerleştirdikten sonra başımı eğip yaptığımız işe baktım. Bir tanesi güdük bir baston şekere benziyordu. Bir diğeri belli belirsiz bir ağacı andırıyordu. Diğerlerine gelince, Maddie'nin hangi şekli yaptığını bildiğini var sayıyor ve bir tutam kırmızı ve yeşil süs sayesinde Noel kurabiyesi sayılabileceklerini umuyordum.

İki şişe şekerlemeyi uzattım. "Hadi bakalım, ufaklık."

Kocaman bir gülümsemeyle ikisini de aldı ve kurabiyelerin üzerine serpti. Tüm hamur parçaları ve fırın tepsisinin çoğu kaplandığında durmasını söyledim. Ben tepsiyi fırına verip zamanı ayarlarken Maddie tezgâhın üzerinde bekledi.

"Anneme ve Cole'a biraz kurabiye verebilir miyim?"

“Evet. Onları sen yaptın, istediğine verebilirsin.”

“Sen de birazını Isabelle’e vermelisin.”

Bu gece Isabelle’e pek çok şey vermek istiyordum ama kurabiyelerle başlayabilirdik.

Oysa günlerden pazardı. Eve dönmem gerekiyordu. Yarın ofise gidecektim.

Ama Isabelle’le bir gece daha geçirmek çok cazip geliyordu. Bir gün daha uzaktan çalışabilirdim.

“Tabii, Isabelle’e biraz kurabiye veririm.”

Dakikalar içinde evi şeker kokusu doldurdu. Yanmadıklarından emin olmak için birkaç kez kontrol ettim. Maddie iyi bir iş çıkarmıştı, onları son dakikada mahveden kişi olmak istemiyordum. Sonunda zaman dolduğunda pişmiş gibi görünüyordular. En azından, tüm o süslerin altında pişmiş olduklarını umuyordum.

Sonuçta tepsiyi yakmamıştım. Bu da bir şeydi.

Maddie’yi masaya götürüp bir kâğıtla kalem buldum. Biz kurabiyelerin soğumasını beklerken resim çizdi ve çizerken de hiç durmadan Noel şarkıları mırıldandı.

Bu çocukta bir şeyler vardı. Hayat ona beyin felci ve pislik bir baba da dâhil olmak üzere boktan bir el dağıtmıştı. Ama o kadar mutluydu ki, sanki beş yaşında bile her şeyin iyi tarafını görebiliyordu.

Ya da belki de Noel için gerçekten heyecanlıydı.

Kurabiyeleri kontrol ettim ve tadına bakmak için yeterince soğuduklarını düşündüm. Bir tanesini tabağa koyup masanın üzerinden Maddie’ye uzattım.

“Süt var mı?” diye sordu.

“Güzel soru.” Buzdolabına baktım ama Isabelle’in bir şişe beyaz şarap ve birkaç kutu maden suyu dışında içecek bir şeyi yoktu.

Ama sıcak çikolatası olduğunu biliyordum.

“Süt yok ama sana sıcak çikolata yapmamı ister misin?”

Ellerini cırpı. “Evet, lütfen!”

Suyu ısıttım ama sonra küçük bir çocuk için muhtemelen çok sıcak olacağını hatırlayıp musluktan biraz soğuk su ekledim ve sıcak çikolata tozunu karıştırdım. Üzerine bolca çırpılmış krema ve biraz şekerleme ekledim.

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Kurabiye nasıl?”

Bir ısırık aldı, çiğnerken düşünüyor gibiydi. Sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Nefis. Biz iyi pastacılarız.”

Çekmecedan biraz daha kâğıt çıkardım, üç kurabiye daha yemesine izin verdim. Muhtemelen fazla şekerliydi ama Alice’in çocuğunu bana bırakmasının bedeli de buydu.

Kapı çalındı ve Alice içeri girdi. “Hey, Maddieci!”

“Anne! Kurabiye yaptık!”

Kapıyı kapatıp masaya geldi. “Belli oluyor. Burası harika kokuyor.”

“Elias yardım etmeme izin verdi.”

“Bütün işi sen yaptın,” dedim. “Ben sadece malzemelere ulaşmana yardım ettim.” Bana o kocaman, parlak gülümsemesiyle baktı.

“Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler,” dedi Alice.

“Hiç sorun değil. O harika bir çocuk.”

Gülümseme sırası Alice’teydi, tebessümü en az kızınıninki kadar kocaman ve parlaktı. “Gerçekten de öyle.”

“Tuvalete gitmeliyim, anne.”

“Tabii, tatlım. Koltuk değneklerin nerede?”

“Oturma odasında,” dedim ve koltuk değneklerini almak için kanepeye doğru koştum.

Alice sandalyeden kalkmasına yardım etti, ben de ona koltuk değneklerini uzattım. Koridordan banyoya doğru ilerledi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye seslendi Alice arkasından.

Bir duraksama oldu. “Hayır. Ben hallederim.”

“Kendi başına yapabilir mi?” diye sordum.

“Genelde yapıyor,” dedi Alice. “Ellerini yıkamak için lava-boya ulaşamıyor ama kendini yukarı kaldırmakta iyidir. Peki, nasıl geçti?”

“Harikaydı. Kurabiye pişirmek istedi, ben de neden olmasın diye düşündüm. Gerçi sanırım biraz fazla yedirdim.”

Gülümsedi. “Sorun değil. Başka birine bıraktığımda şekeri fazla kaçıracağını tahmin ediyorum zaten.”

Telefonu çaldı. Çantasından çıkarıp ekrana bakar bakmaz yüzü düştü. “Bekle, buna bakmam lazım.”

O oturma odasına giderken ben mutfakta bekledim.

“Evet?” diye cevap verdi. Uzun bir duraksama oldu. “Pahalı olduğunun farkındayım. Yarısını ben ödüyorum, unuttun mu?”

Arayan eski sevgilisi miydi? Kulak misafiri olmak istememiştim ama ev çok büyük değildi. Ellerini yıkamak için yardıma ihtiyacı olabilir diye Maddie’yi dinledim.

Alice sesini alçaltarak, “Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok,” dedi. “Neredeyse Noel geldi ve ben...”

Bir süre daha duraksadı. Kapının önünde bir ileri bir geri yürüdü.

“Anlıyorum ama buna ihtiyacı var. Bu isteğe bağlı değil.”

Kahretsin, keşke konuşmanın diğer tarafını da duyabilseydim. Herif Alice’e ne diyordu?

“Hayır, biraz daha bakamayız. Bu iş böyle yürümüyor.”

Maddie banyodan, “Anne, yardıma ihtiyacım var!” diye seslendi .

Alice bana baktı, kaşlarını kaldırıp, “Ona yardım edebilir misin?” diye sordu. Ben kalkıp banyoya giderken, “Bunu tek başıma yapamam,” dedi.

Kapıyı çaldım. “Maddie? Annen telefonda. Yardım edebilir miyim?”

“Tamam. Lavaboya ulaşamıyorum.”

İçeri girmeden önce tereddüt ettim. “Giyindin mi?”

“Evet.”

Onu lavabonun önünde koltuk değnekleriyle ayakta dururken buldum. İçeri girip ellerini yıkayabilmesi için onu kaldırdım. Ellerini sabunla dikkatlice ovdu, duruladı ve yumuşak bir el havlusuyla kuruladı. Onu yere bırakmamla birlikte koltuk değneklerine yeniden yaslandı.

“Teşekkür ederim.”

“Küçük çocukların hepsi böyle terbiyeli mi?”

Omuz silkti. “Bilmem ki. Bir kurabiye daha alabilir miyim?”

“Annene sorman gerekecek.”

Onun peşinden mutfağa gittim. Alice telefonunu çantasına geri koyuyordu.

Derin bir nefes alıp arkasına döndü. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Biraz daha kurabiye alabilir miyim?”

“Bence yeteri kadar yemişsin. Hem yolumuz uzun.”

“Ama Cole’a bir tane vermem gerekiyor.”

Alice gülümsedi ama yüz ifadesinde daha önce olmayan bir yorgunluk vardı. “Sorun değil. Gitmeden önce onu bulabiliriz.”

Isabelle’in çekmecelerinden birinde plastik torbalar görmüştüm, bir tane çıkarıp Maddie’nin Cole için ayırdığı kurabiyeyi koymasına izin verdim. O kırmızı ve yeşil topakları torbaya doldururken ben de Alice’e yaklaşıp alçak sesle, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

İç çekti. “Evet. Ya da hayır. Bilmiyorum. Babası fizik tedavi masraflarının kendi payına düşen kısmını ödemeyi reddediyor. Başka birini bulmamız gerektiğini düşünüyor, sanki ucuz bir fizyoterapist bulmak mümkünmüş gibi. Zaten geçen ayın ödemesini geciktirdi, daha da geciktirirsek randevularını iptal etmelerinden korkuyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl bir pislik çocuğunun tıbbi bakım masraflarını ödemeyi reddederdi ki? Hele de Maddie gibi bir çocuğun?

Çocuğunu görmeyen türden bir pislik.

Dişlerimi sıktım.

“Hadi Maddie, bu kadar kurabiye yeter.” Alice çantayı alıp onu kapıya yönlendirdi. “Tekrar teşekkürler, Elias. Yarın ofiste olacak mısın?”

“Hayır, sanırım evden çalışacağım.”

Omzunun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırdı. “Evden mi? Yoksa buradan mı?”

Ona ters ters baktım.

Sadece güldü ve Maddie’yi dışarı çıkardı.

Kurabiyelerden birini kapıp bir ısırık aldım. Üzerindeki kalın şekerleme tabakasına rağmen oldukça iyiydi. Gömleğime dökülen birkaç kırıntıyı elimle aldım. Alice’in eski sevgilisinin nerede yaşadığını öğrenmek istiyordum, böylece oraya gidip yüzüne yeni bir şekil verebilirdim. Genelde şiddete eğilimli bir adam sayılmazdım ama kızına karşı tavırları bende onu parçalara ayırma isteği uyandırıyordu.

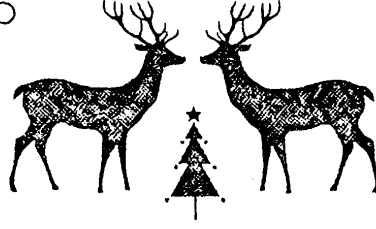
Maddie’nin çizdiği resimler gözüme çarptı, birine uzanıp elime aldım. Çöp adamlar. Eh, bir Picasso değildi tabii.

Birinde büyük bir Noel ağacı vardı ve etrafı hediye kutusu olması muhtemel bir yığın dikdörtgenle çevriliydi. Bir diğerinde, gülümseyen küçük bir çöp adam figürünün yanında kaşları çatık büyük bir çöp adam duruyordu. İkisinin de ellerinde yuvarlak şekiller vardı.

Ben ve Maddie kurabiye tutuyorduk.

Hayretle resme bakarken kalbimin etrafındaki buz biraz daha çatladı.

28

ELIAS

O gece Isabelle'de kaldım.
Ertesi gece de.

Haftanın geri kalanında da.

Günlerimin büyük bir bölümünü çiftliğe yardım ederek geçirdim. Russell da artık işe dönmüştü ama yapacak çok iş vardı. Ren geyiklerini beslesem de Horace'tan uzak durdum, biraz daha Noel ağacı taşıdım, kar küredim, hatta gülümseyen müşterilere sıcak çikolata dağıttım.

Ben onlara gülümsemedim tabii. Yani fazla gülümsemedim.

Her gece Isabelle'le birlikte onun evine gittik. Uzun bir günün yorgunluğuna rağmen, her seferinde birbirimizin kıyafetlerini yırtarcasına çıkaracak enerjiyi bulduk. Ve o uyurken, kendimi onun sıcak bedeninden zar zor ayırıp mutfağa giderek dizüstü bilgisayarımı açtım, gerçek işime ayak uydurmaya çalıştım.

Noel gelip çatmıştı ve köydeki kalabalık pek artmış gibi görünmese de havadaki enerji değişmişti. Her zaman büyük bayram yaklaştıkça insanların daha da yıprandığını düşünürdüm; alışveriş, yemek pişirme, partiler ve buluşmalar yüzünden stres ve korkuyla boğuştuklarını varsayıyordum. Ama köydeki herkes eğleniyor gibiydi.

Hatta eğlenmek de yetersiz kalırdı. Düpedüz mutluydular. Belki bu aşırı coşkulu, heyecanlı bir mutluluk değildi -Noel Babayı görmek için sıraya giren bazı çocuklar hariç- ama mutluydular. Daha çok huzur gibi bir duyguydu galiba. Sadece Noel Köyüne değil, bütün kasabaya nüfuz etmiş gibi görünen bir neşe hâkimdi her yerde.

Garipti.

Isabelle'in haftalar önce Noel neşesine dair söyledikleri zihnimde yankılanmaya devam etti. Bu gerçektir ve önemlidir. Nedenini açıklayamıyordum ama haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ya tüm bunlar insanların dişlerini tırnaklarına takarak kazandıkları paraları ceplerinden almak için tasarlanmış duygusal bir saçmalıktan ibaret değilse?

Ayrıca teyzemle eniştemi de düşünmeden edemiyordum. Benim hakkımda söylediklerini ve yıllar boyunca onlara nasıl davrandığımı. Geçen gün onlara uğramıştım. Ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan pek emin değildim ama evde yoklardı. Evin yan tarafında kesilmesi ve istiflenmesi gereken bir odun yığını olduğunu fark edince de orada kalıp yapılması gerekenleri halletmiştim. Yıllarca süren ilgisizliğimi telafi etmeye yetmezdi ama hiç yoktan iyiydi.

Bir de Maddie vardı. Karşılaştığı zorlukların —ki sayısı o kadar fazlaydı ki— ışığını söndürmesine izin vermeyen o tatlı, cesur küçük kız. Babası tedavi masraflarından kendi payına düşeni ödemeyi bırakırsa ona ne olacaktı? Alice, Maddie'nin ihtiyaçlarını karşılayabilecek miydi?

Alice için zam talebinde bulunmuştum ama yeter mi yetmez mi bilmiyordum. Ya da İK'nın talebimi onaylayıp onaylamayacağını.

İşte bu yüzden patron olmak istiyordum.

Tamam, banka hesabımın kabarması ve yetki sahibi olmanın getireceği prestij de önemli etkenlerdi. Ama CFO -ya da daha

iyisi CEO- olsaydım asistanıma daha fazla ödeme yapmak için başka bir departmanı ikna etmek zorunda kalmazdım.

Cumartesi sabahı geç uyandım. Isabelle yoktu, şüphesiz çoktan çalışmaya başlamıştı. Bir iniltiyle kendimi yataktan attım. Geceleri sadece birkaç saat uyumak beni kötü etkilemeye başlamıştı.

Üzerime yeşil bir gömlek ve temiz bir iş pantolonu geçirdim. Her nasılsa çiftlik kıyafetlerinden oluşan bir gardırobum vardı artık; pazen gömlekler, pamuklu kanvas pantolonlar, kalın çoraplar ve birkaç çift eldiven. Uzun süre burada çalışacak değildim. Sadece mantıklı gelmişti. Çalışırken kıyafetlerim kirleniyordu ve her gün çamaşır yıkamak pratik ya da ekonomik değildi.

Dışarıda hava soğuktu ve zemin yeni bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Dolayısıyla kar küreme işine girişilmesi gerekecekti. Cole'un otoparkı çoktan temizlediğini düşünerek —genelde temizliyordu- Cookların atölyesine uğrayıp bir kar küreği aldım ve işe köyün içindeki yürüyüş yollarıyla başladım.

Satıcılar teker teker gelmeye başlamışlardı. Gülümseyerek ve bayram tebrikleri sunarak yanımdan geçtiler. Onlara başımı sallayıp ara sıra “Mutlu Noeller” diye mırıldandım.

Küremeye devam ederek ren geyiği ağılına doğru ilerledim. Bir kar küreme makinesi olsa güzel olurdu, hiç değilse daha ekonomik olacağı kesindi. Dükkkânda bir tane görmüştüm ama çalışmıyordu.

Onarılacak ya da değiştirilecekler listesine bir madde daha.

Bir ara Isabelle'in ağıla girerek gözden kaybolduğunu gördüm. Engel olamadığım bir dürtüyle onu takip ettim. Zihnimde bir anı canlandı; aşk acısı çeken bir genç kızdı o zaman, onu bu ağıla kadar kovalamış, içeride başka kimsenin olmamasını ummuştum. Böylece onuöpme fırsatı bulabilirdim.

Yine aynı istek harekete geçmişti içimde.

Ren geyiği ağıllarından birinin önünde tek başına durmuş, hayvanlarla usulca konuşuyordu. Ben içeri girerken başka bir

ren geyiği bana homurdandı. Ona ters bir bakış attım ama
4 ne de susmadı.

Isabelle bana döndü, gözlerinin ışıltısı içimi ısıttı. Kalbimin etrafındaki buzları iyiden iyiye eritiyordu ve göğsümdeki delikte ne bulacağından korkmama rağmen ona engel olamıyordum.

Belki de olmak istemiyordum.

Tek kelime etmesine fırsat vermeden kollarımı beline doladım, onu kendime çektim ve öptüm.

Herkesin içinde yakınlaşmaktan kaçınıyorduk. Her gece birlikte uyusak da olup bitenlerin ne anlama geldiği hakkında konuşmamıştık. Tabii bir anlamı varsa. Kesinlikle gerçek anlamda çıkmıyorduk. Daha çok mesai saatleri dışında, karşılıklı olarak memnuniyet duyduğumuz fiziksel yakınlığımızdan yararlanmak gibi bir şeydi. Gerçek bir ilişki sayılmazdı.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Ama onu bu şekilde öpmek, aramızda gerçekten neler olduğunu merak etmeme neden oldu. Dudakları ipeksi, sıcacık ve lezzetliydi. Bedenini bedenime yaslaması öyle iyi geliyordu ki.

Fazla iyi.

Ama bunun bir hata olabileceğini bilmek beni durdurmaya yetmiyordu.

Yavaşça çekilmeden önce bir süre daha durumun keyfini çıkarma izni verdim kendime.

“Vay canına. Noel için tek istediğim bunlardan bir tane daha.” Dudağının iki ucu da yukarı kıvrıldı. “Bu ne içindi?”

“Sadece Noel dileğini gerçekleştiriyorum.”

Hafifçe güldü. Okşadığı ren geyiği homurdandı, bir diğeri de benzer bir sesle cevap verdi.

“Bırakayım da işine dön.” Onu bırakmadan önce dudaklarına hafif bir öpücük daha kondurdum.

“Tamam,” dedi nefes nefese.

Onu orada bırakıp küreme işine geri döndüm. Yürüyüş yolu temizlenince küreği bir kenara bıraktım ve sonraki görevimi

aramaya koyuldum. Noel Baha'nın Atölyesi ile Şeker Dükkânı arasında asılı olan ışıklardan bazıları düşmüştü, ben de bir merdiven çıkarıp onları tekrar asmaya giriştim.

Isabelle, Şeker Dükkânının hemen dışında dükkânı işleten satıcıyla konuşuyordu. Durup onu izledim, ağzının hareketleri bir an için dikkatimi dağıttı. Aşk acısı çeken bir ergen olduğum dönem aklıma geldi. Muhtemelen ona öyle bakarken aptal gibi görünüyordum ama elimde değildi. Büyüleyiciydi.

Satıcı ona veda edip dükkâna geri dönerken bir adam yaklaştı. Bir daha dönüp baktım, gözlerimi kıstım. Damien'in burada ne işi vardı?

Gözleri üzerimden geçip gitse de beni tanımadı. Önemsiz bir çiftlik işçisini umursayacak değildi ya.

"Isabelle Cook?" diye sordu.

"Evet."

Elini uzattı. "Ben Damien Barrett."

Isabelle, Damien'in elini havada bırakarak kollarını kavuşturdu. "Burada ne işiniz var, Bay Barrett?"

Damien parmaklarını büküp elini geri çekti. "Her şeyden önce özür dilemek için geldim."

"Neyin özrü bu?"

"Sizinle daha önce yüz yüze görüşmeye gelmediğim için. Bir de çalışma arkadaşım için."

"Hangi arkadaşınız için?"

"Elias Stoneheart. Bu projenin ona verildiği izlenimine kapılmış ama aslında sadece bir yanlış anlaşılma var." Konuyu geçiştirmek istercesine elini salladı. "Şirket içi meseleler, endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Anlıyorum."

Gülümsedi, şefkatli görünme çabası içinde olduğu belliydi. "Sohbet etmek için gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Sanmam."

Kahkahamı bastırdım. Isabelle tam bir baş belasıydı.

“Sıcak bir yere sığınmayı tercih etmez miydiniz?” diye sordu Damien.

“Hayır. Yapacak çok işim var.”

“Eminim öyledir ama ailenizin çiftliğinin geleceğini konuşmamız gerekiyor.”

İçini çekti. “Sizinle konuşacak bir şeyim yok.”

“Satmanın ilk tercihiniz olmadığını biliyorum. Ama gerçekleri görmezden gelmek onları değiştirmeyecek.”

“Kendi tavsiyenize uyabilir ve sizi sürekli geri çevirdiğimizi görmezden gelmeyi bırakabilirsiniz.”

“Bayan Cook, sizin ve ailenizin...”. Etrafına bir göz attı. “Burayla duygusal ve zihinsel bir bağınız olduğunun farkındayım. Ama nostalji faturaları ödemiyor ve gırtlığınıza kadar borca batmış durumdasınız. Rakamlar ortada.”

Çenem seğirdi. Kendi sözlerim yüzüme çarpılıyordu sanki. Aynı şeyleri ona kaç kez söylemişim? Hepsi de doğrudu, peki şimdi bu sözleri duymak beni neden rahatsız etmişti?

“Ailemin mali durumunun gayet farkındayım. Ancak çiftlikte yaptığımız şeylerin paranın ötesinde bir anlamı var ve hiçbirinizin de bunu anlamıyorsunuz.”

“Burayı işler hâlde tutmak için ne kadar çok çalıştığınızdan hiç şüphem yok. Her şey çok sevimli.” Sesinde kendini beğenmiş bir küçümseme vardı, etraflarındaki süsleri işaret eder gibi yaptı. “Ama bir işletmeyi yürütmek için baston şekerlerden ve sihirli ren geyiklerinden çok daha fazlası gerekir.”

“Ah, öyle mi? Hiçbir bilmiyordum. Beni aydınlatmak için buraya kadar gelmenize sevindim. Şimdi izin verirsiniz işimin başına dönmem gerekiyor.”

Isabelle uzaklaşmaya çalıştı ama Damien onu kolundan tuttu. Tepem attı.

Merdivenden aşağı atlayıp onlara doğru fırladım. Bir elimi göğsüne koyup onu ittiğimde Damien'ın gözleri büyüdü. “Çek o lanet ellerini kızın üzerinden.”

Birkaç adım geriye doğru sendeledi ve ellerini kaldırdı. “Sen de kimsin b... Elias? Burada ne işin var senin? Ayrıca üzerindeki ne böyle?”

Onunla Isabelle’in arasında durdum.

“Neden buradasın?”

“Bayan Cook’la görüşmeye geldim. Seni ilgilendiren bir durum yok.”

“Sanırım seninle konuşacak bir şeyi olmadığını açıkça belirtti.”

Alnındaki damar belirdi. “Yolumdan çekil.”

“Bu iş artık senin değil.”

“Göreceğiz bakalım.”

Sesimi alçalttım. “Dikkatli olmanı öneririm, Barrett. Arkamdan iş çevirmeye çalışmak çok kötü bir fikir.”

“Beni arkadan bıçaklamak da öyle. Senin ya da sanki kuzey kutbu onlarınmış gibi davranan birkaç taşralı çiftçinin kariyerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

İçgüdüsel olarak Isabelle’i geride tutmak için bir kolumu uzattım. Koluma çarptı.

“Seni pislik,” diye tısladı isabetle.

“Burada boşa kürek çekiyorsunuz. Şuna bir bak.” Etrafını işaret etti. “Saçmalıktan başka bir şey değil.”

“Git buradan,” dedim. Isabelle’in Damien’in gözlerini oynaması için hâlâ önünde duruyordum.

Damien beni tepeden tırnağa süzdü. “Nasıl bir oyun peşindesin bilmiyorum, Stoneheart ama işe yaramasını umsan iyi edersin. Neden hiç bilmiyorum ama Nigel bu boktan çiftliği çok istiyor. Burayı ona kazandıranın kim olacağı da umurunda değil. İpin ucundakinin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.” Bakışlarını Isabelle’e çevirdi. “Araziyi kaybedeceksin. Mesele sadece ne zaman olacağı, senin ve ailenin eline bir şey geçip geçmeyeceği. Bu adam sana ne vadediyor bilmiyorum ama ben çiftlik

karşılığında bir şey almanı sağlayabilirim. Ya da hacze gitmesine seyirci kalırsınız ve elinizde hiçbir şey kalmaz. Sana kalmış.”

Arkasını dönüp uzaklaşmasını izlerken içim öfkeyle yanıyordu.

Isabelle kolumu sıkmayı bıraktı. Geri çekilip montunu düzeltti. “Ona saldırmama izin vermeliydin.”

“Buraya kadar gelip karşına çıkacak cesareti nereden buldu, inanamıyorum.”

“Burada olacağını bilmiyordu, değil mi?”

“Hayır.”

Bir an bana baktı, ne düşündüğünü merak ettim. “Bir de bunun için endişelenecek vaktim yok. Çiftliğimizi kaybetmemek için nasıl bir Noel mucizesi yaratacağımı bulmalıyım.”

Söylemek istedim. *Çiftliği kaybetmenize izin vermeyeceğim.*

Ama ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirdim? Buraya çiftliği kurtarmak için değil, aileyi satışa ikna etmek için gelmiştim.

Sorun şuydu ki, çalıştığım şirket satın alsa da almasa da Cooklar çiftliklerini kaybedeceklerdi. Isabelle’in gerçekten bir Noel mucizesine ihtiyacı vardı.

Oysa mucize diye bir şey yoktu.

ISABELLE

oğın ama muhtemelen yeterince yoğun olmayan bir hafta sonunun ardından pazartesi gününün büyük kısmını annemle birlikte ağaç çiftliğinde kasiyerlik yaparak geçirdim. Hafta içine göre iyi satış olmuştu ancak Noel'e bu kadar yaklaşmışken daha iyisini umuyordum. Önceden kesilmiş çok sayıda ağaç hâlâ satılmadığı gibi hasat için hazır olan ancak henüz kesilmemiş düzinelerce ağaç da vardı.

İşlerin iyi gitmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Strese verdiğim tepki her zamanki gibi daha da çok çalışmak oldu. Ağaç kesim çiftliğinde işler yavaşladığında ren geyikleriyle ilgileniyor, kar kürüyor, daha fazla çelenk yapmak için yaprak dökmeyen bitkileri ayıklıyor ve Noel neşemi korumak için elimden geleni yaparak müşterilerle sohbet ediyordum.

Gün bitip de hava kararınca yorgun ve aç bir hâlde evime döndüğümde Elias'ın bütün öğleden sonra nereye kaybolduğunu merak ettim. Öğle saatlerinden beri onu görmemiştim.

Geçen gün ağılda beni öpüşü ve benzer birkaç hareketi hafızamda hâlâ çok tazeydi. Birlikte geçirdiğimiz geceler de öyle. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum -bir anlamı varsa tabii- ama birlikte vakit geçirdikçe onu daha çok arzuluyordum.

Daha çok kalsın istiyordum.

Ama böyle düşünmek başımı, hatta kalbimi belaya sokardı. Ciddi bir belaya.

Verandanın ışığı yanmıyordu ama ön pencere parlıyordu. Hatta sadece parlamakla kalmıyor, ışıldıyordu. Kapının önünde, benim koymadığım büyük kırmızı fiyonklu bir çelenk vardı. İşe o kadar odaklanmışım ki evi hiç süslememiştim. Annemin uğramış olabileceğini düşündüm. Tam da onun yapacağı bir şeydi.

İçeri girince nefesim boğazımda düğümlendi. Oturma odasında güzelce süslenmiş bir Noel ağacı duruyordu. Beyaz ışıklar parlıyor, parlak süslerin üzerine yansıyor. Ağacın tabanında bir ağaç eteği bile vardı ve tepesine de altın bir yıldız kondurulmuştu.

Noel'i çok severdim ama şimdiye kadar kendi evimde pek ağaç bulundurmamıştım çünkü hiç vaktim olmamıştı. Her yıl kendime bunun çok da önemli olmadığını söylesem de Noel sabahına keyif alabileceğim güzel bir ağaç olmadan uyandığımda hep hüznlenirdim.

Kapı aralığında durmuş, açık kapıdan içeri giren soğuk havaya aldırmadan güzel ağaca bakıyordum.

Elias elinde iki fincanla mutfaktan çıktı. "Beğendin mi?"

"Çok güzel." Bir ona, bir ağaca baktım. "Bir dakika, bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Maddie yüzünden. Ağaç olmadığından şikâyet ediyordu."

Güldüm. "Ben de bir Noel ağacım olsun istiyordum ama bir türlü fırsat bulamamıştım."

"Çözdüm o işi." Fincanlardan biriyle arkamı gösterdi. "Kapıyı kapamak istersin belki."

"Ah." Arkama dönüp kapıyı kapadıktan sonra montumu ve botlarımı çıkardım. Elias bana kupalardan birini uzattı;

kremşantili ve şeker serpiştirilmiş sıcak çikolata. “Teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel.”

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. “Sadece bir ağacın olsun istersin diye düşünmüştüm. Annen bana süsleri nerede bulabileceğimi gösterdi. Ama yıldızın yoktu, ben de Rustik Noel’den bir tane aldım. Oradan başka süsler de aldım aslında. Noel Köyünün dibinde yaşamak oldukça pratik. Tabii bu tür şeylere meraklıysan.”

Umursamaz tavrına güldüm. Noel konusunda huysuzluk etmeye çalışıyordu ama ben işin iç yüzünü görebiliyordum.

Sıcak çikolatalarımızı alıp kanepeye oturduk. Odun sobasını yakmıştı, ışıklar kapalıydı, sadece Noel ağacının ışıltısı vardı. Her şey o kadar rahat ve Noel havasındaydı ki kalbim sıcacık oldu. Omzuna yaslanabilmek için ona yaklaştım ve bacaklarımı altına aldım.

“Ağaç için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Duraksadı. “Mutlu Noeller, Belle.”

Derin bir nefes aldım, elimdeki fincanın sıcaklığının, yanımdaki bedeninin ve eski takma adımın dudaklarından dökülüşünün tadını çıkardım. “Mutlu Noeller, Elias.”

Uzun bir süre sessizce oturduk, sıcak çikolatalarımızı yudumladık ve odun sobasındaki ateşin çıtırtısını dinledik. Vücudumdaki gerginlik azaldı, günün stresi eriyip gitti ve başka bir his uyanmaya başladı.

Arzu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi kupalarımızı alıp kahve masasının üzerine koydu. Sonra beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Beni tutkuyla öpüşünde bu kez farklı bir şeyler vardı. Çoğu akşam, sanki tek amacımız şehvetimizi tatmin etmekmiş gibi, gizlemediğimiz bir acelecilikle saldırırdık birbirimize.

Ama bu sefer o telaş yoktu sanki. Elias’ın öpüşleri yavaş ve yumuşaktı. Dilinin ağzımın içinde dolaşmasının tadını çıkardım.

Ellerimle omuzlarındaki ve sırtındaki sert kasları keşfederken kokusunu içime çektim.

Tam bir erkekti. Fazlasıyla maskülendi. Sesinin o pes tınısından güçlü ellerine ve bedeninin üzerimdeki ağırlığına kadar her şeyiyle ilkel arzuların vücut bulmuş hâliydi. Hormonlarım baş döndürücü bir dalgalanmayla tepki verdi. Onu istiyordum, hem de her şeyiyle. Hemen şimdi istiyordum.

Bir kez daha, sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi hareket etti. Gömleğimi çekti ve tenimi sıcak öpücükleriyle kapladı. Kıyafetlerini yırtar gibi çıkarttım, daha fazlasına ihtiyacım vardı; daha fazla ten, daha fazla temas, daha fazla sıcaklık.

Sinir uçlarım alev aldı, bedenlerimiz bir araya gelirken hislerime teslim oldum. Kalçam onunkiyle buluşmak için yükseldi ve dudaklarımdan çıkan inilti ateşin yumuşak çıtırtılarına karıştı. İçime girerken, beni ele geçirirken inledi.

Bana ihtiyacım olan her şeyi ve çok daha fazlasını verdi.

Ona sarıldım, hareketlerimiz giderek kontrolden çıktı. Tutku içimize işledi, sanki sadece bedenlen değil, ruhen de birleşmiştik. Birlikte hareket ettik, birlikte inledik, birlikte nefes aldık. Ânın yoğunluğuyla kapıldığım girdabın beni alıp götürmesine izin verdim, sonuçlarını umursamadım bile.

Bu gece, kendimi Elias'a verdim.

Delici yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve hareketlerimiz yavaşladı. Ateşliydik, zor nefes alıyorduk, patlamaya hazırдық ama o anda bir şey hissettim. Bu artık sadece seks değildi. Şehvetimizi tatmin edip yolumuza devam etmek için burada değildik.

Neredeyse söyleyecektim. Neredeyse kalbimin fısıldadığı kelimeleri dile getirecektim.

Seni seviyorum.

Ama söylemedim. Korku beni alıkoydu ve belirsizliğe yaslanıp tedbiri elden bırakmak yerine, bizi buraya getiren arzuya odaklandım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, dudaklarını

tekrar kendime çektim. Kalçamı ona doğru kaldırıp ağzına doğru inledim.

O da karşılık verdi, yenilenmiş bir şevkle içime girdi.

Doruğa ulaşırken gözlerim yuvarlandı ve zevk dalgaları arasında kendimi kaybettim. Onun da zirveye ulaştığını hissettim, beni yeniden doruklara ulaştırdı, iniltileri ve hırıltıları ve vücudunun gücü âdeta beni ezdi.

Bitirdiğimizde hâlâ nefes nefeseydik. Gözleri Noel ağacının yumuşak ışıltısını yansıtıyordu. Saçlarımı yüzümden çekip dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu.

Duygular içime işledi. Kendimi çok savunmasız hissettim. Ona çok yakındım ama bir o kadar da korkuyordum. Burnu benimkine değdi ve sanki benden ayrılmayı hiç istemiyormuş gibi beni tekrar öptü.

Ayrılmasını istemiyordum. Bu ânın bitmesini istemiyordum.

Birkaç kez daha öpüştükten sonra ayağa kalktı. Kendimi sıcak ve gevşemiş hissediyordum, sanki bir mutluluk bulutunun üzerinde süzülüyordum. Hiç bu kadar derinden tatmin olduğumu hatırlamıyordum.

Temizlenip hızlıca bir akşam yemeği hazırladık. Ama geceye bambaşka bir hava sinmişti. Yemek pişirirken bana yaklaştı, boynumu öptü, saçlarımı okşadı. Kolları beni aşinalıkla, hatta yakınlıkla sardı. Sanki tek kelime etmeden bir adım atmış, ilişkimizi -tabii gerçekten bir ilişkiyse- yeni bir seviyeye taşımıştık.

Neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama büyüüyü bozmak istemiyordum.

Uzun bir günün yorgunluğuyla erkenden yatağa girdik. Yatağa yerleştim, bedenim onunkine doğru kıvrıldı ve kalbimdeki o ufak huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. Devam ettiği sürece bunun tadını çıkaracaktım. Bu gece daha fazlasını isteyemezdim.

Üşüyerek uyandım.

Ayak parmaklarım yorganın dışına çıkmıştı, dizlerimi büküp ayaklarımı tekrar yorganın altına çektim. Perdelerdeki küçük aralıktan ışık sızmiyordu, kendi kendime gecenin bir yarısı olduğunu ve tekrar uyumam gerektiğini söyledim.

Daha rahat bir pozisyon bulmak için döndüğümde yalnız olduğum için üşüdüğümü fark ettim.

Elias neredeydi?

Onun yatağındaki varlığına, yokluğunda uyanacak kadar mı alışmıştım?

Beynim bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar uykuluydu. Banyo kapısına baktım ama aralıktı ve ışık yanmıyordu. içeride değildi.

Yorganı kenara iterek kalktım, sabahlığımı giydim ve yatak odasından dışarı süzıldüm. Noel ağacı dışında -ışıkları tekrar açmış olmalıydı- ve dizüstü bilgisayarının ekranının parlaltısı dışında ev karanlıktı. Bilgisayarı, açık evrak çantası ve birkaç dosyayla birlikte masada oturuyordu.

Çalışıyordu. Oysa ben bütün hafta izinli olduğumu düşünmüştüm. Ama o gün içinde çiftlikte bana yardım edip asıl işini yapmak için geç saatlere kadar uyanık kalıyordu.

Üstelik hepsini tek kelime etmeden benim için yapıyordu. Şikâyet etmeden ya da karşılığında bir şey istemeden. Tamam, sevişiyorduk ama Elias gibi bir adamın birini yatağa atmak için böyle fedakârlıklar yapmasına gerek yoktu. Tek istediği seks olsa bir kızı yatağa atmakta hiç zorlanmazdı.

Beni gerçekten istiyor muydu?

Bu akşamın başlarında kesinlikle istendiğimi hissetmişim. İçimdeyken duyduğum hisler ve bana bakarken gözlerindeki o yoğun bakış. Şimdi de bu. Kariyeri tehlikedeyken, kendisine ait olmayan bir işi yapmak için burada, Tilikum'da kalmayı seçmişti.

Şaşkına dönmüştüm.

İçimde derinlerde bir yer, duyguların ve mantığın ötesinde bir yer Elias'ı istiyordu.

Ama onu bir gece, bir hafta sonu ya da çiftliğimin etrafında dolanırken geçireceğim birkaç hafta için istemiyordum.

Onu istiyordum. Her şeyiyle.

Bu da gerçekten de bir Noel mucizesine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Sadece çiftliği kurtarmak için değil, kalbimi kurtarmak için de. Çünkü Elias'ın onu tekrar kırması hiç de zor olmayacak gibiydi.

Isabelle kıpırdanarak beni uykumdan uyandırdı. Uyanmaya henüz hazır olmadığım için inledim. Oda karanlıktı, muhtemelen sabahın erken saatleriydi, bu da yakında yataktan çıkacağı anlamına geliyordu.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Yavaşça nefes vererek rahatladı. Dışarının soğuk olduğu belliydi ama yatakta birbirimize sokulduğumuzda rahat ve sıcacık hissettik.

Birkaç dakika sonra tekrar kıpırdandı. “Günaydın.”

“Günaydın,” dedim uykudan boğuklaşmış bir sesle.

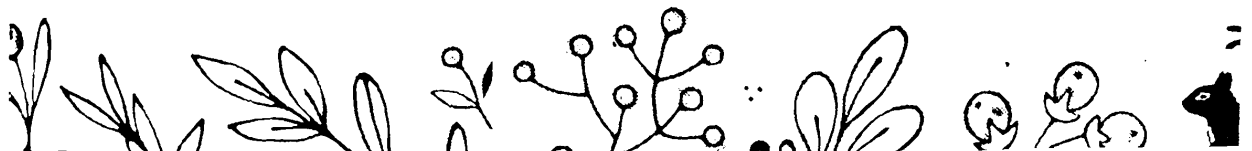
“Kalkmayı hiç istemiyorum ama galiba kalkmam gerek.”

Omzuna tembel öpücükler kondurdum. “Ben de istemiyorum.”

Bir süre daha oyalandık ama sonunda mecburen yataktan çıktık, ikimizin de önünde yoğun bir gün vardı.

Ama Isabelle kollarımdayken uyanmak uzun zamandır görmezden geldiğim derinlerde gizli bir ihtiyacı karşılamıştı sanki. Bağlanma ihtiyacı. Bir keresinde bu ihtiyacın üzerine eğilmeye çalışmıştım. Ama bana pahalıya mal olmuştu. Tekrar böyle bir risk almaya hazır mıydım ya da istekli miydim bilmiyordum.

> Ama işte yine aynı yerdeydim.

Isabelle yeni güne hazırlanırken ben de biraz kahve içtim ve iş e-postalarımı kontrol ettim. Nigel'dan beni projeden çekip Damien'a geri verdiğini söyleyen bir mesaj gelmiş olabileceğini düşünüyordum. Damien Tilikuma 'bu yüzden gelmiş olabilir miydi? Nigel, işi bitirirse terfi sözü mü vermişti ona da?

Nigel istediğini elde etmek için projeyi bana vermeye razı olduysa, aynı hızla elimden alması da şaşırtıcı olmazdı.

Bu da ne halt edeceğimi bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Artık bu inkâr hâlini sürdüremezdim, özellikle de Damien beni çiftlikte görmüşken. Bir haftadan fazladır ofise gitmemiştim. Arazisini bize satması için ikna etmem gereken kadınla yatıyordum. Onun yanında çalıştıkça, buraya geliş sebebimi gerçekleştirebileceğime, yani onu ailesinin arazisini satmaya ikna edebileceğime olan inancım azalıyordu.

Veri merkezimiz için uygun olabilecek diğer mülkler hakkında araştırma yapıyordum. Birkaç makul seçenek var gibiydi. İçlerinden biri Tilikum'dan çok uzakta sayılmazdı, kasabanın hemen kuzeyindeydi. Arazi yapısı inşaat için pek uygun değildi ama anladığım kadarıyla işe yarayacak gibi görünüyordu.

Nigel'ın neden Cookların çiftliğini satın alma planından vazgeçip bu araziye tercih etmediğini merak ettim.

Muhtemelen maliyetle ilgiliydi. O arazinin satılık olması bir avantajdı ama bedeli, Cookların çiftliği için yapacağımız tekliften daha yüksekti. Yine de Nigel'a ikna edici bir açıklama yapabilir ve satıcıyı istediği fiyattan vazgeçirebilirim, aynı anda birden fazla sorunu çözebilirdim.

Isabelle yatak odasından çıktı, üzerinde uzun kollu bir gömlek ve bu kadar seksi olmaması gereken o lanet kot tulum vardı.

Kollarını arkadan boynuma doladı ve bana doğru iyice eğildi. "Ben çıkıyorum."

"Benim önce burada halletmem gereken bazı işler var."

“Tabii ki.” Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sonra görüşürüz.”

Potansiyel yeni arazi için bir teklif üzerinde çalışmaya başladım. Veriler ikna ediciydi ama kaçırdığım herhangi bir nokta olmadığından emin olmak adına gidip bölgeyi bizzat görmem gerekiyordu.

Telefonum Alice’ten gelen ve bugün işe gelemeyeceğini bildiren bir mesajla çınladı. Normalde beni rahatsız ettiği için homurdanırdım ama nedense aklıma sadece tek bir düşünce geldi: Bir sorun mu vardı?

Maddie’yle ilgili bir şey miydi?

Mesajına cevap vermek yerine telefonla aradım.

“Lütfen işe gelmediğim için söylenme,” diyerek açtı telefonu.

“Hayır, söylenmeyeceğim. Neler oluyor? Maddie iyi mi?”

“Sanırım kulak enfeksiyonu geçiriyor. Acil servise gidiyoruz.”

“Normal bir şey mi? iyileşecek mi?”

“Evet, çocuklar bazen kulak enfeksiyonu geçirir. Canı yarıyor ama iyileşecek.” Duraksadı. “Şey, ücretli iznim kalmadı, o yüzden...”

“Merak etme. Ben hallederim.”

“Teşekkürler,” derken sesinden rahatladığı belliydi. “Seni daha sonra ararım.”

Veda edip kapattım. Alice, Maddie’nin iyi olacağına dair güvence vermiş olsa da çocuk için hâlâ endişeleniyordum.

Fizik tedavi işi ne olmuştu acaba? Bektan babası masrafın kendi payına düşen kısmını ödemiş miydi?

Şu anda Maddie için yapabileceğim bir şey yoktu, ben de diğer araziye gidip birkaç fotoğraf çekmeye karar verdim. İlanı veren emlakçıyı arayıp daha fazla bilgi aldım. İstersem araziye gezebileceğimi söyledi. Sınırlar kazıklarla işaretlenmişti ve arazinin bir kısmı tel çitle çevriliydi. Teklifime eklemek için birkaç fotoğraf çekecek ve Nigel’in muhtemel itirazlarını öngörmeye çalışacaktım. İşe yaraması için iyi hazırlanmalıydım.

Araziye gittiğimde her yer karla kaplı olmasına rağmen işe yarayacağını gördüm. Arazinin büyük bir kısmı boş bir tarlaydı ve gayet düzdü, arka tarafıysa bir tepenin yamacına çıkıyordu. Ama yıkılacak mevcut bir yapı yoktu ve çok fazla derecelendirme yapılmamıştı. Tesis çalışanlarının Tilikum'da ya da yakındaki diğer kasabalardan birinde rahatlıkla yaşayabileceği konumdaydı.

Burayı almak ve veri merkezinin inşaatına başlamak kolaylıkla halledilebilirdi ama Nigel, Cookların çiftliğine öncelik vermişti. Görmediğim bir neden mi vardı? Altyapıya erişim? İnşaat masrafları?

Araştırmaya devam edip bunu çözmem gerekecekti.

Arabama geri döndüm, alışkanlıktan e-postalarımı kontrol ettim.

Alice'in zammı hakkında IK'dan cevap gelmişti.

Maaşımı artırmayı reddediyorlardı.

Kahretsin. Neden ki? Öfke içimden sel gibi aktı. Bu yaptıkları saçmalığın dik âlâsıydı. Nigel'ı aramalı ve...

Ne var ki Nigel'in gözüne girmek istiyorsam bu konuda çok fevri davranamazdım. Ve onun gözüne girmek zorundaydım yoksa onu ikna etme şansım olmadan teklifim suya düşerdi.

İstediğimi elde etmek için oyunu onların kurallarına göre oynamak zorundaydım.

Alice'in maaşını sonra düşünecektim. Başka seçeneğim yoktu.

Ama hâlâ kızgındım.

Tilikum'a geri döndüğümde moralim bozuktı. Kasabayı kaplayan Noel süsleri sinirlerimi bozuyordu. Gerçekten de ışık direklerinin hepsini dev bir baston şekerle süslemek zorundalar mıydı? Ne anlamı vardı ki?

Her çelenk ve ışık dizisi rahatsızlığımı daha da artırıyordu. Lumberjack Park'taki Noel ağacı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ve kaldırımda yürürken Noel şarkıları söyleyen bir gruba

çenelerini kapamaların, herkesi rahatsız etmeyi bırakmalarını söylemek geçti içimden.

Derken onu gördüm. Siktiğimin Damien Barrett'ını.

Bakır Tencere'ye girerken yanından geçmiştim ama o olduğuna hiç şüphe yoktu. Neden hâlâ Tilikum'daydı? Dün onu Noel Köyü'nden kovmamın ardından gitmiş olmalıydı.

Telefonum çalıp da ekranda Nigel'in ismi belirlediğinde pek şaşırmadım. Elbette beni şimdi arayacaktı.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak -*Oyunu oyna, Elias*— cevap verdim. “Stoneheart.”

“Ofiste misin?”

“Hayır, dışarıdayım ama söyle...”

“Sorun değil, telefonda da halledebiliriz.”

Kahretsin. Neyi telefonda halledecektik? “Tabii.”

“Bu sabah Damien'la konuştum. Görünüşe göre Cooklarla görüşmek için Tilikum'da. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun.”

Bir açıklama yapmadan önce bu işin nereye varacağını görene kadar beklemeye karar verdim. “Evet.”

“Bana seni Cookların çiftliğinde onların işlerine yardım ederken gördüğünü söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet, ama...”

“İlginç bir bakış açısı. Alışılmadık ama ilginç. Etkilendim. Fakat...” Duraksaması hayra alamet değildi. “O çiftliği almak konusunda işi sündürürsen projeyi Damien'a geri veririm. Tatilden önce işi bitirebileceğini düşünüyor.”

“Zırvalıyor.”

Nigel güldü. “O da senin için aynı şeyi söylüyor.”

“Eminim söylemiştir. Dün Isabelle Cook'a gittiğinde ben de oradaydım. Kadın onunla görüşmek şöyle dursun, elini bile sıkmadı.”

“Arazinin sahibi o değil, ailesi.”

“Farkındayım ama onlar yakın bir aile. Asıl kararları veren Isabelle.”

Gerçi hepsinin kaybedecek çok şeyi vardı.

“Bu proje yeterince uzadı. Lanet olası veri merkezini nereye inşa edeceğim konusunda endişelenmeden Noel’i ailemle geçirmek istiyorum. Aylar önce bitmiş olmalıydı.”

“Belki de diğer seçenekleri değerlendirmenin zamanı gelmiştir.”

“Hayır.” Sesi bir kırbaç gibi şakladı. “O çiftliği istiyorum.”

Bir an için karşı koymayı düşündüm. Ama arabadaydım ve alternatif alan için ikna edici bir argüman sunacak durumda değildim. Ayrıca, bunu yüz yüze yapmak istiyordum. Nigel’i yüz yüze ikna etmek daha kolaydı.

“O zaman Damien’in yolumdan çekilmesini istiyorum. Çiftliğe tekrar gelmesi onları kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Ondan hoşlanmıyorlar ve sana garanti ederim ki onunla anlaşamayacaklar. Bu işin çözülmesini istiyorsan bırak ben halledeyim.”

“Tamam. Ama Noel’den önce satış sözleşmesinin imzalanmış hâlde masamda olmasını istiyorum.”

Sertçe yutkundum ama sesimin pürüzsüz çıkmasını sağladım. “Anlaşıldı.”

Telefonu kapayınca derin bir nefes aldım.

Şimdi ne hak edecektim?

ISABELLE

Bakır Tencere’de mutlu bir Noel müziği çalıyor, garsonlar Brestoranda koşturarak müşterilerine iştah açıcı yemekler götürüyordu. Işıklar yanıp sönüyordu ve ön kapının yanında, meşe palamutları, kırmızı ekoseler ve minik tahta sincaplarla süslenmiş küçük, sevimli bir Noel ağacı duruyordu.

Marigold karşımda oturmuş, neşeyle bir dosyanın sayfalarını karıştırıyordu.

Bir düğün dosyası. Annika ve Levi için.

Bütün kasaba Levi Bailey’nin Annika Haven’a evlenme teklif ettiği haberiyle çalkalanıyordu. Bir Haven ve bir Bailey’nin evlenmesi bile büyük haberken —kimsenin gerçekleşeceğini hayal bile edemeyeceği bir şeydi bu— bir de düğün çok yakındaydı. Yılbaşında.

Yeni başlangıçları simgeleyen bir tarih olması bakımından çok anlamlıydı. Birbirlerine çok âşıklardı ve birlikte yeni bir hayata başlamaya can atıyorlardı. Marigold da böylesine çılgın bir zaman çizelgesine rağmen düğünü planlamaya bayılıyordu.

Memnun bir gülümsemeyle dosyayı kapatırken, “Her şey çok iyi gidiyor,” dedi.

“Bundan şüphesi olan var mıydı?”

“Benim vardı açıkçası. Ama meydan okumayı severim.”

Gülümsedim. “Şüphesiz. Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim.”

“Annika’nın yumuşak başlılığı ve Levi’nin tek isteğinin Annika’yla evlenmek olması da yardımcı oluyor. Ayrıntılarla fazla ilgilenmiyorlar, bu da bize biraz esneklik sağlıyor.”

“Sence de çok romantik değil mi? İki kan davalı ailenin aşkla bir araya gelmesi?”

İç çekti. “Romantikten de öte. Bayılıyorum buna. Dürüst olmak gerekirse, biri bunun hakkında bir kitap yazmalı.”

“Ben okurdum.”

“Aynen. Konu dışı ama benimle öğle yemeği yediğin için tekrar teşekkürler. Şu sıralar çok meşgul olduğumu biliyorum ama seni görmek gerçekten çok güzel.”

“İyi ki aradın. Sanırım küçük bir molaya ihtiyacım vardı ve ikimiz de biliyoruz ki bana kalsa bunu yapmazdım.”

“Tam olarak öyle. Son zamanlarda sana çok çalıştığını söyleyen oldu mu?”

Sanki cevabı tavanda bulacakmışım gibi gözlerimi kaldırdım. “Bugün değil.”

“Bunu bir hatırlatma olarak kabul et.”

“Teşekkürler, Mari. Gerçi dürüst olmak gerekirse, kendimi her zamanki kadar Öldürmüyorum. Bir yardımcımız var.”

“Yeni birini mi işe aldın?”

“Elias babam düştükten sonra bana yardım etmeyi teklif etti ve o zamandan beri de destek oluyor.”

“Elias mı? Çiftlikte size yardım mı ediyor? Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Noel ağaçlarını ve saman balyalarını taşıırken ne kadar seksi olduğunu yüksek sesle itiraf edebilir miyim?”

“Hayal etmekte zorlanıyorum.”

Güldüm. “Biliyorum ama eskiden çiftliğe çok yardım ederdi. O günlere döndü.”

“Dur bir dakika.” öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Onunla yatıyorsun, değil mi?”

Sanki az önce kasabadaki tüm çocuklara Noel Baha'nın gerçek olmadığını söylediğimi iddia etmiş gibi yüzümü buruşturdum. “Tabii ki hayır.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Peki. Evet. Benim evimde kalıyor.”

“Sana dikkatli olmanı söylememe gerek olmadığını biliyorum. Ama dostum, umarım temkini elden bırakmıyorsundur. Sadece korunmayı kastetmediğimi de anlamışsındır. Gerçi o da var.”

“Her iki konuda da olabildiğince dikkatli davranıyorum.” Uzunca bir nefes verdim. “Büyük bir risk aldığımın farkındayım. Aramızdaki şey sadece bir seks ilişkisi olarak kalabilir, belki de o şehirdeki hayatına geri döndüğünde hiçbir yere varmayacak bir şey.”

“Peki bu senin için sorun değil mi?”

“Sesindeki şüphecililiği duyuyorum.”

“Peki, beni suçlayabilir misin? Ona âşıktın ve şimdi oldukça belirsiz koşullar altında hayatına geri döndü.”

“Tamamen haklısın ve temkinli olmam gerektiğini biliyorum. Kalbimi iki kez kırmasına izin vermem en büyük aptallık olur.”

“Kalbini tekrar kırsa bile sana asla aptal demem. Ama kırarsa, onu mahvetmek için iznine ihtiyacım var.”

Başımı yana eğdim. “Mari, sen dünyanın en tatlı insanısın. Senin kimseyi mahvetmen mümkün değil.”

Omuz silkti. “Bir yolunu bulurdum. Hâlâ çiftliği almaya çalışıyor mu yoksa vaz mı geçti?”

“O konuda pek konuşmadık.” İçimi çektim. “İş arkadaşlarından biri dün çiftliğe geldi ve Elias bundan hiç memnun olmadı.

“Ne oldu?”

“Ben uzaklaşmaya çalışırken adam bileğimi tuttu ve Elias gelip onu itti.”

“Biliyorum, söylememem gerek ama bu çok seksi.”

“Aslına bakarsan böyle düşünmene sevindim çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Güldü. “Köy nasıl gidiyor peki? Gelecek yıl sizi idare etmeye yetecek mi?”

“Bilmiyorum. Rakamlara bakmaya korkuyorum.”

“Böyle şeylerle uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm.”

Uzanıp elimi sıktı. “Ama ben sana inanıyorum.”

“Teşekkürler.”

1 defonu çaldı. “Çok üzgünüm ama düğünle ilgili arıyorlar, cevap vermem gerek.”

“Elbette.”

Marigold kalkıp telefon görüşmesini yapmak üzere dışarı çıktı, giderken de montunu giydi.

Tam o çıkarken içeri giren adamın kim olduğunu görünce çok şaşırdım. Elias’ın şirketindeki şu pislik herifti. Damien Barrett.

Hâlâ Tilikum’da ne işi vardı? Dün onunla konuşmayı reddettiğimde gittiğini düşünmüştüm, özellikle de Elias ona haddini bildirdikten sonra.

Garson ona benimkinin hemen arkasındaki masayı gösterdi ama beni fark etmemiş gibiydi. Kadın uzaklaşır uzaklaşmaz telefonuna cevap verdi.

Belki bana öyle geldi ama ne kadar kabaydı. Marigold gibi dışarı çıkamaz mıydı? Sanki bütün restoran onun konuşmasını duymak zorundaydı.

“Selam, Nigcl. Evet, benim.”

Nigel. Bu isim tanıdık geliyordu. Patronları mıydı?

“Ona güvenemeyeceğini biliyorsun, saçmalıyor.” Sesi sinirli geliyordu. “Bu kesinlikle doğru değil. Hassas bir durum olduğunun farkındayım ama ben ne yaptığımı biliyorum.”

Çiftlikten mi bahsediyordu? Her neden bahsediyorsa kesinlikle duymamam gerekirdi. Ama benim hatam değildi ki. Dinlemek için özel bir çaba sarf etmiyordum.

“Nc dedi?” Bir duraksama oldu. “Onların arasına karışmış olabilir ama bu nc işe yarayacak ki? Kanacaklarını hiç sanmıyorum. Belki kız hariç. Bence aralarında bir şeyler dönüyor.”

Mideme fena bir his yayıldı. Kız dediği bendim belli ki. Aralarına karışmak mı? Elias’ın çiftliğimizdeki işlere sırf bizi satışa ikna edebilmek için yardım ettiğini mi ima ediyordu?

Peki Elias gerçekten bu yüzden mi yanımızdaydı? Her şey planlı mıydı?

“Burada açık bir çıkar çatışması var, Nigcl. Bunu görmelisin.”

Damıcn denen adamın sözlerine inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

Elias’ın gerçekte neden burada olduğunu bilmiyordu.

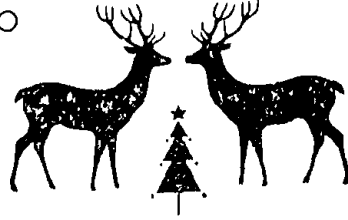
Gerçi ben de bildiğimden emin değildim.

Belki de aramızda gerçek bir şeylerin filizlendiği konusunda kendimi kandırıyordum. Belki de ona güvenmemiz için çiftliğimize yerleşmişti sahiden de. Böylece bizim tarafımızda olduğunu düşünecektik.

Onun böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemiyordum.

Ama ona bir kez güvenmişim ve gitmişti. Şimdi tekrar güvenebilir miydim?

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

ELIAS

Raman küremek işe yaramıyordu.

Isabelle'in taktiğini uygulayarak ağılda biraz stres atmaya karar vermiştim. Horace kulübesindeydi ve bana eğlenir gibi mi yoksa düşmanlıkla mı bakıyor, anlayamıyordum. O kapının bir tarafında, ben de diğer tarafında kaldığım sürece sorun çıkmayacaktı.

Sırtımdan aşağı bir damla ter aktı, havada saman tozları uçuşuyordu. Hayvan kokusunu artık neredeyse hiç fark etmiyordum. Bu koku çiftliğe ilk geldiğimde beni bir yük treni gibi çarpmışken şimdi neredeyse hiç fark etmiyor olmam garipti.

Noel Köyündeki hafif uğultu ağıla kadar geliyordu. İnsanlar hâlâ yollarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, son dakika hediyeleri alıyor, kurabiye ve şekerle kendilerini şımartıyorlardı. Birden aklıma Isabelle'e Noel için bir hediye almadığım geldi.

Ona bir hediye almam gerekir miydi? Birbirimize hediye verecek miydik? Yaklaşan Noel, Isabelle'le yatıyor olsak da aramızdaki şeye tam olarak bir isim koymadığımızı yüzüme vuran bir hatırlatmaydı. Bu bir ilişki miydi? Yoksa geçici olarak kendimizi şımarttığımız bir eğlence mi?

Ondan ne istiyordum? Daha da önemlisi, o benden ne istiyordu?

Biraz daha saman kürerken Horace bana anırdı.

“Kapa çeneni, göt herif.”

Yine anırdı.

“Biliyor musun, aslında bu samanları almana izin vermek zorunda değilim. Seni orada bırakabilirim ve sen de orada durup yemeğine bakmak zorunda kalırsın.”

Bu onu susturdu.

Görmezden geldiğimiz aşikâr bir gerçek vardı. Çiftlikten bile daha büyük bir gerçek.

Isabelle benim eski sevgilimdi.

Bir geçmişimiz vardı ama hiç bahsini açmamıştık.

Her ne kadar geçmişin geçmişte kaldığına inanmak istesem de, yaşlı deli Harvey Johnston'ın haklı olduğunu hissediyordum. Geçmiş beni yakalayacaktı.

Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Kariyerimi nasıl kurtaracağımı bulmalıyım.

Horace yine anırdı.

“Evet, evet. Neredeyse bitirdim.”

“Horace, uslu dur,” dedi Isabelle arkamdan.

Yabayı yere bırakıp döndüm. Üzerinde montu yoktu, sadece uzun kollu gömleği ve tulumu vardı. “Üşümüyor musun?”

“Üşüyorum ama sorun değil. Montumu arabada unutmuşum. Sonra alırım.”

Bir şey vardı. Gözlerinden, mesafesini koruyuşundan anlayabiliyordum. “Her şey yolunda mı?”

“Bilmem. Sanırım. Gidip montumu alayım da işe koyulayım.”

“Belle.”

“Gerçekten, sorun yok. Marigold'la öğle yemeği yedim, bir sürü iş kaldı. Sonra konuşuruz.”

“Yapma bunu.”

“Neyi yapmayayım?”

“Hani şu uzaklaşmanın ve kendini meşgul etmenin her şeyi düzelteceğini iddia ettiğin şeyi.”

Ellerini beline koydu. “Peki sen ne yapıyorsun? Eminim eğlenceli olduğu için Horace’a saman küremiyorsundur.”

Horace ondan bahsedildiğini anlamış gibi yine anırdı. “Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum.”

“Ben de tam olarak bunu yapacağım.”

Çenem kasıldı. Çok fazla yöne doğru çekiliyordum. Isabelle, çiftlik, Damien, Nigel. Her şeyi nasıl yoluna koyacağımı, vazgeçmek istemediğim şeyleri bırakmadan istediğimi nasıl elde edeceğimi bilmiyordum.

“Peki, git kafanı topla,” dedim. Telefonum çalmaya başladı ama duymazdan geldim.

“Neden buradasın?”

Sözlerinin ağırlığı beni durdurdu. Soru buydu, değil mi? Burada ne işim vardı?

Isabelle’e yardım etmek için mi buradaydım? Yoksa terfi almayı garantilemek için onları çiftliğe satmaya ikna etmenin bir yolunu mu arıyordum?

“Bilmiyorum.”

Gözlerindeki hayal kırıklığı içimi burktu. “Damien hâlâ şehirde. Nigel’la konuşurken duydum. Patronunun adı buydu, değil mi?”

“Evet.”

“Burada olma sebebinin içeriye sızma çabası olduğunu düşünüyorlar. Bunca zamanı sırf arazimizi almanın bir yolunu bulmak için burada geçirdiğini.”

“Belle.”

“Doğru mu, değil mi?”

“Tam olarak değil.”

“Bu da ne demek oluyor? Ya doğrudur ya da değildir.”

“Çok daha karmaşık. Seni manipüle etmeye çalışmıyorum.”

“Peki arazimizi satın almayı hâlâ düşünüyor musun düşünmüyor musun?”

Tereddüt ettim.

Hata yapmıştım.

“Lanet olsun/” dedi tükürür gibi. “Tahmin etmeliydim. Neden kendimi seninle yine bir karmaşanın içine soktum ki?”

“Belle, hayır...”

“Bana öyle demeyi kes. Yanlış yaptığımı anlamalıydim?”

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Lanet olsun. Cebimden çıkardığım telefonu duvara fırlatmaya hazırdım. Ama arayan Alicc’ti.

Endişeyle kaşlarımı çattım. Maddie’nin kulak enfeksiyonu yüzünden ofis dışında olduğunu zaten biliyordum. Bir şey mi olmuştu? Düşündüklerinden daha mı kötüydü?

Isabelle’le aramız berbat olmasına rağmen cevap verdim. “Her şey yolunda mı? Maddie nasıl?”

“O iyi, bu yüzden aramadım. Az önce babanın avukatından bir telefon aldım.”

“Ne istiyormuş?”

Derin bir nefes aldı. “Elias, baban vefat etmiş.” Tereddüt ettim, kendimden bir tepki bekledim -şok, üzüntü, herhangi bir şey- ama sadece hissizlik vardı. “Nasıl? Ne zaman?”

“Kalp krizi. Birkaç gün önce olmuş ama onu bulmaları biraz zaman almış. Çok üzgünüm. Avukat onu aramanı istedi. Ailesinden bir tek sen varmışsın, bu yüzden de ilgili işlemleri onaylayacak birine ihtiyaçları var. Bir de vasiyet falan işte. Numarasını gönderirim.”

“Teşekkürler.”

“İyi misin? Konuşmaya ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Ben iyiyim. Hallederim.”

“Tamam. Maddie’nin selamı var.”

Altında ezildiğim onca şeye rağmen Maddie beni gülümsetti. Hemen hemen. “Kulağı nasıl?”

“Daha iyi. Kulağına sıcak bir ped koymak iyi gelirmiş, antibiyotikler de yakında etkisini gösterir. Seyahat ayarlamaları

ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Evden halledebilirim.”

“Sen Maddie’ye iyi bak, yeter.”

Aramayı sonlandırıp telefonumu cebime koydum. Isabelle endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Babam ölmüş.”

“Aman Tanrım. Çok üzüldüm.”

“Önemli değil. Yakın değildik.”

“Biliyorum ama yine de zordur.”

Hayır, değildi. Öyle olmalıydı ama hiçbir şey hissetmiyordum. “Gidip avukatını aramam gerek. Düzenlemeler falan.”

“Evet, tabii ki. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır. Ben hallederim.”

Başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştım.

On iki saat sonra New York’taydım.

Gecenin bir yarısıydı. Otelime gidip uyumaya çalıştım. İşe yaramadı. Sinirden içim içimi yiyerek huzursuzca tavanı izledim. Bir saat kadar sonra da pes ettim. Odanın içinde volta atmak da işe yaramamıştı ama yerimde duramıyordum.

Babam için üzölmüyordum. Ölümü bile canımı yakmadığına göre bende bir sorun olduğu açıldı. Pek bir ilişkimiz olmamıştı ama yine de babamdı. Bir şeyler hissetmem gerekmez miydi?

Maddie kalbimin attığını söylemişti ama artık onun haklı olduğundan pek emin değildim.

Sonunda güneş doğdu. Duş aldım ve babamın avukatıyla yapacağım görüşme için giyindim. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı içimi tuhaf bir korkuyla dolduran dairesine gitmem gerekiyordu.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken telefonum çaldı. Arayan annemdi. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. İlginç bir görüşme olacaktı.

“Merhaba, anne.”

“Elias, baban öldü.”

“Evet, duydum. Şu an New York'tayım.”

“Güzel. Sonunda seni aradıklarına sevindim. Onlara mese-
lenin benimle bir alakası olmadığını söyleyip durdum. Boşanma
denen şey ne için var, anlamıyorum ki!”

“Ne demek istiyorsun? Ne zaman öğrendin?”

“Sanırım birkaç gün önceydi.”

“Ve beni aramadın, öyle mi?”

“Yani, sonuçta benimle ne alakası var ki. Avukatın seninle
temasa geçmesi gerekiyordu. Birinci derece akrabası sensin.”

Nefesimi verdim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu.

“Avukatı dün beni aradı. Her şeyle ilgileneceğim.”

“Her şeyi hallet. Bir daha beni aramalarını istemiyorum.”

“Aranmayacaksın, merak etme.”

Nezaket göstermeye gerek duymadan telefonu pat diye
kapadım.

Günlerdir biliyordu ve beni arama zahmetine katlanmamış
mıydı?

Kim böyle bir şey yapabilirdi ki?

Görünüşe göre annem.

Onu aklımdan çıkarıp otelden ayrıldım ve bir taksiye atlayıp
babamın dairesine gittim. Daha önce babamın evine hiç gelme-
mişim; boşandıktan sonra satın aldığı bir dairede yaşıyordu.
Avukat —Diego Ridgeway adında bir adam- içeri girebilmem
için şifreyi gönderdiğinden kendisinin gelmesini beklemedim.
Asansörle babamın katına çıktım ve içeri girdim.

Hava soğuktu. Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra termos-
tatı kontrol ettim. Açıktı ama on altı dereceye ayarlanmıştı.
Küçüklüğümden kalma puslu bir anı canlandı gözümde. Ba-

bam üşüdüğümde kaloriferi açmak yerine üzerime bir kazak giymemi söylediler.

Onca zenginliğine rağmen her zaman pinti biri olmuştu.

Mobilyaları eski ve yıpranmıştı, duvarlarsa bomboştu. Milyonlarca dolar serveti olan bir adamın böyle bir dairesi olmasını kimse beklemezdi.

Etrafta dolaştım ama görececek pek bir şey yoktu. Mutfak tezgâhında birkaç kirli tabak ve boş bir şarap şişesi duruyordu sadece. Çalışma odası da evin geri kalanı gibi derli toplu ve sadeydi. Ne bir fotoğraf ne de bir sanat eseri vardı. Sadece bir dizüstü bilgisayar ve birkaç posta.

Ana yatak odasındaki yatak dağınıktı. Orada bir başına ölmüştü. İçeri girmedim.

Boş misafir odası, hiç açmadığı bir yığın taşınma kutusu dışında boştu. Ne zamandır orada duruyorlardı acaba? Üstlerinde hiçbir şey yazmıyordu, içlerine bakmaya da gerek görmedim.

Ön kapının açıldığını duyunca Diego'yla buluşmak için dışarı çıktım. El sıkıştıktan sonra alışlagelmiş tanışma diyaloglarına tutunduk. Başsağlığı dileklerini savuşturdum, neyse ki o da hemen işe koyuldu.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler,” dedi. “Sizinle irtibata geçmekte geciktiğim için özür dilerim. Görünüşe göre annenizle aramızda bir iletişimlilik olmuş.”

“Beni arayacağını düşündünüz ama aramadı.”

“Onun gibi bir şey.”

“Başka biri söz konusu olsaydı muhtemelen doğru bir varsayım olurdu.”

Yemek masasını göstererek beni yanına davet etti.

“Babanızın miras planının ayrıntıları hakkında sizi bilgilendirip bilgilendirmediğinden emin değilim.”

“Bilgilendirmedi.”

“Anlıyorum.” Diego duraksadı ve devam etmeden önce belgelere birkaç kez dokundu. “Bu yüzden sizinle şahsen görüşmek

istedim. Vasiyetinin uygulayıcısı olarak, mal ve mülklerinin onun isteğine göre dağıtıldığından emin olmak benim görevim.”

“Elbette.”

“Tek çocuğu olduğunuz için mal varlığının size geçeceğini düşünmenizi de anlıyorum.”

“Sözlerinize bakılırsa böyle bir şey söz konusu değil.”

“Haklısınız. Mirası birkaç kadın arasında paylaştırılacak. Cynthia Lopez, Tiffany Park ve Lorelei Oron. Herhangi birini tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Anladığınızı kadarıyla babanızın her biriyle ilişkisi varmış.”

“Aynı anda mı?”

“Evet.”

“Birbirlerinden haberleri var mı?”

“Artık var. Daha önceden biliyorlar mıydı emin değilim. Ama hiçbiri adamın onlara bıraktığı paradan başka bir şeyle ilgilenmiyor gibi.”

“İnanılmaz.” Etrafıma bakındım. “Belli ki hiçbiri burada yaşamıyor.”

“Hayır. Onlara ev tutmuş ve masrafları için para vermiş. Onlar da...” Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. “İhtiyaç duyduğunda kendilerini onun hizmetine sunuyorlarmış.”

Başımı ağır ağır iki yana salladım. Biriyle gerçek bir ilişki kurmak yerine üç metres tutmak tam da Vincent Stoneheart’a yakışırdı.

Babamın bana bir kuruş bile bırakmadığı haberi beni şaşırtmamalıydı. Ama yine de etkilendim. Kabul etmek istemediğim kadar derinden hem de. Onun servetini önemseydiğim falan yoktu. Para gerçekten umurumda değildi. Birkaç ay önce olsa umursardım.

Sadece beni bilerek saf dışı bıraktığını öğrenmek acı vericiydi. Bütün servetini tek oğlu yerine üç metresine bırakmıştı.

Söyleyecek fazla bir şey yoktu, ben de cenaze evindeki evrak işlerini hallettim. Vasiyetinde cenaze töreni istemediğini yazmıştı ve isteklerine saygı göstermemek için bir neden görünmüyordu. Kadınlardan herhangi biri onun anısına bir şey yapmak isterse kendileri bilirdi.

Diego gidince evi son bir kez dolaştım. Birkaç gün, en geç bir hafta içinde boşaltılacak, eşyaları satılacak ya da bir yerlere bağışlanacaktı. Çok geçmeden başka biri yerleşecekti bu eve, ondan kalan tüm izler yok olacaktı.

Peki nasıl izler bırakmıştı? Hayatında hatırlanmaya değer ne yapmıştı ki? Soğuk ve boş bir yaşam sürmüştü, sonra da çekip gitmişti işte.

Bir anda çarpan farkındalıkla göğsüm sıkıştı. Benim yürüdüğüm yol da farklı bir yere çıkmayacaktı.

Evlerimiz ne kadar da benziyordu. Az sayıda mobilya, çok az süs eşyası, herhangi bir kişisel dokunuştan tamamen yoksun oluşu. Benim evim de babamınki kadar soğuk ve boştu.

Son on yılımı başarı takıntısıyla geçirmiştım. Pıntilik yapıp para biriktirerek. Güç, nüfuz ve sosyal statüyü önemseyerek. Önemli biri olarak görölmek istiyordum, güçlü biri.

Ama önemsedığım o şeylerin beni götüreceğı yer burasıydı işte. Yalnızlık ve ilgisizlik. Yasını tutacak kimsenin olmadığı bir ölüme çıkıyordu bu yol. Kimsenin umursamadığı. Yaşadığıma dair tek kanıt da soğuk, boş bir daire ve kabarık bir banka hesabı olacaktı.

Neredeyse çılgınca bir telaşla telefonumu çıkardım. Uçak bileti almam gerekiyordu. Tilikum'a geri dönmeliydim. Isabelle'e dönmeliydim.

Çok geç olmadan işleri yoluna koymalıyım.

ISABELLE

Noel'e sadece birkaç gün kala umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Sabahı muhasebe işleriyle uğraşan anneme yardım ederek geçirmiştım ve rakamlar pek iç açıcı değildi. Kötü ağaç hasadı, artan maliyetler ve borçlar belimizi iyiden iyiye bükmişti. Daha çok çalışırsam çiftliğin sorunlarını çözebileceğime olan inancım derinden sarsılmıştı.

Ama sezon henüz bitmemişti. Ağaç kesim çiftliğinde kasiyerlik yapacak birine ihtiyacımız olduğundan vardiya almak için oraya gittim. Küçük kasiyer kabiniinde bir ısıtıcı olması büyük şanstı çünkü montumu yine evde unutmuştum. Öğleden sonraki müşteriler için yeterince sıcak çikolata olduğundan emin olduktan sonra Noel ağacı satmak üzere yerimi aldım.

Oturur oturmaz da kendimi Elias'ı düşünürken buldum.

İki gece önce gitmişti ve ondan sadece bir kez haber alabilmişim. New York'a vardığını bildiren kısa bir mesaj atmıştı. Babası konusunda kendimi çok kötü hissediyordum. İlişkilerinin gerginlikle yokluk arasında bir noktada olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Aslında, aralarındaki sorunlu ilişkinin bu kaybı daha da zorlaştırıp zorlaştırmadığını merak ediyordum. Artık * uzlaşma ya da sona erdirmeye ihtimali yoktu. Babası artık yoktu.

Karışık duygular içinde olduğumu söylemek az kalırdı. Acısını paylaşıyordum ve New York'a gidip tüm düzenlemeleri tek başına yapmasından nefret ediyordum. Ama ben onun kız arkadaşı değildim. Öyle olmadığım gün gibi ortadaydı. Amacına ulaşmak için kullandığı bir araç mıydım yoksa sadece uygun bir dikkat dağıtıcı mıydım, bilmiyordum. Ama ikisi de olmak istemediğim kesindi.

Kendimi bu duruma düşürmekten de nefret ediyordum.

Pencereye vuran biri beni düşüncelerimden uyandırdı.

Avcı yeşili şapkalı ve siyah kışlık montlu bir kadın ağaçlardan birinin etiketini kaldırdı. "Açık mısınız?"

"Kusura bakmayın. Noel hayallerine dalmışım galiba."

Etiketi uzattı, kasaya girdim. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller."

Uzun bir nefes verdim. Biraz utanç vericiydi doğrusu. Pencereyi tıklatmadan önce ne kadar süre orada durduğunu merak ettim.

Düşünmeme fırsat vermeyecek bir meşgale bulmam gerekiyordu. Kar küremem ya da bir şeyleri tamir etmem.

Ama asıl sorunu tamir edemezdik. Çiftliği düzeltemezdik.

Elias'ı da düzeltemezdik.

Hata olduğunu bile bile benimle tekrar yakınlık kurmasına bu yüzden mi izin vermiştim? Onu düzeltmeye mi çalışıyordum?

Bir müşteri daha geldi ama neyse ki onu hemen fark ettim. Yavaş giden satışlarımız ya da hayal kırıklığı yaratan rakamlar üzerinde çok durmamaya çalıştım. Ama çok zordu. Sanki beynim ya Elias'la ilgili, karışık duygularıma ya da çiftliğimizin ve Noel Köyü'nün yaklaşan kıyametine odaklanmak istiyor gibiydi.

İkisi de pek neşeli konular sayılmazdı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi annem vardiyayı devralmaya geldi. Ona sarılıp ne kadar minnettar olduğumu söyledim. Kulübede biraz daha kapalı kalırsam delirecektim.

Noel Köyündeki patikadan aşağıya doğru yürüdüm, sevimli dükkânların ve süslemelerin yanından geçtim. Yürüyüş yolları temizlenmişti ve kenarlara yığılmış karlar şenlik havasına katkıda bulunuyordu. Buz pateni yapan penguenlerin, süslü ağaçların, çelenklerin, fiyonkların ve baston şekerlerin arasında dolaştım.

Elias, Noel Köyü hakkındaki düşüncelerinde haklı mıydı? Burası bir kaynak israfından mı ibaretti?

Gerçekten de çok yer kaplıyordu. Ailem zaman içinde köyü genişletmiş, yeni dükkânlar eklemiş ve Noel ürünlerini sergilemeleri için yeni satıcılar davet etmişti. Noel Babânın Atölyesinde her zaman düzenli bir müşteri akışı oluyordu; insanlar fotoğraf çektirmek için çocuklarını ya da evcil hayvanlarını —ya da her ikisini birden— getiriyordu. Ama gelenler, binanın maliyetini karşılamaya yetiyor muydu gerçekten? Elektrik faturası? Bakım masrafları?

Köyün içinde yürürken her şeye hesaplayan gözlerle baktım. Burası gerçekten buna değer miydi? Ne için savaşıyordum?

Belki de annemle babam haklıydı, en kolay köyü kapamaktı. Alternatifi neydi peki? Çiftliği kaybedersek, her şeyi kaybederdik.

Kendimi ren geyiği ağlında buldum. Hayvanlardan birkaçı oradaydı. Dişilerimizden biri olan Lolly, ilgi çekmek umuduyla burnunu kapının üzerinden uzatmıştı. Çitlere yaslanıp yumuşak tüylerini okşadım.

“Size yeni bir yuva bulmak zorunda kalsaydık nereye giderdiniz? Hepiniz ailemizin bir parçasısınız. Sizden ayrı kaldığımı hayal bile edemiyorum.”

Bana katıldığını ifade etmek istercesine başını salladı ama aslında sadece onu sevmeye devam etmemi istiyordu.

“Sen ne yapardın, Lolly? Savaşmaya devam mı ederdin yoksa kaçınılmaz olana teslim mi olurdun?” Bir sonraki sorumu yüksek sesle dillendirmedim. *Muhtemelen seni sevemeyecek bir adam için kalbini riske atar mıydın?*

Açık ağıl kapısından giren rüzgârla titredim. Gidip montumu almam gerekiyordu. Uzun kollu gömlek ve kot pantolonla dolaşmak için fazla soğuktu.

“Montunu yine evde mi unuttun?” diye sordu arkamdan bir erkek sesi.

Sıradan bir erkek değil. Elias.

Kalbim birden hızlanırken arkama döndüm. “New York’ta olduğunu sanıyordum.”

Takım elbisesi ve yün paltosunun altında siyah ayakkabılar vardı. Onu her zamanki kıyafetleriyle tekrar görmek tuhaf gelmişti birden.

“Oradaydım. Ama geri dönmem gerekti.”

“Baban için gerekli ayarlamaları yaptın mı?”

“Evet, yapacak pek bir şey yoktu.”

Ne diyeceğimi bilemeden başımla onayladım. Kollarına atılma, ona sarılma ve onun da bana sarılmasına izin verme içgüdüğü beni ezecek kadar güçlüydü. Ama kendimi tutarak soğuğa karşı kendime sarıldım.

Paltosunun düğmelerini çözdü ve omuz silkerek yaklaştı. “Al.”

İtiraz etmeye yeltendim ama paltosunu omuzlarıma koydu. Kollarımı paltonun içine sokup sıcaklığın ve Elias’ın kokusunun beni sarmasına izin verdim.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

“Teşekkürler.”

“Belle, seninle konuşmam gerek.”

Kaçma güdüm devreye girdi. Söyleyeceklerini duymaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum ve bu da bende paltosunu fırlatıp gitme isteği uyandırdı. Her zaman yaptığım gibi kendimi işime vermek.

Paltosunu çıkarmaya başladım. “Şimdi olmaz. Yapmam gereken...”

Cole nefes nefese ağıla daldı. “Bir çocuk kayıp.”

Hemen harekete geçtim, kocaman paltonun altından arka cebime uzanıp telefonumu bulmaya çalıştım. Köyde çocuk kaybolduğu pek görülmezdi ama bir protokolümüz vardı. Personeli uyarmalı, giriş ve otoparkı izlemelerini sağlamalı ve bir arama ekibi oluşturmalıydım. “Elimizde bir eşkal var mı?”

“Thomas Haven.”

Ona baktım. “Annika’nın oğlu mu? Benim Annika’m mı?”

Cole başıyla onayladı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “En son nerede görülmüş? Ne giyiyormuş? Ayrıntılara ihtiyacım var.”

Cole bana bilgi verdi, ben de önce annemi, sonra da mevsimlik işçilerimizden birkaçını aradım. Cole binlerinin girişi izlediğinden emin olmak ve otoparkı aramak için çıkıp gitti.

“Gidip Annika’yı bulmam gerek,” dedim telefonumu cebime koyarken. “Aklını kaçırmıştır kesin.”

“İzin ver de yardım edeyim,” dedi Elias.

Aramızda ne olursa olsun —ya da olmasın- onu geri çevirecek değildim.

“Hadi gidelim.”

Yanımda Elias’la köye doğru koşmaya başladım. Yol boyunca satıcıları uyarmak ve Thomas’ı gören olup olmadığına bakmak için durduk. Doris Tilburn dışında kimse onu görmediğini hatırlamıyordu. Büyükannesi ve büyükbabasına onun için bir kurabiye satmıştı ama o zamandan beri onu görmemişti.

Annika’yı Levi Bailey’yle birlikte Şeker Dükkânının dışında buldum.

“Annika,” diye seslendim yaklaşırken. “Görevliler otoparkı kontrol ediyor ve girişleri izliyor. Bir haber var mı?”

“Henüz yok.”

Zavallı arkadaşım dehşete düşmüştü ancak bakışları Elias’a kaydığında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“O burada?..”

İçimi çektim. “Hiç sorma.”

“Elias Stoneheart,” dedi Elias, başıyla Annika’ya selam vererek.
“Hatırlıyorum.”

“Çalışanları uyardık. Girişleri gözlüyorlar ve köyün her yerine bakıyorlar,” dedim, az çok kendimi tekrar ettiğimi fark ederek. Ama paniklemiş hâldeydim. “Ama şu âna kadar annene kurabiye satan Doris Tilburn dışında kimse onu gördüğünü hatırlamıyor.”

Annika’nın üç erkek kardeşi Josiah, Luke ve Zachary Haven’ın ardından Levi’nin iki erkek kardeşi Logan ve Gavin Bailey geldi.

Küçük grupta gerginlik artmıştı. Birbirinden hoşlanmayan iki aile karşı karşıyaydı ve her iki kardeş grubunun da Annika ve Levi’nin yakında gerçekleşecek evlilikleriyle nasıl başa çıkacaklarını merak ediyordum.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa pek de iyi değillerdi.

“Ren geyiği ağlının oraya baktık ama yok,” dedi Logan.

“Kurabiye ya da şeker satılan her yere baktık,” dedi Zachary. “Oralarda da yok.”

“Ya da en azından biz baktığımızda yoktu,” dedi Luke.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Levi. “Hareket hâlindeyse işimiz iyice zorlaşır.”

“Onu hâlâ bulamadınız mı?” Bailey kardeşlerden Asher da gruba karıldı. Küçük oğlu sırtındaki bir kangurudaydı ve bir diğer Bailey olan Evan da yanındaydı.

“Henüz değil,” dedi Levi.

İki Haven daha -Garrett ve Theo- sorular sora sora yaklaştı. Herkes bir ağızdan açıklama yapmaya çalıştıkça sesler yükseldi. Thomas’ı arayabileceğimiz yerlerle ilgili önerilerle araya girmeye çalıştım ama kimse kimseyi dinlemiyor gibiydi. En azından beni dinlemedikleri açıktı.

Levi ortaya çıkıp sesini yükseltti. “Bir plana ihtiyacımız var.”

“Seni kim görevlendirdi lan?” dedi Zachary.

“Kimin umurunda, geri zekâlı,” dedi Gavin. “Haklı adam.”

Elias sanki öfkelenmiş gibi homurdandı ama o bir şey söyleyemeden Levi tekrar konuşmaya başladı.

“Kesin şunu.”

Herkes donup kaldı ve hepimizin aynı şeyi merak ettiğine dair bir his vardı içimde. Havenlar ve Baileyler burada, Noel Köyü’nde birbirlerine mi gireceklerdi?

Elias kolunu belime doladı ve sanki beni tehlikeden uzak tutmak istercesine nazıkçe geri çekti.

“Lanet olası düşmanlığımızın bu işle hiçbir ilgisi yok,” dedi Levi otoriter bir sesle. “Thomas’ı bulmamız gerekiyor.”

Josiah Haven onun gözlerine bakarak ciddiyetle başını salladı. “Planımız nedir?”

“Gruplara ayrılarak köyün farklı kısımlarını arayalım. Onu ya da onu gördüğünü düşünen birini bulursanız beni ya da Annika’yı arayın. Isabelle, sen burayı herkesten daha iyi biliyorsun. Bizi gruplara ayırıp görevlendir.”

İçim birden kararlılıkla doldu. “Tamam. Garrett ve Theo, siz otoparkı arayın. Luke ve Zachary, dükkânları iki kez kontrol edin. Josiah, sen de onlarla gitmelisin. Küçük bir çocuğun saklanabileceği pek çok yer var. Noel Babanın Atölyesini kontrol etmeyi de unutmayın. Logan ve Gavin, ren geyiği ağılına geri dönün ama geyiklere binmeye çalışmayın.”

Herkesin gözü Gavin’e kaydı. Çocukken ren geyiklerinden birine binmiş ve onula köyün içinden geçmişti.

“Ne?” diye sordu. “Öyle bir şey yapmam, büyüdüm artık.”

Asher homurdandı.

“Asher ve Evan, ağaç çiftliğinin kuzey bölümünü arayın,” diye devam ettim. “Levi ve Annika güney bölümünü alabilirler. En kestirme yol şu patikanın aşağısı.” Elimle işaret ettim. “Elias ve ben de köyün dışına çıkma ihtimaline karşı ana eve doğru gideceğiz.”

Annika, “Annemle babamın nerede olduğunu bilmiyorum ama onları gören olursa ne yaptığımızı anlatsın,” dedi.

“Pekâlâ, millet,” dedi Levi. “Hadi, Thomas’ı bulalım.”

Herkes dağıldı ve köyün kendilerine düşen bölümüne ve çevreye yöneldi. Elias’la ikimiz doğruca annemle babamın evine gittik, yaklaştıkça daha dikkatli aramaya başladık.

“Thomas!” diye seslenerek küçük bir çocuğun saklanabileceği büyük ağaçların etrafını kontrol ettim. Gerçi buralarda çok fazla kar vardı ve Thomas kadar küçük birinin karda yürüyebileceğini sanmıyordum.

“Thomas, burada mısın?” diye gürledi Elias.

“Sadece iki yaşında. Ne kadar uzağa gidebilir ki?”

“Belki kendi başına çok uzağa gidemez ama biri onu götürmüş olabilir.”

Bu düşünce midemi bulandırdı. “Umarım böyle bir şey olmamıştır. Düşüncesi bile korkunç.”

“Dünyada korkunç insanlar var.”

Haklı olduğunu biliyordum ama küçük, sakın kasabamızda böyle korkunç bir şeyin olabileceğine inanmak zordu. Özellikle de Noel Köyünde.

Ailemin evine vardık ama Thomas’tan hiçbir iz yoktu. Ayak izi yoktu, hiçbir şey yoktu. Bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerini öğrenmek için önce annemi sonra da Cole’u aradım ama onlar da sonuç alamamıştı. Kimse bir şey görmemişti, hiçbir yerde hiçbir iz yoktu. Çocuk sırta kadem basmıştı sanki.

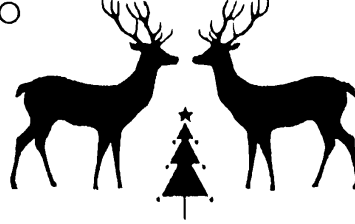
Midem daha da bulandı.

Elias’la Thomas’ı aramaya devam ederken içimdeki dehşet duygusu büyüdü. Hiçbir şey söylemediği, olanları küçümsemeye çalışmadığı için minnettardım. En iyi arkadaşımın çocuğu kayıptı ve akla hayale gelmeyecek bir şeyler yaşanmış olması çok muhtemeldi. İhtiyacım olan son şey onun bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

Sonunda telefon geldi. Levi ve Annika onu bulmuşlardı.

Stres yüzünden kusacak gibi olsam da rahat bir nefes aldım. Mesajı ileterek Cole'un, ailemin ve diğer personelin Thomas'ın »erini öğrendiğinden emin oldum.

Telefonumu kapadığımda Elias bana bakıyordu. Kollarını açmasıyla birlikte kendimi ona bırakıverdim. Muhtemelen uzaklaşmam, aramıza bir mesafe koymam gerekiyordu. Ama ne olursa olsun, o anda ona ihtiyacım vardı. Onun rahatlığına ihtiyacım vardı ve kolları hiç bu kadar iyi gelmemişti.

ELIAS

4 ârız sona erdikten ve küçük çocuk bulunduktan sonra Co-
okların evinde toplandık. Isabelle, arkadaşı Annika, Anni-
ka'nın birkaç erkek kardeşi ve Levi Bailey'yle birlikte masanın
etrafında toplanmıştık. Faye herkese sıcak çikolata ve elma şarabı
getirmişti ama kimsede bir şey içecek hâl kalmamıştı.

Thomas annesinin kucağında oturmuş atıştırmalık bir şeyler
) yiyordu, ailesine döndüğü için sakın ve mutluydu.

Birinin onu kaçırdığı açıktı ama hikâyede yerine oturmayan
parçalar vardı. Ağaç çiftliğinin dışındaki bir ağılda tek başına
bulunmuştu. Herhangi bir zarar görmemişti. Bir insan neden
iki yaşındaki bir çocuğu alıp ağıla götürür ve orada bırakırdı,
hiç bilmiyordum. Polisin çözeceğini umuyordum.

Ufaklığın iyi olmasına sevinmişim. Onu tanımasam da
annesini liseden hatırlıyor, iyi biri olduğunu biliyordum. Hem
çocuğun ne suçu vardı ki? Kim olursa olsun onu umursamamam
için bir canavar olmam gerekirdi.

“Bunu kimin yaptığını bilmiyormuşuz gibi davranmayı
r* bırakabilir miyiz?” diye sordu Zachary Haven.

“Kimin yaptığını bilmiyoruz,” dedi Annika.

-C

“Bunu söylemekten nefret ediyorum,” dedi Zachary. “Ama erkek arkadaşın az önce Tilikum tarihindeki en kötü eşek şakasını yaptı.”

“Erkek arkadaşı değil, nişanlısıyım ve ben bir şey yapmadım,” dedi Levi. “Hiçbir ilgim yok.”

“Hayır mı? Peki ya kardeşin?” dedi Zachary. “Tıpkı sana benzeyen birinin olması çok pratik tabii. Hem biz onun burada olduğunu zaten biliyoruz.”

“Hiçbirimiz bir çocuğu böyle bir şeye alet etmeyiz.”

Zachary ve Levi tartışmaya devam ettiler. Isabelle başıyla oturma odasını işaret etti. Anlamıştım. Çocuğu buradan çıkarmamız gerekiyordu.

Isabelle, Thomas’a uzandı. “Diğer odaya geçip film izlemeye ne dersin?”

Thomas kollarını kaldırdı. Isabelle ayağa kalkıp onu kucağına aldı.

“Teşekkürler,” dedi Levi.

“Sorun değil,” dedi Isabelle. “Biz yan odada olacağız ve çocuk gibi davranan yetişkinleri dinlemeyeceğiz.”

Gülümsememi bastırdım. Grubun geri kalanını görmezden geldim —çocuk güvende olduğuna göre artık umursadığım tek kişi Isabelle’di— Thomas’ın atıştırma malını alıp Isabelle’in peşine takıldım.

Isabelle’i kucağında bir çocukla görmek içimi sızlattı. Güzel bir manzaraydı.

Koyu sarı saçları ve iri mavi gözleriyle sevimli bir çocuktu Thomas. Annesine çok benziyordu. Biyolojik babasının kim olduğunu bilmiyordum ama Levi’in bugün onu nasıl koruduğunu görünce babasının kim olduğu konusunda şüphe etmeme gerek olmadığını anlamıştım.

Şanslı çocuk.

Isabelle onu kanepeye oturtup biraz daha kraker ister mi diye sordu. Thomas başım iki yana sallarken gözleri kapanıyordu, birazdan uykuya dalacağı belliydi.

“Pekâlâ Thomas, Noel filmi izlemek ister misin?”

Başıyla onaylarken bu kez kocaman esnedi.

Evet, yorgundu.

Onu suçlayamazdım. Zor bir gün geçirmişti.

Isabelle Charlic Brown Noel programını açtı ve Thomas kanepeye kıvrılıp başını kırmızı ve yeşil ekoseli bir yastığa koydu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde de gözleri kapandı.

Kanepenin diğer ucuna oturup Isabelle’e yanıma gelmesini işaret ettim. Kaşları çatıldı ve yüzünü buruşturdu. Nedenini anlamıştım. Bana güvenmiyordu. Güvenmesi için bir sebep de vermemiştim ona.

Henüz.

“Belle.” Takma adını kullanmaya cesaret ederek ona doğru uzandım. “Buraya gel.”

Nefesini verdi ve elimi tutmasa da yanıma oturdu. Hiç yoktan iyiydi.

Ona doğru döndüm ama önce o konuşmaya başladı.

“Thomas’ı aramaya yardım ettiğin için teşekkür ederim. Çok korktum.”

“Burada olduğuma sevindim.”

“Ben de. Sence kaçıranı bulacaklar mı?”

“Umarım bulurlar.” Elini tuttum, geri çekmemesini bir kazanç olarak gördüm. “Seninle gerçekten konuşmam gerek. O yüzden geri geldim.”

“Ne hakkında?”

“Her şey.” Bu ifadenin ağırlığını anladığını umuyordum. Ciddiydim. Geçmişte yaşadıklarımızdan, ayrı geçirdiğimiz yıllara, şu anda aramızda olanlara, gelecekte olmasını umduğum şeylere kadar her şeyi konuşmamız gerekiyordu.

Ailesinin Noel ağacının ışıkları gözlerinden yansıyor. O umutlu ifade göğsünün sıkışmasına neden oldu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Artık değil.

“Liseden sonra Tilikum’dan ayrıldığımdan beri yanlış şeylerin peşinden koşuyordum. Kendimi kanıtlamam gerektiğini ve bunun tek yolunun da para kazanmak olduğunu düşündüm. Çiftliğe ilk geldiğimde bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

“*Git ve bir daha gelme mi?*”

“O da var ama mutlu olmadığımı da söylemiştin. Haklıydın da. Ne kadar mutsuz olduğumun farkında bile değildim. Ama perişan hâldeydim. Üstelik hırsın beni bu kadar uzun süre yönlendirmesine izin verdiğim için de değildi sadece. Gerçi o da etkiliydi. Ama mutsuzluğumun asıl sebebi sensizlikti.”

“Yapma,” dedi fısıldar gibi. “Ciddi değilsen bunu yapma. Kalbim buna dayanamaz.”

Ona doğru biraz daha eğilip avucumu yanağına bastırdım. “Ciddiyim. Seni seviyorum, Belle.”

Nefesi kesildi. Cevap vermesini beklemedim. Sadece onu öptüm.

Dudakları yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Tatlı bir rahatlama hissi veriyordu. Onu usulca, dudaklarının tadını çıkararak öptüm.

Hiçbir uyarıda bulunmadan birden geri çekilip ayağa fırladı. Levi ve Annika kapı aralığında duruyordu. O kadar dalmıştım ki onları fark etmemiştim.

Dudaklarımı yaladım. Annika bize bakakaldı ama Isabelle arkadaşına bakarak başını hızlıca iki yana salladı. Levi’in ağzı sanki gülümsememeye çalışmış gibi seğirdi. Thomas’ı kollarının arasına aldı. Zavallı çocuk kıpırdamadı bile, sadece başını Levi’in omzuna yasladı, sonra hep beraber çıktılar.

Gerçekten de sevimli bir aile olmuşlardı.

“Özür dilerim,” dedi Isabelle. “Sadece biraz fazla şaşırdım.”

Koltuktan kalktım. “Yürüyüşe çıkmaya ne elersin? Hareket edersen kendini daha iyi hissedersin.”

“Evet, iyi olur.”

Montunu almak için evine doğru yürürken paltomu giymesi için ısrar ettim. Güneş battıkça sıcaklık düşüyordu, hava karadığında ikimiz de soğuktan korunmak için sıkıca sarılıp sarmalanmıştık.

Noel Köyüne giden patikadan aşağı doğru yürürken elini elime aldım. Işıklara hayranlıkla bakan, son dakika alışverişi yapan ve Noel ruhunu içine çeken insanların yanından geçtik. Belki hayal görüyordum, belki de sadece Isabelle’le birlikte olduğum içindi ama havada neredeyse elle tutulur bir huzur vardı.

O huzurlu havaya rağmen üzerimde onunla konuşmak için bir baskı hissettim. Kısa sürede çok şey olmuş gibiydi. Daha önce hiç olmadığı kadar berraktım.

“Tilikum’a döndüğümünden beri pek çok şeyin farkına vardım,” dedim kısa sessizliğimizi bozarak. “Bunlardan biri de geçmişimden kaçamayacağım. Onu görmezden de gelemem. Harvey Johnston haklıydı, geçmiş insanı her zaman yakalar.”

“Harvey mi?”

“Boş ver. Demek istediğim, çocukken başıma gelenlerle yüzleşmem gerekiyor. Ve daha da önemlisi, aramızda olup bitenlerle.”

Gerildiğini hissettim, ikimiz için de acı verici bir konuydu geçmişimiz ama daha önce hiç gerçekten oturup ciddi ciddi konuşmamıştık bunu. Çöküşümüzü getiren de o olmuştu.

“Bebeğimizi istiyordum,” dedim. “Çok gençtik ve baba olmak gelecekle ilgili tüm planlarımızı altüst edecekmiş gibi geliyordu. Ama yine de istedim onu.”

“İstedin mi?”

“Sana hiç söylemedim ama Noel arifesinde, bebeği kaybettiğimizi söylediğinde, sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum.”

“Ah, Elias. Hamile kaldım diye benimle olmaya mecbur kalmanı hiç istemedim.”

“Hayır.” Durdum ve yüzünü bana dönmesi için nazikçe kollarını tuttum. “Hayır, Belle. Mecburiyet değildi. Seni istiyordum.”

“O zaman neden bana söylemedin?”

“Benimle olmak zorunda kalmadığın için rahatladığını sanıyordum. Senin için yeterince iyi olmadığını düşündüm.”

“Neden öyle düşündün ki?”

Yere baktım. “Sanki hayatına devam etmek istiyor gibiydin. Bebeği kaybettik ve sen kalkıp çalışmaya gittin. Eh, ben de gerçeği göremeyecek kadar genç ve aptaldım. Acı çekiyordun ve acıyla başa çıkma biçimin buydu.”

“O gün çok üzgündüm.” Gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sadece o gün değil, sonraki aylar boyunca da. Haklısın, ne zaman üzülsem kendimi meşgul edecek bir şey buluyordum. Sen de bunun seni artık istemediğim anlamına geldiğini mi düşündün?”

“Evet. Aynen öyle düşünmüştüm.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Beni artık istemediğini düşündüm. Bana takılıp kalmadığın için rahatladığını düşündüm. Artık benimle birlikte olmak istemediğini sandığım için de senden kaçmaya başladım. Sonra sen mezun olur olmaz kasabayı terk ettin ve ben de başından beri haklı olduğumu düşündüm. Beni hiçbir zaman gerçekten istemediğini.”

Göğsüm ona yaptığım şeyin ağırlığıyla eziliyordu sanki. “Çok özür dilerim. Duygularım gerçektir ama onlarla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. O durumla, o duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Seninle konuşmalıydım.”

“Ben de aynısını yapmalıydım. Her şeyi işe gömmek yerine ne kadar incindiğimi sana anlatmalıydım.”

“Şimdi anlat. Her şeyi anlat.”

Derin bir nefes aldı. “Bebeği kaybettiğimizi öğrendiğimde yıkıldım. Ama sonra üzülmemem gerektiğini hissettim. Çok

gençtik ve anne baba olmak her şeyi kökünden değiştirecekti. Sonra bebek bir anda gitti, çok üzülmüştüm. Sonrasında da ilişkimiz hızla dağılmaya başladı sanki. Birlikte zaman geçirmeyi bıraktık, bir araya geldiğimizde de neredeyse hiç konuşmuyorduk. Bunun üstesinden gelmeye çalışmak yerine senden kaçmaya başladım. Ama senin neler hissettiğini hiç düşünmemiştim.”

Söylemem gereken şey için kendimi hazırladım. Bunu itiraf etmek zor olacaktı. “Benden kurtulmak istediğini sanıyordum. Tıpkı annemle babam gibi. Ama bu, yaptığım şey için bir mazeret değil. Sen duygularını işe gömdün ama ben de öyle yaptım. Sadece işe değil, hırsa da.”

Uzanıp elini yanağıma koydu. “Sen sadece birinin seni sevmesini istedin.”

“Sana beni sevmen için bir sebep vermedim. Çok özür dilerim.”

“Ben de çok üzgünüm. O gün gerçekten evlenme mi teklif edecektin?”

Başımınla onayladım. “Cebimde bir yüzük vardı.”

Gözlerinden yaşlar boşandı. “Hiçbir fikrim yoktu.”

“Biliyorum. Belki de yine de teklif etmeliydim. Bu kadar zaman kaybetmemiş olurum.”

Gülümsedi. “Herkes deli olduğumuzu düşünürdü.”

“Muhtemelen, insanlar şimdi de deli olduğumuzu söyleyecekler ama ben başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmekten yoruldum. Yıllardır tek önemseydiğim buydu. Herkesin başarılı ve önemli olduğumu düşünmesini istedim ama ne anlamı var ki. İnsanlar babamdan korkar, ona saygı duyarlardı ama bak, yapayalnız öldü. Hayatı bomboştu.” Nefesimi verdim. Bu gerçeği yüksek sesle söylemek kolay değildi ama söylemem gerektiğini biliyordum. “Babamın hep yeterince iyi olmadığım için beni önemsemediğini düşündüm. Ama gerçek şu ki, içi boşmuş. Kendisinde olmayan bir şeyi bana veremezdi.”

“Çok üzücü.”

“öyle. Ondan nefret ettiğimi sanıyordum ama hayatındaki boşluğu gördükten sonra onun için üzüldüm. Belle, sonumun onun gibi olmasını istemiyorum. Hayatımın geri kalanını anlamsız hırslarla harcamak istemiyorum. Yalnız olduktan sonra havalı bir ofis neye yarar? Sen yanımda olmadıktan sonra?”

Onu öpmek için eğildiğimde kollarını boynuma doladı. İçimin rahatladığını hissettim. Bunu elimden kaçırabilirdim. Onu arkamda bırakıp yalnız ölebilirdim, tıpkı babam gibi içi boş bir hayat sürebilirdim.

Ama artık böyle bir şey olmayacaktı.

Gülümseyerek geri çekildi. “Geri dönmene sevindim.”

“Hiçbir şey beni senden uzak tutamazdı.”

“Ne gündü ama.” Derin bir nefes aldı. “Sanırım iyi biten her şey iyidir. Şimdi çiftliği kurtarmanın bir yolunu da bulabilirsem.”

Dudaklarımın ucu yukarı doğru kıvrıldı. “Bakalım bu konuda yardımcı olabilecek miyim?”

ISABELLE

Noel'e iki gün kalmışken hava mükemmeldi. Tilikum'un üzerine yağan hafif kar, köyde mükemmel bir bayram atmosferi yaratmaya yetmişti. Havada minik kar taneleri uçuşuyor, Noel ışıklan parlıyordu. Önceden kesilmiş ağaçlarımızın çoğu satılmış ve Doris Tilburn tüm köyü zencefilli çörek gibi kokutan bir yığın kurabiye getirmişti.

Belki de işler yoluna girmeye başlamıştı.

Elias ve ben bir gün önce çiftliğin mali işlerine el atmış, araziye kaybetmeyi ya da Noel Köyünü kapatmayı içermeyen çözümler aramaya başlamıştık. O hâlâ çalışıyor, tahminler ve öngörüler içeren tablolar ve çizelgeler hazırlıyordu. Bense sezonu iyi bir şekilde kapamaya ve moralleri yüksek tutmaya odaklanmıştım. Kasabada kapanabileceğimiz söylentileri yayılmıştı, ben de bunlara karşı gelecek yıl her zamanki Noel neşemizle geri 1 döneceğimize dair güvence vermek için elimden geleni yaptım.

Ciddiydim de.

Haftalardır ilk kez bu işi çözebileceğimiz konusunda gerçek bir umudum vardı.

Aşık olduğum için pırıltılı bir mutluluk bulutu üzerinde süzülüyor olmam da büyük ihtimalle epey etkiliydi, kalbim dolmuş gibi hissediyordum.

Çok âşıktım.

Üstelik o da bana âşıktı.

Gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi.

Elias New York'tan döndüğünden beri her şey değişmişti. Gözlerindeki buzlar erimişti ve nihayet geçmişimizdeki kalp kırıklığıyla yüzleşmiştik. Birlikte, dürüstçe yüzleşmek o eski yaraları iyileştirmek için uzun bir yol katetmemizi sağlamıştı. Hâlâ çözmemiz gereken sorunlarımız olsa da -aramızda güven inşa edilmeliydi— aşkımız vardı.

O da her şeye yeterdi.

Bu arada çiftliği kurtarmak için bir yol bulmamız gerekiyordu. Ailemin ofisine gittim, Elias orada çalışıyordu ve gerçekten çok çalışıyordu. Öğle yemeği için ara vermek isteyip istemediğini soracaktım. Annemin dağınık masasına oturmuş, gözlerini bilgisayar ekranına dikmişti. Kollarımı omuzlarına doladım ve boynunu öptüm.

“Bu ödemelerin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu ekrandaki bir listeyi göstererek.

Omzunun üzerinden baktım. “Muhtemelen babamın aldığı özel kredidir.”

Yüzünü buruşturdu.

“Ne? Kötü bir şey mi?”

“Faiz oranı çok yüksek, dahası birçok ödeme atlanmış. Hazırladıkları kredi belgesine göre, yakında yüksek miktarlı bir balon ödeme yapılması gerekiyor.”

Omuzlarım çöktü. “Babam bu kısımdan bahsetmedi.”

“Önümüzdeki yıla kadar zaman var ama büyük bir ödeme.”

“Tam da işlerin iyiye gittiğini düşünürken.”

Dönüp ellerimi tuttu. “Merak etme. Bazı fikirlerim var.”

Bir sandalye çektim ve seçeneklerimizi gözden geçirdik: borç konsolidasyonu, potansiyel çiftlik sübvansiyonları, hatta bir yatırımcı getirme olasılığı. Nerede eksikliklerimiz olduğunu ve bunları nasıl geliştirebileceğimizi incelemiş, büyük yatırımlara

gerek kalmadan çiftliğin gelirini nasıl artırabileceğimize dair fikirler üretmişti.

Bizim düşünemediğimiz şeyler geliyordu aklına. Dışarıdan bakması ve bilgisi bizim gözden kaçırdığımız içgörülerini devreye sokuyordu. Genel olarak harika görünüyordu. Annemlerle birlikte her şeyi gözden geçirmemiz ve ayrıntılar hakkında biraz daha araştırma yapmamız gerekecekti, ancak bu sağlam bir planın başlangıcıydı.

“Ailemin tüm bunları görmesi gerekiyor,” dedim.

“Kusursuz değil ve yeterli olacağını garanti edemem ama bence umut var.”

Gülümsedim. “İhtiyacımız olan şey umut. Teşekkür ederim. Umut demişken, umalım da patronun bunu öğrenmesin.”

Endişemi elinin tersiyle itti. “Onun için endişelenme. Ben hallederim. Hadi gidip ailenle konuşalım.”

Onları alt katta mutfakta bulduk. Muhtemelen öğle yemeği için gelmişlerdi, ikisi de paltolarını ve botlarını çıkarmışlardı ama masada öylece otururlarken önlerinde yemek falan yoktu.

Ters giden bir şeyler vardı, hissedebiliyordum.

“Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

Babam anneme endişeli bir bakış attı. “Az önce bize özel kredi veren kişiyle konuştum.”

“Baba, balon ödemeyi biliyorum. Sorun değil, Elias’la birlikte çözdük. Yapabilirsek...”

“İzz,” dedi ciddi bir sesle. Sustum. “Denediğiniz için minnettarım ama artık bitti.”

“Ne demek bitti?”

“O balon ödemeyi yapabilirsek bile, ki yapamayız, artık bir önemi yok. Krediyi başka biri satın almış.”

Kaşları çatıldı. “Anlamıyorum. Kredinizi kim satın alacak?”

“DataStream. Daha doğrusu yılın ilk gününe kadar tamamını ödeyemezsek onlar devralacak.”

“Ne? Bu çok saçma. Daha vadesi gelmedi ki. Bunu yapamazlar.”

“Ne yazık ki yapabilirler. Sözleşmeye göre krediyi başka birine satabilirler. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Evet, doğru,” dedi Elias. “Kredi sözleşmesini okudum.”

Kalbim sıkıştı. “Yani bu kadar mı? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

Elias başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Bu krediyi satın almak DataStream’e arazinizi kazandırır ama çok daha pahalıya mal olur ve daha uzun sürer. Patronuma buradan çok daha iyi olduğu su götürmeyecek başka bir mülk için teklif gönderdim ama reddetti. Neden sizin çiftliğinize bu kadar kafayı taktığını anlamıyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi annem usulca.

“Biliyor musun?” diye sordum. “Neden bahsediyorsun sen?”

Annem iç geçirince babam uzanıp elini tuttu. “Patronun Nigel Ferguson mu?” diye sordu annem.

“Evet, ne olmuş?” diye sordu Elias.

“Onu uzun zamandır tanıyorum, üniversiteden. Hatta aramızda bir şeyler vardı.”

Ona bakakaldım. “Ne? Eskiden Elias’ın patronuyla çıktığını mı söylüyorsun?”

Başıyla onayladı. “Çok çekici ve hırslı biriydi. Ama benden farklı bir hayat istiyordu. Gençtim ama bir geleceğimiz olmadığını anlayacak kadar da akıllıydım. Ondan ayrıldım ve kısa süre sonra da babanla çıkmaya başladım. Aşkımız bir kasırga gibiydi ve çok geçmeden evlendik. Nigel’in pek hoşuna gitmedi tabii.”

Babam homurdandı. “Hoşuna gitmedi demek az kalır. Suratına bir kez yumruk attım, yine atarım.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Ona vurdun mu?”

“O başlattı. Ben sadece bitirdim.”

Annemin dudakları, saklamaya çalışsa da gülümseyecekmiş gibi seğirdi. “Nigel bir tür mağara adamı içgüdüleriyle herhâlde, beni geri kazanmak için babana meydan okudu. İşler onun için pek iyi gitmedi.”

“Aradan bunca yıl geçtikten sonra çiftliğinizi elinizden almaya mı çalışıyor yani?”

“Dürüst olmak gerekirse, satın almaya çalışıyor,” dedi annem.

“Anlam tartışmasına girmeyelim,” dedim. “Bunca zamandır Elias’ın patronunun, ondan ayrılıp babamla evlendiğin için senden intikam almaya çalıştığını mı söylüyorsun? Ama sen ağzını açıp tek kelime etmedin, öyle mi?”

“Pek konuşmak istediğim bir şey değildi,” dedi annem. “Hayatımın geride bırakmaya çalıştığım çalkantılı bir dönemiydi. Çiftliği kaybetmeden ve senin öğrenmene gerek kalmadan bu işi halledebileceğimizi umuyordum.”

“Bu araziye kafayı takmasına şaşmamalı,” dedi Elias. “Mevzu kişisel olduğu için de çekip gitmeyecek yani.”

Arka kapı açıldı ve Cole içeri girdi. “Bir sorunumuz var.”

“Bir tane daha mı?” diye sordum. “Listeye ekleyiver.”

“Bunun doğrudan listenin en tepesine çıkması gerekiyor. Az önce Burl Sanderson aradı, Noel Baba fotoğrafı çekimi için gelmeyeceğini ve Noel arifesi partisinde de yer almayacağını söyledi.”

“İyi miymiş?”

“Evet, iyi. Ren geyiklerindeki Lyme hastalığı salgını yüzünden gelemiyormuş.”

“Pardon, ne dedin? Ren geyiklerinde Lyme hastalığı yok. Neden bahsediyor bu?”

“O öyle duymuş ve görünüşe göre epey de yayılmış. Hatta kasabanın yarısı buna inanmış gibi.”

“Kim insanlara ren geyiklerinde Lyme olduğunu söylemeye başlar ki? Lyme hastalığı böyle bir şey değil.”

“Hiçbir fikrim yok. Ama kasabadaki insanlar Noel arifesi partisine gitmemekten bahsediyor ve bunun tek nedeni ren geyikleri değil. Son bir iki gündür insanların partinin iptal edildiğinden bahsettiklerini duyuyorum, dükkânların yarısının yangında kül olduğunu, Baileylerle Havenların kavga etmeyi düşündüklerini ve herkesin evde kalması gerektiğini konuşuyorlar. Yemin ederim, sanki birileri partinin gerçekleşmemesi için bilerek dedikodu yayıyor.”

“Kim böyle bir şe...” Durdum ve Elias’la göz göze geldim. “Damien. Eh, kasabada da söylentilerin kontrolden çıkması için pek fazla bir şey gerekmiyor zaten. Sence ona bu görevi veren Nigel mı?”

“Çiftliği herkesin önünde batırmayı umarak yapmış olabilir.”

“Her hâlükârda durum pek iç açıcı değil. Bunu kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıyız. İnternetteki topluluk sayfasına ilan verebiliriz. Posterler asabilir ve el ilanları dağıtabiliriz. Belki birkaç hızlı bildiri bastırır ve işletmelerden hepsini sergilemelerini isteriz.”

“Birkaç poster hazırlayabilirim,” dedi annem ama isteksizliği belliydi.

“Güzel,” dedim. “Bu da bir başlangıç.”

Babam yardım edeceğini söyledi ve Cole da dedikodulara karşı elinden geleni yapmayı teklif etti. Ama iş işten geçmiş gibiydi.

Elias’la benim eve doğru yola çıktık. Kendimi yenilmiş hissediyordum. Tam da bir yerlere varacağımızı düşünürken —sanki Noel mucizem gerçekleşmek üzereymiş gibiyken— her şey yerle bir olmuştu.

Hâlâ karnım aç olduğundan mutfığa gittim. Elias yatak odasına gidip birkaç dakika sonra elinde bavuluyla dışarı çıktı.

“Neler oluyor?”

“Bellevue’ye dönmek zorundayım.”

“Şimdi mi? Yarın Noel arifesi.”

“Biliyorum ama bekleyemeyecek bazı şeyleri halletmem gerekiyor. İşler. İnan bana, mecbur olmasaydım şimdi gitmezdim.”

Ne işini kurtarmaya çalıştığı için onu suçlayabilirdim ne de çiftlik için kariyerini çöpe atmasını bekleyebilirdim. Mücadele bitmişti. Çok geç olmadan işini güvence altına almaya çalışması mantıklıydı.

Yine de hayal kırıklığına uğradım. Gitmesini istemiyordum.

“Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?”

Avucunu yanağıma dayadı. “Olabilirdi çabuk. Söz veriyorum.”

Başımınla onayladım. Beni öptü ve vedalaştık. Çiftliğimizi kurtarabileceğime dair son umudum da güneşin altındaki bir kardan adam gibi eriyip gitmişti.

ISABELLE

Noel arifesinde uyandığımda kendimi pek de Noel havasında hissetmiyordum. Genelde karamsarlığa düşen biri değildim ¹ ama kendimi fena hâlde yenilmiş hissediyordum.

Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, çiftliği kurtaramazdım.

DataStream ve Nigel istediklerini alacaklardı. Gelecek yıl, Noel neşesiyle dolu şenlikli bir köy yerine, ışıkları yanıp sönen sunucuların dizildiği raflarla dolu soğuk bir veri merkezi olacaktı burada. Ailem ömürlerini verdikleri çiftliklerinden olacaktı ve ben de bildiğim tek evi kaybedecektim.

Her zaman çok sevdiğim evimi.

Harekete geçmek için motive olmakta zorlandım. Noel arifesi köyün ve Noel'in son büyük günüydü.

Noel arifesi partisi Tilikum'un Noel kutlamalarının doruk noktasıydı. Genellikle de yılın en güzel zamanı olurdu. Bütün sezon o kadar çalıştıktan sonra nihayet şenliklerin tadını çıkarır, tatilimizi kasaba sakinleriyle birlikte kutlardık.

Ancak Tilikum dedikodu hattı yüzünden bu yılki kutlamanın sönük olacağını hissediyordum. Küçük kalabalık, başarısız olduğumu yüzüme vuran bir başka hatırlatma olacaktı.

>

Partiyi dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Yine de kalktım. Bütün gün yatakta kalmanın bir faydası olmayacaktı. Olgun davranmalıyım, Noel arifesi partisine kimse gelmese de Horace ve ren geyiklerinin beslenmesi ve otlatılması, yürüyüş yollarının temizlenmesi ve sayısız başka işin yapılması gerekiyordu.

Koşuşturmayı bıraktığımda öğleden sonra olmuştu. Elias henüz dönmemiş, bir haber de göndermemişti. Ben de nasıl olduklarını görmek için ailemi bulmaya karar verdim.

Mutfaktaydılar. Arka kapıda durdum ve bir süre onları izledim. Mutfakta birlikte hareket etmeleri çok tanıdıktı, çok tatlıydı. Bana bizi bekleyen şeyleri atlabilecekleri umudunu verdi. Haya-tın bu yeni döneminde başlarına ne gelirse gelsin yan yanalardı.

Kapıyı açtığımda kurabiye kokusu karşıladı beni.

Annem gülümseyerek döndü. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller,” dedim. “Burası nefis kokuyor.”

“Kurabiye her şeye iyi gelir.” dedi annem. “Özellikle de Noel’de.”

“Kesinlikle,” dedi babam. Uzun bir bardaktan bir yudum su içti. İyice iyileşmişti ve neyse ki bir daha çatıya çıkmamıştı.

“Siz ikiniz nasılsınız?” diye sordum.

“Daha kötülerini de atlattık,” dedi annem.

Babam kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Annem babamın sorusunu geçiştirdi. “Elbette atlattık. Bunu da atlatacağız.”

“Keşke daha fazlasını yapabilseydim.” Kendimi mutfak masasındaki sandalyeye bıraktım. “En azından büyük bir başarıyla ayrılmak güzel olurdu ama pek olası görünmüyor.”

Annem yanıma gelerek omuzlarımı sıktı. “Yapabileceğin her şeyi yaptın, seninle gurur duyuyorum, tatlım.”

“Teşekkürler.”

Yanıma oturdu. “Pekâlâ, Elias’la ne zaman evleniyorsunuz bakalım?”

Babam neredeyse ağzındaki suyu püskürüyordu.

“Sana evleneceğimizi düşündüren nedir?”

“Evlenmiyor musunuz?”

Sol elimi kaldırıp boş yüzük parmağımı oynattım. “Bildiğim kadarıyla hayır. Hızlı bir düğün planlayan Annika, ben değilim.”

"Henüz."

“Anne, yavaşla biraz. İlişkimizin nereye gittiğinden tanı olarak emin değilim.”

“Ama tekrar bir araya geldiniz, değil mi?”

Babam homurdandı.

Ona baktım ama homurdanmasının ne anlama geldiğini açıklamadı. “Evet, tekrar birlikteyiz. Şimdilik iyi gidiyor. Geleceğin ne getireceğini düşünmek için bolca vaktimiz var. Fark etmediysen söyleyeyim, çiftlikle meşgulüz de biraz.”

Elimi okşadı. “Gördün mü? Her şey o kadar da kötü değil.”

“Elias’la tekrar birlikte olduğum için gerçekten mutlu musun? Elias Stoneheart’la?”

“Soyadı pek istenecek gibi değil ama tire koyarsan idare edilir belki.”

Güldüm. “Soyadından bahsetmiyordum.”

“Biliyorum. Tatlım, siz ikiniz çok gençtiniz ve yetişkinlerin bile zorlanacağı koşullarla karşı karşıyaydınız.”

“İkimiz de bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk.”

“Tabii ki bilmiyordunuz.”

“O zaman bana evlenme teklif edecekmiş. Haberiniz var mıydı?”

Gülümsedi. “Hayır. Ama şaşırmadım.”

“Evlenseydik nasıl bir hayatımız olurdu acaba?”

“İlginç bir düşünce, ancak neler olurdu diye düşünmeye çok kaptırma kendini. Geçmişini değiştiremezsiniz ama geleceğinizi şekillendirebilirsiniz.”

“Şimdiki zaman bir armağandır,” dedi babam. Elini annemin omzuna koymak için yanına geldi. “İşler yolunda gitmediğinde bile.”

Annem elini tutup ona gülümsedi. “Hep bir armağandır.”

“Siz ikiniz çok tatlısınız,” dedim. “Farkındasınız, değil mi?”

Arka kapı çalındı ve Cole başını içeri soktu. “Dışarıda görmek isteyeceğin bir şey var.”

Omuzlarım çöktü. “Yine ne oldu? Köyün yarısı gerçekten yandı mı yoksa ren geyiği hastalığı salgını mı var?”

“Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Biliyorum, abartıyorum işte. Neler oluyor?”

“Gel de kendin bak.”

Ayağa kalkıp sandalyemi ittim. “Sanırım ne olursa olsun köye gitmeliyiz. Umarım Noel arifesi partisi için birkaç kişi gelir.”

“Biraz kişi hiç yoktan iyidir,” dedi annem.

Böyle bir zamanda neşeli iyimserliğini nasıl koruduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Her şey tepetaklak olmuştu. Kasabanın yarısı bir salgın hastalık olduğuna ya da çoktan kapandığımızı inanırken Noel’i her zamanki gibi kutlamamız mümkün değildi. Noel Babayı oynayacak kimse olmadan ne yapacaktık?

Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden montumu giyip annemle babamın peşinden köye gittim.

Alacakaranlıkta Noel ışıkları karların üzerinde parlıyordu. Çelenklerle süslü kapıların, neşeli fiyonkların ve çizgili baston şekerlerin yanından geçerken içimi bir hüznün kapladı. Hep zencefilli kurabiye evine benzeyen, önünde küçük bir zencefilli kurabiye ailesi olan bir dükkân inşa etmek istemiştim. Noel Köyüne harika bir katkı olurdu.

Ama yakında elimizdekiler de gidecekti.

Gözlerimin kenarlarında biriken yaşlar dökülemeden kulaklarıma bir ses doldu. Müzik gibiydi. Şarkı gibi.

Köyde şarkı söyleyen insanlar var mıydı?

Noel Köyünün merkezine yaklaştıkça ses de yükseldi ve patika devasa bir kar küresinin etrafından kıvrılırken kalabalık göründü.

Devasa bir kalabalık.

İnsanlar yolun kenarlarına taşmış, Rustik Noel'in ve Şeker Dükkânının etrafında toplanarak Noel Baha'nın Atölyesine kadar ilerlemişlerdi. Tüm yetişkinlerin ve hatta bazı büyük çocukların ellerinde mumlar vardı, sıcak ışık mutlu yüzlerde titreşiyordu.

Ve hepsi şarkı söylüyordu.

Cole, Maddie'yi kucağına almış Alice'in yanında duruyordu. Annika ve Levi, küçük Thomas, Annika'nın anne babası ve kardeşleriyle birlikte oradaydı. Baileyler ve Havenlar arasında sağlıklı bir mesafe olsa da Levi'in kardeşleri, eşleri ve çocukları da oradaydı. Fırıncı Doris Tilburn, itfaiye şefi Norman Stanley ve eşiyle birlikte duruyordu. Kasabanın şerifi Jack Cordero'yu eşi Naomi ve hırdavatçıda çalışan Olive Hembree'yle birlikte gördüm.

Ne kadar çok tanıdık yüz vardı. Sanki tüm kasaba buradaydı.

Santa Claus is Corning to Town şarkısı havayı doldurmuştu, gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yaptım.

“Ama nasıl?” diye sordum ortaya.

Annem ve babam beni aralarına alıp sıkıca sarıldılar. Tek kelime etmediler ya da soruma cevap vermediler. Belki de hepimiz konuşamayacak kadar şaşkındık.

Tam şarkı biterken Burl Sanderson, koyu kırmızı kıyafeti ve parlak siyah çizmeleriyle Noel Baba kılığında dışarı çıktı. İçten bir ho, ho, ho patlatmasıyla birlikte kalabalık da tezahürat ve alkışlarla karşılık verdi.

“Gelmeyeceğini sanıyordum,” dedim.

“Fikrini değiştirmiş gibi görünüyor,” dedi babam.

Annem daha yakına eğildi. “Ya da birisi fikrini değiştirmesine yardımcı oldu.”

Kalabalık ikiye ayrıldı ve Elias Stoneheart, Grinchvari Scrooge'un ta kendisi şimdiye kadar gördüğüm en kötü -dolayısıyla en çirkin- Noel kazağıyla ortaya çıktı.

Kafasında Noel Baba şapkası bile vardı.

“Neler oluyor?” diye sordum yaklaşırken.

Annem ve babam bizi biraz yalnız bırakmak istercesine uzaklaştılar. Noel Baba kalabalığı coşturdu ve onlara yeni bir şarkı söyletti: “*Walking in a Winter Wonderland*” .

Elias yüzüme dokundu ve dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurmak için eğildi. “Mutlu Noeller, Belle.”

“Mutlu Noeller.”

“Beğendin mi?”

“Hepsi senin başının altından mı çıktı?” diye sordum kalabalığı göstererek.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Evet, birazcık ilgim olabilir.”

“İşlerini halletmek için gittiğini sanıyordum.”

“Evet, gittim. Ama bu sabah geri geldim ve hasar kontrolü için çalışmaya başladım.”

“Herkesi burada olmaya nasıl ikna ettin?” diye sordum. “Bütün kasabanın salgın hastalıktan korktuğunu sanıyordum.”

“Korkuyorlardı. Ama Cole’la birlikte Damien Barrett’ın Cook Ailesi Çiftliği’ni satın alarak ve Noel Köyünü kapatarak Noel’i iptal etmeye çalışan şeytani bir adam olduğu bilgisini el altından hızla yaydık. Bu da kasabalıları fazlasıyla kızdırdı.”

“Dedikodu da değıl hem, gerçek.”

“Bütün dedikodular yalan olacak diye bir şey yok. Gerçi Grinch olduğum kısmı hiç karıştırmadım. Ya da Scrooge mu desem?”

“Bu kıyafetle ikisi de değılsin.” Ellerimi göğsünde gezdirdim. “Korkunç bir kazak. Bayıldım.”

“En kısa zamanda çıkaracağım.”

Güldüm. “Teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en güzel Noel hediyesi.”

“Hediyen bu değıl ama.”

“Değıl mi?”

Başım iki yana salladı. “Bende daha da iyi bir şey var. Ağacın alcına koyabilmek için sabaha kadar bekleyecektim ama sanırım şimdi vermem gerekiyor.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Acaba...

Arka cebinden bir zarf çıkarıp uzattı.

Hayal kırıklığımı çaktırmamaya çalıştım. Tabii ki evlenme teklif etmeyecekti. Daha yeni bir araya gelmiştik.

“Devam et. Aç şunu.”

Zarfı alıp mührünü açtım, önünde küçük bir Noel ağacı olan şirin bir kart çıktı. İçinde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Çıkarıp açtım. “Nedir bu?” diye sordum. Bir sözleşmeye benziyordu.

“Babanın aldığı özel kredi, ödedim.”

Ağzım açık kaldı. “Ne yaptın?”

“Nigel’in burayı ele geçirmesine izin veremezdim. İkinci ipoteği de ben ödüyorum. Kredi kartlarını da.”

“Tüm borçlar bitti mi?”

“İlk ipotek hariç hepsi bitti. Kalan kredinin de faiz oranı çok iyi ve ödemesi de nispeten düşük. Ödemekte sorun yaşamazsınız.”

Gözlerine baktım. “Nasıl?”

Bana mahcubiyetle gülümsedi. “Alice’in de dediği gibi, ben pintinin tekiyim. O yüzden de epey bir birikimim var. Bir kısmını karşılamak için dairemi satmam gerekecek ama söylemiştim zaten, o daireyi yatırım için almıştım.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum. Çiftliği kurtardın. Noel Köyünü kurtardın.”

“Ne diyebilirim ki. Haklıymışsın.” Kalabalığa baktı, şimdi de *Away in a Manger* şarkısını söylüyorlardı. “Burası önemli. Bir anlamı var. Ben de onun elinden alınmasına izin vermek istemedim.”

“Ama bütün birikimin? Varını yoğunu bizi kurtarmak için harcayamazsın.”

“Aslına bakarsan harcayabilirim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, hepsi çiftliğe gitmedi. Alicc’in Maddie’nin fizik tedavisi için yardıma ihtiyacı vardı, onu da hallettim.”

“Patronunun haberi var mı? Ne yapacak?”

Omuz silkti. “Fark etmez. Dün istifa ettim.”

“İşi bıraktın mı?”

Gülümsedi. “Artık beş parasız ve işsiz bir adamım, beni bu hâlimle de seviyor musun?”

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. “Seni çok seviyorum.”

Beni sıkıca sarıp kendine çekti. “Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim ve hep de seveceğim.”

Dudaklarımız birleşirken giderek artan alkış ve tezahüratları duyar gibi oldum. Sonra da hepsinin bizim için olduğunu fark ettim.

Güldüm, kalbim bir kar tanesi kadar hafifti.

Güneş tamamen batmıştı, etraf yalnızca mumlardan ve süslemelerden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Kalabalık yer değiştirip yıllık Noel arifesi ritüelimiz için açık bir alanın etrafında toplandı. Marigold öne çıkarak *Silent Night*’ın ilk kıtasını okumaya başladı; geri kalanımız da yumuşak ve saygılı seslerle ona eşlik ettik.

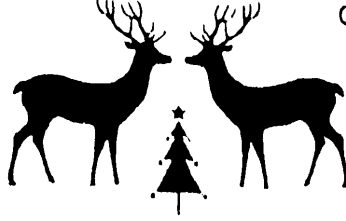
Annemle babam açıklığa giderek İsa’nın doğuş sahnesini çevreleyen ışıkları yaktılar.

İkonik doğum sahnesinin önünde hep birlikte şarkı söylerken Elias bana sarıldı. Babam İsa’nın doğuş sahnesini ben doğmadan önce inşa etmişti ve kendimi bildim bileli her yıl Noel arifesinde onu aydınlatarak klasik Noel şarkısını söyledik.

Bu yıl, her zamankinden daha anlamlıydı. Gözyaşlarına yanaklarımdan süzüldü. Ama bunlar üzüntü ya da keder gözyaşları değildi. Minnettarlık, mutluluk ve şaşkınlık gözyaşlarıydı.

Kasabama, aileme ve en önemlisi de yanımdaki adama duyduğum sevginin gözyaşları.

Gerçekten de gelmiş geçmiş en güzel Noel arifesiydi.

ELIAS

➤ Noel sabahı yeni bir başlangıç hissiyle doluydu, tik dikkatimi çekense berbat bir ruh hâliyle uyanmamamı olmuştu, kendi C içime çekilip Noel'i yalnız geçirmek aklıma bile gelmedi. Hatta erkenden kalkıp aldığım hediyeleri ağacın altına koydum, ardından dün gece söylediğimiz Noel şarkılarını mırıldanarak kahve yapıp kahvaltıyı hazırlamaya başladım.

Bende bir tuhafılık, ters giden bir şeyler olduğu açıktı.

Ya da belki de bir şeyler nihayet doğruydı artık.

Isabelle kalktı ve Noel ağacının önünde, odun sobasında cıtırdayan sıcacık ateşin eşliğinde keyif yaptık. Ona birkaç göstermelik hediye almıştım; yeni bir alet kemeri, birkaç Noel çorabı ve ağacı için hoşuna gideceğini düşündüğüm bir süs. O da bana birkaç yeni gömlek, bir çift Carhartt pantolon ve bir çorap şapka almıştı.

Parlak kırmızı bir çorap şapka.

Çok saçmaydı. Ama bayıldım.

Ambalaj kâğıtlarını ve kurdeleleri yerde bırakıp kanepede

* birbirimize sokulduk.

Isabelle bana doğru eğilip memnuniyetle derin bir nefes aldı. "O kadar güzel ki."

➤ "öyle. Ama kalkıp gitsek iyi olacak."

“Neden? Akşam yemeğine daha var.”

“Planlarda bir değişiklik oldu.”

“Ne demek istiyorsun? Bu akşam bizimkilerle yemek yiyeceğimizi sanıyordum.”

“Sizinkilerle yine görüşeceğiz ama başka bir şey ayarladım.”

“Bir sürpriz daha mı var?”

“Küçük bir şey, o da teyzemle eniştem için. Akşam yemeğini yanımızda götürüp onlara sürpriz yapacağız. Cole, Alice ve Maddie de geliyor.”

“Şahane. Buna bayılacaklar.”

“Umarım öyle olur. Onlar için en azından bunu yapabilirim diye düşündüm.”

Ayrıca Isabelle için bir Noel hediyem daha vardı.

Öğleden sonra Isabelle’le teyzemlere gittik. Kapılarında neşeli bir çelenk ve pencerelerin etrafında ışıklar vardı.

Isabelle beni çirkin Noel kazağını bir kez daha giymeye ikna etmişti. O da benzer bir kazakla bana eşlik ediyordu. Gerçi onun üzerinde çirkinden ziyade sevimli duruyordu. Saçlarını açmış ve ona verdiğim Noel çoraplarından birini giymişti.

Çok sevimliydi. Ve benimdi.

Arabayı ön tarafa park edip kapıya doğru ilerledik. Kapıyı tıklattım. Hattie açtı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Elias. Burada ne işin var? Isabelle, merhaba. Seni görmek çok güzel.”

“Mutlu Noeller,” dedim.

“Mutlu Noeller.” Bir bana bir Isabelle’e baktı. “Özür dilerim, soğukta kalmayın, içeri girin lütfen.”

“Tamam ama içeri getirmemiz gereken birkaç şey var. Kapıyı açık bırakabilir misiniz?”

Hattie'nin kaşları merakla çatıldı. “Elbette. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, biz hallederiz.”

Isabelle'le birlikte arabaya geri döndük, yiyecekleri boşaltmaya başladık, ikinci tur için geri dönerken grubun geri kalanı geldi. Isabelle'in anne ve babası, ardından Cole, Alice ve Maddie.

“Umarım daha fazla misafirin sakıncası yoktur,” dedim elimde bir posta daha yemekle içeri girerken. “Yemek pişirmek zorunda kalmanı istemedik, o yüzden Russell ve Faye'in evinde hallettik.”

Hattie ellerini yanaklarına götürdü. “Aman Tanrım. Şunlara bak.”

Cole, arkasında Alice ve kucağında Maddie'yle içeri girdi. Cole küçük kızı yere bırakırken Alice de koltuk değneklerine yaslanmasına yardım etti.

“Merhaba, Bayan Hattie,” dedi Maddie. “Hattie, Maddie. İsimlerimiz şiir gibi.”

“Merhaba, tatlım,” dedi Hattie. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller. Bir ‘Merika bebeğim var. Onun da benim gibi koltuk değnekleri var.”

“Ah, harika.”

Dale üzerinde yıpranmış bir ren geyiği kazağıyla yatak odasından çıktı. Çocukluğumdan beri her Noel aynı kazağı giyerdi.

“Misafirlerimiz olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum,” dedi Hattie. “Ama akşam yemeği getirmişler.” Teyzemle eniştem yan yana durmuş, olup bitenleri şaşkınlıkla izliyorlardı. Faye ve Russell biraz daha yiyeceklerle içeri girdi. Russell hindiye büyük bir kızartma tenceresinde taşıyordu, Faye'in elinde de bir güveç kabı vardı. Arabalarına dönüp kalan yemekleri getirmeden önce selam verdiler. Isabelle turtalarla geri dönerken Cole ve ben de birkaç poşet daha taşıdık.

Faye mutfakta kontrolü ele aldı ve kocası hariç herkesi kovdu. Maddie kanepede teyzemle oturmuş, ona Noel için aldığı oyuncak bebeği gösteriyordu. Alice ve Cole da yanlarında el ele oturuyorlardı.

Ağaca yaklaştım. Tilikum'daki ilk Noel'imdeki gibi çirkin bir ağaç değildi. Doluydu, düz dalları ve mükemmel bir formu vardı. Süslerin çoğu burada yaşadığım yıllardan tanıdıktı. Bahçe cücesi, bakır kalp, dondurma külahı, kızaktaki küçük çocuk ve kuyruğunu çektiğinizde bacaklarını aşağı yukarı hareket ettiren inek. Işıkları yansıtan çok renkli cam toplar ve bazı dallara bağlanmış kırmızı fiyonklar.

Tepeye doğru, yıldızın hemen altında, küçük kırmızı şapkalı soluk bir sincap vardı. Tilikum'daki ilk Noel'imden önce okulda yaptığım süstü bu.

Isabelle yanıma sokularak kolumun altına girdi. "Ağaçları çok güzel. Süsler sanki bir hikâye anlatıyor gibi."

"Anlatıyorlar."

Kesinlikle haklıydı, o süsler bir hikâye anlatıyordu. Buz hokeyi oynamaya çalıştığım zamanlardan kalma bir hokey sopası ve okul bandosunda çaldığım talihsiz yıllardan kalma bir trompet vardı. Yaz tatillerinde ziyaret ettiğimiz milli parklardan aldığımız süsler ve Noel ağacımızı kesmek için her zaman kullandığımıza benzeyen küçük bir el testeresi. Birkaç tanesini Hattie el işi yapmamız için ısrar ettiğinde birlikte yapmıştık. Diğerleri geçmişe, benim onlarla yaşamadığım döneme aitti. Bazıları da her yıl koleksiyonlarına farklı bir şeyler ekledikleri için daha yeni görünüyordu.

"Bunları yaptığımız zamanı hatırlıyorum." Isabelle sincap süsünü işaret etti. "Annemin benimkini sakladığını sanmıyorum."

"Hattie'nin bunu neden sakladığını bilmiyorum. Bayağı kederli bir sincap."

"Çok şirin. Kırmızı şapka detayı hoşuma gitti."

Sincap beni tedirgin etmiş olabilirdi ama artık o sevimli hayvanların yüzleşmek istemediğim anıların ve derslerin habercisi olmadıklarını biliyordum. Isabelle'i sıkıca kucaklayıp saçlarından öptüm. Hayat bir yolculuktu ve ben kesinlikle henüz nihai durağıma varmamıştım. Ama şeytanlarımla yüzleşme ve neyin önemli olduğunu anlama konusunda uzun bir yol katetmiştim.

Her şeyim vardı artık. Tam burada, yanımdaydı.

Dale enişte şampanya kadehlerini dağıtırken Isabelle'in annesiyle babası yemek hazırlıklarını tamamladı.

"Noel'de bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama yeni bir iş aramaya başlamam gerekiyor mu?" diye sordu Alice.

"Seninle bu konuda konuşacaktım ama bugün iş hakkında konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadım. DataStream'de hâlâ bir işin var. Bu konuda güvence aldım."

"İçim rahatladı," dedi. "Yani galiba. Aslına bakarsan orada çalışmaya devam etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bir alternatif var."

Kaşlarını merakla kaldırdı. "Ne gibi?"

"Gelip benim için çalışabilirsin. Tamam, beş parasızım ve sıfırdan başlıyorum. Ama eminim ki birkaç müşteri başlangıç için yeterli olacaktır."

"Kendi şirketini mi kuruyorsun?"

Başımınla onayladım. "Ayrıca merkezi burada, Tilikum'da olacak. Elbette buraya taşınmak istemezsen anlarım ama..."

"Kabul ediyorum," dedi ben daha sözümü bitirmeden.

"Daha iş tanımına bile gelmedim."

"Umurumda değil. Ben varım."

Uzattığım eli hiç bekletmeden sıktı.

"Anne, ne yapıyorsun?"

Alice yerine oturup kızına doğru eğildi. "Annen yeni bir iş buldu. Dolayısıyla buraya, Tilikuma taşınacağız. Ne dersin?"

Maddie kollarını havaya kaldırdı. "Evet! Evet, anne, evet! Artık Cole'la evlenebilir misin?"

Alice'in gözleri büyüdü. "Ah, tatlım, bu... Yani, bilmiyorum eğer... Ben..."

"Aslında..." Cole ayağa kalktı ve cebinden bir şey çıkardı. "Doğru âni bekliyordum. Sanırım geldi."

Cole, Alice'in önünde tek dizinin üzerine çöktüğünde herkesin nefesi kesildi. Yüzünü Alice'e dönse de uzanıp Maddie'nin elini de tuttu.

"Alice, bunun hızlı olduğunu biliyorum ama seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum." Maddie'ye döndü. "Maddie, senin için de uygunsa, annene benimle evlenmesini teklif etmek istiyorum."

"Evet de, anne," diye fısıldadı Maddie.

"Alice, benimle evlenir misin?"

"Evet," dedi Alice gözyaşlarına boğularak. "Evet, seninle evlenirim."

Onu çiftlikteki adama kaptıracağımı biliyordum.

Gerçi Alice'i kaybettiğim falan yoktu. Ayrıca onu Data-Stream'den çalışıyor olmam da bir Noel ikramiyesi sayılırdı.

Cole, Alice'i de kaldırarak ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı. Sonra Maddie'yi kucağına alarak ikisine birden sarıldı. Biz de alkışlarımızla destek oldu.

Isabelle gözlerini silerken, "İşte bu tam bir Noel sihriydi," dedi.

İtiraz bile edemedim. Gerçekten öyleydi.

Akşam yemeğini hep birlikte mutfakta yedik. Yemek masasının kanatlarını açınca hepimizin sığacağı kadar yer açıldı. Yemek lezzetli ve sohbet canlıydı. Çok geçmeden hepimiz doymuştuk. Hâlâ kurabiye isteyen Maddie hariç.

Tatlıdan önce biraz ara vermek konusunda herkes hemfikir. Hattie bir Noel filmi açtı. En sevdiği filmi: *It's a Wonderful Life*. Isabelle'le ikimiz dışında herkes yerine oturarak filmi izlemeye hazırlandı. Bense Isabelle'i arka kapıya doğru itip verandaya

çıkardım. Hava soğuktu, kar taneleri havada uçuşuyordu ama biraz baş başa kalmak istemiştim.

“Şahane bir şey yaptın,” dedi. “Yıllardır geçirdiğim en güzel Noel oldu. Hattie ve Dale çok mutlu görünüyorlar.”

“Bunu hak ediyorlar. Onlar iyi insanlar.” Saçlarım yüzünden çektim. “Senin için bir Noel hediyem daha var.”

“Ah, Elias, hayır. Zaten bir sürü şey yaptın ama ben sana doğru düzgün bir şey almadım.”

“Noel için istediğim tek bir şey var.” Cebimden kutuyu çıkardım. “Seni istiyorum.”

Kutuyu açıp tek dizimin üzerine çöktüğümde dudakları aralandı ve bana bakakaldı.

Hafif bir çığlık atıp bir eliyle ağzını kapadı.

“Benim tatlı Belle'im, benimle evlenir misin?”

Eli hâlâ ağzını örterken başıyla onayladı. “Evet.”

Kutudan gösterişsiz altın yüzüğü çıkarıp parmağına taktım. Yüzüğü kaldırırken eli titriyordu.

“Bu o yüzük mü yoksa?”

“O yüzük.”

“Nasılsani? Sakladın mı?”

“Ondan bir türlü kurtulamadım. Artık nedenini biliyorum.”

“Müthiş bir şey bu.”

Elini tutup çevirdim, ışığın altının üzerinde parlayışına baktım. “Yeni bir tane almayı da düşündüm aslında, büyük bir elmas. O zamanlar planım buydu çünkü. Beşinci yıldönümümüzde büyük bir tektaş yüzüğün olacaktı. Ama sonra bunun tam senlik olduğunu fark ettim.”

“Bayıldım. Çok sevdim ve seni de çok seviyorum. Noel mucizesi gibi. İnanamıyorum.”

Onu kollarımın arasına alıp öptüm. “İnan.”

Gerçekten de tam bir mucizeydi. Yıllar önce aldığım yüzüğü saklamış olmam değil. Mucize, gittiğim yoldan dönmüş olmamdı; hiçbir yere varmayacak boş bir hayattan kurtulmuştum.

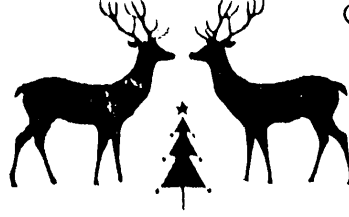
Noel'i küçümsememin nedeni bayramın kendisi değildi. Gerçekten değildi. Onunla ilişkilendirdiğim anılar ve inkâr ettiğim yalnızlığımı bütün mesele. Noel'den nefret ediyordum çünkü istediğim ama hak etmediğimi düşündüğüm her şeyi temsil ediyordu. Bir topluluğun parçası olmak, aile, sevgi.

Şimdi üçü de vardı.

Özellikle de sevgi. Isabelle'i hep sevmiştim. Çok uzun zaman hislerimi dondurmaya çalışmışım; acıyı, utancı, hayal kırıklığını. Kalbimin etrafındaki buzlar hepsinin üzerini örtmüştü ama sevgiyi dışarıda bırakmıştı. Geride kalan boşluğu hırs ve açgözlülükle doldurmaya çalışmak beni neredeyse felakete sürükleyecekti. Sonunda beni öldürebilirdi.

Ama Isabelle'in sevgisi ve küstahlığı sayesinde kurtuldum. En büyük Noel mucizesi buydu işte.

SON SÖZ

ELIAS

^mzuma dokunan bir cl beni uykudan uyandırdı, isteksizce

— bir gözümü açtım. Burnumun dibinde bir yüzle karşılaşınca
irkildim.

“Uyan, baba.”

Üç yaşındaki kızım Natalie yatağın yanında duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Isabelle’i uyandırmamaya çalışarak, “Bebeğim, beni korkuttun,” diye fısıldadım. Saate bir göz attım. Dört on yediydi.

“Daha çok erken.”

“Bugün Noyel.”

Yataktan kalkıp elini tuttum. “Henüz Noel değil. Sana Noel’in yedide başladığını söylememiş miydik?”

“Hayıy.”

Onu kendi odasına götürerek yatağına kaldırdım. “Sanırım henüz saatin kaç olduğunu anlayamıyorsun. Ama anne baba hâlâ uyuyor.”

“Hayır, uyumuyoy.”

“Çünkü babayı uyandırdın.”

“Bugün Noyel.”

Mantığın onun üzerinde işe yaramayacağını hissediyordum. En azından bugün yaramayacağı açıktı. Yorganı kaldırıp yatağına girdim. “Hâlâ gece şimdi. Hadi uyumaya devam edelim.”

Benimle birlikte kıvrılıp haçını koluma yasladı. Saçlarını öptüm ve soğuk ayak parmaklarını bacağıma bastırduğunda ödememeye çalıştım. Biraz daha uyumak ve annesini uyandırmasını engellemek umuduyla erken saatlerde Natalie’nin odasına ilk gelişim değildi, özellikle de ikinci çocuğumuz yolda olduğundan ve bugünlerde uyku çok kıymetli olduğundan.

Natalie dönüp bacaklarını büktü, düzeltti ve tekrar yuvarlandı. Noel heyecanının onu uyanık tutmayacağını umarak sakinleşmesini bekledim. Sabahın dördünde güne haçlarsa ilerleyen saatlerde bizi çok uğraştırırdı.

Dürüst olmak gerekirse benim için de aynısı geçerliydi. Ama üç yaşında bir çocuk ve hamile bir eşle, huysuzluğumu kendime saklamak zorundaydım.

Ayrıca Noel’deydik. Ben bile Noel günü huysuzluk edemezdim. Artık edemezdim yani.

Natalie sonunda sakinleşti. Nefesleri yavaşladı, uyuyor gibiydi. Gözlerimin kapanmasına ve vücudumun gevşemesine izin verdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda perdenin arasından ışık sızıyordu ve Natalie gitmişti.

Beni uyandırmadan yataktan nasıl çıkmıştı?

Mutfaktan gelen kahve kokusuyla kalktım. Karımı ve kızımı oturma odasında, Noel ağacının önünde otururken buldum. Natalie’nin çorabı, çeker ve ıvır zıvırlarla birlikte önüne serilmişti. Isabelle bir kollukta oturmuş, bacaklarını bir pufun üzerine uzatmış, ellerini şişkin karnının üzerine koymuştu.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek. “Mutlu Noeller.”

“Baba!” Natalie ayağa fırlayıp bana doğru koştu.

Onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım. “Mutlu Noeller, gıcık şey. Anneni uyandırdın demek?”

“Pek sayılmaz,” dedi Isabelle. “Geldiğinde ben çoktan uyanmışım. Bebek bir ayağını kaburgalarımın vurup duruyordu.”

“Kusura bakma, biraz daha uyumanı isterdim.”

“Uyudum. Sonra da Natalien’in çorabını açmasına izin verdim ki sen de biraz daha dinlenebilesin.”

Elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. “Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.”

Noel’e gelene kadar ardımızda bıraktığımız aylar çok yoğun geçmişti. İyi ama telaşlı. Noel Köyü tüm gücüyle yoluna devam ediyordu ve Isabelle’in, hamileliği bu kadar ilerlemişken -oğlumuzun doğumuna iki hafta kalmıştı- dinlenmesi gerekiyordu. Cole ve Alice işlerin bir kısmını üstlenerek bize yardımcı olunca bir mevsimlik işçi daha alabildik, ki onun da epey faydası oldu. Borç baskısı ortadan kalkınca çiftliği yeniden rayına oturtabilmiştik ve sadece Noel sezonunda değil, yıl boyunca ziyaretçi çeken cazibe merkezleri eklemiştik.

Şirketim StoneTech, son birkaç ay içinde portföyüne dört büyük müşteri ekleyerek sağlam bir büyüme atağına geçmişti. Mühendisler ve geliştiricilerden oluşan küçük ama parlak bir ekibim ve Alice vardı, işler şimdilik harika gidiyordu. Meşguldüm ama tatmin ediciydi. Patron olmayı seviyordum ama beni önemli gösterdiği ya da banka hesabımı şişirdiği için değil. Aslında, asgari bir maaş alıyor ve tüm kârı tekrar işe ve çalışanlarıma yatırıyordum. Böyle yapmak hoşuma gidiyordu çünkü kendi kaderimi kontrol edebiliyordum ve benim için çalışan insanlara hak ettiklerini verdiğimden emin olabiliyordum.

Natalie’yi yere indirdim ve mutfağa gidip kendime bir fincan kahve doldurdum, ardından da Noel ağacının önündeki küçük aileme katıldım.

“Hedileler?” diye sordu Natalie, heyecanla parlayan gözlerini bize dikerek.

Isabelle’le ikimizin mükemmel bir karışımıydı; benimki gibi koyu renk saçları, yeşil gözleri ve tıpkı annesi gibi küçük, tatlı bir burnu, ağzı ve çenesi vardı.

“Hediye zamanı.” Kahvemden hızlıca bir yudum aldım ve açması için bir paket bulabilmek için onu yere bıraktım. “Bunun üzerinde Natalie yazıyor. Kimmiş ki bu Natalie?”

“Benim, baba! Benim!” Kollarını havaya kaldırarak yerinde zıpladı.

Hediyeyi ona uzattım, hemen yere oturup paketi yırtarak açtı. Ambalaj kâğıtları uçuştı, fiyonk bir şekilde Isabelle’in ayağına takıldı ve Natalie tüylü, kahverengi bir oyuncak ayıyı göğsüne bastırdı.

“Ona Ayı adını veydim,” diye duyurdu.

“Pek yaratıcı sayılmaz, değil mi?” diye mırıldandım Isabelle’e. “Endişelenmeli miyiz?”

Karım güldü. “Daha üç yaşında.” .

Omuz silkerek ailemin hediyelerini dağıtmaya devam ettim. Atılmış kutular, fiyonklar, ambalaj kâğıtları ve kurdelelerden oluşan yığın büyüdü. Ama bu kaos hoşuma gidiyordu, özellikle de Natalie biraz daha büyüdüğü için. Her bir hediye için duyduğu heyecan en az ilki kadar parlaktı.

Dağınıklığın içinden geçip ağacın arkasına doğru gitti. Tekrar ortaya çıktığında elinde kendi elleriyle paketlediği anlaşılan küçük bir kutu vardı. Kutunun üzeri inşaat kâğıtları ve muhtemelen bir rulo bantla kaplıydı ve kırmızı kalemle küçük kalpler çizmişti.

“Sana hedile, baba.” Kutuyu bana uzattı.

“Vay canına, teşekkür ederim.” Elime aldığım kutuyu hafifçe salladım. Epey hafifti. “Acaba içinde ne var?”

“Ben yaptım.”

“Ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.” Bandı çekmek için uğraşarak kutuyu açtım. İçinde ikiye katlanmış kalın bir kâğıt parçası vardı. Dikkatlice çıkarıp açtım.

Makarnadan bir tablo çıktı. Sert, küçük erişteler tutkal topaklarıyla kâğıda yapıştırılmıştı. Kırmızı ve yeşil kalemle çizilmiş şekiller ve karalamalar makarnaların arasındaki boşlukları dolduruyordu.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da hoşuma gitmişti.

“Bu benim.” Natalie küçük bir insana benzeyen birkaç makarna parçasını işaret etti. “Bu sensin, bu da annem.”

“Bu ne?” Başka bir makarna topağına dokundum.

“Yavyu köpek.”

“Bizim yavru köpeğimiz yok ki.”

“Noyel Baba biy köpek yavyusu getiyiyoy.”

Telaşla Isabelle’e baktım. Köpekler şirindi —belki bir gün sahiplenirdik de- ama bir bebeğimiz olmak üzereydi. Isabelle bir kahkaha attı ve Natalie’nin bu fikre nereden kapıldığını bilmediğini anlatmak istercesine omuz silkti.

“Noel Baba’nın bu yıl bir köpek yavrusu getirdiğini sanmıyorum. Ama belki bir gün. Hem oyuncak ayın var ya.”

“Ayı!” Oyuncağı bulmak için ambalaj kâğıdı yığınının içine daldı. “Onun adı Boo-Boo.”

“Adının Ayı olduğunu sanıyordum.”

“Hayı, Boo-Boo.”

“Ne güzel bir isim,” dedi Isabelle.

“Sadece Ayı’dan daha iyi,” diye mırıldandım.

Natalie Isabelle’in yanına tırmanarak yeni oyuncaklarıyla oynarken bir çöp poşeti getirerek ortalığı toparladım. Saat henüz erkendi, ben de kahvemle -soğumuştum gerçi ama artık kahveyi içmeden soğumasına alışmıştım- kanepeye yerleşip kızımın oyun oynamasını izledim.

Her şey nasıl da değişmişti.

Çok değil, birkaç yıl önce Noel günü apartman daireme kapanır, o günün varlığından bile rahatsız olurdum. Şimdiyse kendimi Noel çalma listemizi mi yoksa bir tatil filmi mi açsak diye düşünürken buluyordum. Evimiz süslenmişti ve biraz sonra

da üzerinde kocaman, gülümseyen bir Grinch suratı olan en yeni çirkin Noel kazağını giyecektim.

Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Arada bir Isabelle'e bakıyor ve işlerin nasıl farklı bir seyir alabileceğini, neleri kaçırmak üzere olduğumu düşününce göğsüm sıkışıyor. Karşımdaki manzaranın değerini asla hafife almak istemiyordum.

Nihayet kahvaltı vakti gelmişti. Isabelle bir gün önce yaban mersinli kurabiye yapmıştı, ben de mutfığa gidip pastırma, yumurta ve krep yapmaya başladım. Çok geçmeden kapı çalındı ve Noel kaosu başladı.

İlk gelenler Cole, Alice ve Maddie'ydi. Ailelerine iki çocuk daha eklemişlerdi; üç yaşındaki Malcom ve bir yaşındaki Tristan. Natalie ciyakladı, Maddie'ye yeni ayısını gösterme heyecanı ile neredeyse sandalyeden düşüyordu. Maddie'ye resmen tapıyor ve ona hediyesini vermek için sabırsızlanıyordu. İkisini piknik yaparken çizdiği bir resim verecekti.

Cole, Maddie'nin kanepeye yerleşmesine yardım etti ve Natalie onun kucağına tırmanmaya başladı. On yaşında olmasına rağmen otuzuna merdiven dayamış gibi olgun görünen Maddie minik hayranına karşı son derece sabırlıydı. Yürümek için hâlâ koltuk değneklerine ihtiyacı vardı ama kaslarını güçlendirmek için çok çalışmıştı ve neredeyse her şeyi yardım almadan yapabiliyordu. İnanılmazdı.

Daha sonra Hattie ve Dale geldi, her ikisi de en sevdikleri tatil kıyafetlerini giymişlerdi ve büyük Noel kahvaltımıza takviye olsun diye yiyecek bir şeyler getirmişlerdi. Faye ve Russell da kısa bir süre sonra geldiler ve müzik ya da film açma zahmetine girmediğime sevindim. Bu gürültüde anlaşılmazdı zaten.

Kahvaltı hazır olduğunda hepimiz masaya doğru ilerledik. Noel kahvaltısı ailelerimiz için bir gelenek hâline gelmişti. Menü çeşitlilik gösterirdi ama her zaman bol miktarda yiyecek ve en önemlisi de bol miktarda iyi arkadaş bulunurdu.

Alicc'in doldurduğu mimozalar vc meyve suyu bardaklarıyla kadeh kaldırdık vc herkese Mutlu Noeller diledik.

Bunu söylerken dişlerimi gıcırdatmama bile gerek kalmadı.

Yedik, içtik, konuştuk vc güldük. Alice ve Cole'un çocukları ortalığı dağıttı, özellikle de Tristan. Natalic ayısının adını dört kez değiştirdi. Maddic bize bilim fuarı projesinden bahsetti, teyzemle eniştem Havvaih'deki tatil planlarını anlattılar, Fayc ile Russcll da onlara katılmayı planlıyordu.

Masanın karşısındaki Isabellc'c baktım ve başından beri tek istediğimin bu kadın olduğunu düşündüm, tik kez de düşünmüyordum bunu. Noel'i onunla vc etrafımızda toplanan ailemizle kutlamak... Gerçekten daha iyisi olamazdı.

Yemek odasının penceresinin önünde bir hareketlilik gözüme çarptı. Dışarıda bir sincap vardı. Arka ayakları üzerinde durmuş, pençelerinde küçük bir hazine tutuyordu ve bana bakıyor gibiydi.

Geçmişte yaptığım seçimlerin hepsi iyi ya da doğru değildi. Kolay şeyler de yaşamamıştım. Ailem beni terk etmişti, kızgındım, incinmişim. Isabclle'lc, kalbimizde her zaman küçük bir boşluk bırakacak bir kayıp yaşamıştık. Sonra ben hayatımın bir bölümünü açgözlü bir hırsla servet ve güç peşinde koşarak geçirmiştim.

Ama neyse ki bir mucize eseri kendimi burada bulmuştum. Bana bir hediye verilmişti, içgörü hediyesi. Hayatıma vc ruhuma daha fazla zarar vermeden önce ikinci bir şans verilmişti.

Son beş yılımı bu şansı değerlendirmeye çalışarak geçirdim. Hayatımı daha anlamlı kılmaya çalışarak. Karımı ve büyüyen ailemi severek, onlara öncelik vererek.

Sincap bir ağaca tırmanmak üzere karların arasından hızla uzaklaştı. Isabelle'le göz göze gelince gülümsedim. Karım, aşkım. O her şeyimdi. Beni kasvetli ve boş bir gelecekte kurtarmış, bana sevebileceğimi göstermişti.

Her Noel'i ve aradaki her günü onu severek geçirmek benim görevimdi.

BONUS SON SÖZ

ISABELLE

Noel Köyü'nün hareketli olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. İnanılmaz bir yoğunluk vardı. Tilikum Lisesi korusu spontane olarak ilahi söylemeye karar vererek müzik açığını kapamıştı. Yürüyüş yolları hıncahınç insan doluydu ve dükkânlar da kalabalıktı. Önceden kesilmiş ağaçlarımız neredeyse tükenmişti ve sürekli kendi ağaçlarını kesmek isteyen müşteriler geliyordu. Tüm bunlar birkaç gün önce başlayan kar fırtınasının ardından gerçekleşmişti.

Şimdiden harika bir sezon olmuştu ve güçlü bir kapanış yapacak gibiydik.

Hayat güzeldi.

Yoğun ama güzel.

Ağaç kesim alanım kontrol ettikten sonra köye geri döndüm. Annemle babam teknik olarak emekliye ayrılmış olsalar da babam hâlâ yardımcı olmaktan keyif alıyor ve müşterilerle mutlu mesut sohbet ederken sıcak çikolata dağıtıp insanların mükemmel Noel ağacını seçmelerine yardımcı oluyordu. Onu kendi hâline bırakmıştım. Herhangi bir çatıya tırmanmadığı sürece etrafımda olmasını seviyordum.

Annem çocuklarımıza bakıyordu, böylece Elias biraz alışveriş yapabiliyor, ben de işlerin yolunda gittiğinden emin olmak

için köyde tur atabiliyordum, Buraya kadar her şey yolundaydı. Tuvaletlerdeki borularla ilgili bazı endişeler vardı ama Cole o işi çoktan halletmişti. Koronun şarkılarını dinleyerek bir süre dinlendikten sonra çocuklarımı kontrol etmek için eve doğru yola çıktım.

Yaklaşık iki yıl önce oğlumuz Noah doğunca annemle babam evleri değiştirmek konusunda ısrar etmişti. Onlar, daha büyük olan çiftlik evinin bakım sorumluluğundan kurtulduklarına sevinerek tadilatım yaptığım kulübeye taşındılar ve biz de çocukluğumun geçtiği evde yaşamaya başladık. Ben, ben olduğum ve yerimde duramadığım için eski evi yenilemek üzere işe koyuldum. Çocuklarımızı çiftlikte büyütebildiğimiz için çok mutluydum. Yaptığımız değişiklikler ve Elias'ın yardımıyla Cook Aile Çiftliği gelişmeye başlamıştı.

Verandada ışıklar parıltıyordu, ön kapıda büyük bir çelenk asılıydı. Bir zamanlar Grinchvari bir adam olan kocam, özellikle çocuklarımız büyüüp tüm bunlardan zevk almaya başladıkça giderek daha ayrıntılı süslemeler yapmakta ısrar eden birine dönüştü. Natalie bu yıl o kadar çok süs yapmıştı ki ağaçta yer kalmadığı için bir kısmını da evdeki bitkilere astık. Elias hepsinin sergilenmesinde ısrar etmişti.

O harika bir babaydı.

İçeri girdim ama ev sessizdi. Noah'nın küçük kar botları ve çocukların kışlık montları arka kapıdaki yerlerinde yoktu. Annem onları karda oynamaları için dışarı çıkarmış olmalıydı.

Arka kapının açıldığı yol temizlenmişti ve her yerde çocuklarımın izlerini görebiliyordum. Bahçedeki karlar ayak izleriyle doluydu ve bir grup küçük kardan adam, çakıl gözleri ve havuç burunlarıyla yan yana dizilmişti. Annemi daha aşağıda, soğuğa aldırmadan oynayan Noah'yı takip ederken buldum.

“Döndün mü?” diye sordu annem. “Seni öğleden sonraya kadar görebileceğimizi sanmıyordum.”

“Seninle ve çocuklarla öğle yemeği yemeye geleyim dedim.”

Gülümsedi, gözlerindeki memnuniyeti görebiliyordum. Natalic doğduğundan beri denge hakkında çok şey öğrenmiştim. İkına ihtiyaç duyan ve ilgimi hak eden çocuklarım varken kendimi işe gömmezdim. 11er zaman kolay olmuyordu ama Elias da ben de ailemize öncelik vermek için elimizden geleni yapıyorduk.

“Anne!” diye haykırdı Noah.

Eğilerek onu öptüm. “Selam, ufaklık. Eğleniyor musun?”

Eldiveni i elleriyle beceriksizce bir avuç kar topladı. “Kar!”

“Karı çok seviyorsun, değil mi?” Etrafıma bakındım ama kızımı göremedim. “Natalic nerede?”

Annem arkasına baktı. “Şurada kardan bir kale yapıyordu.”

Onu göremedim ama beş yaşındaki yaramaz kızım kalesi olarak ilan ettiği kar yığınının arkasında saklanıyor olabilirdi. Derme çatma bir duvar oluşturduğu yere gittim ama orada değildi.

“Natalic?”

Cevap vermedi.

“Az önce oradaydı,” dedi annem. Sesinde biraz endişe vardı.

“Merak etme. Muhtemelen sopa ya da başka bir şey aramak için dışarı çıkmıştır. Neden Noah’yı içeri götürmüyorsun? Ben de gidip kızı bulayım.”

Arka kapı açıldı ve Elias başını dışarı uzattı. Onu görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Birbirimizi sadece birkaç saat önce görmüştük ama onu görmek hâlâ içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu.

Gözlerime baktı ve hafifçe gülümsedi. “Ben geldim.” Bu basit sözler soğuk bir günde yanan sıcacık bir ateş gibi içimi ısıttı. O beni yuvamdı. Ve onun gibi hiçbir yerde kendini gerçekten evinde hissetmemiş bir adam için bu eminim ki çok şey ifade ediyordu.

“Natalic dolaşmaya çıkmış,” dedim. “Benimle gelip onu bulmak ister misin?”

Yüzümle endişeli bir ifade belirdi. “Nereye gitti?”

“Eminim iyidir. Kardan bir kale yapmak istiyordu, o yüzden muhtemelen çubuk ya da çam kozalağı falan aramaya gitmiştir.”

Annem Noah’yı kardan kaldırdı. Burnu ve yanakları pembeydi ama olabildiğince mutluydu. “Üstünü değiştireyim.”

“Sağ ol, anne. Birazdan döneriz.”

Elias dışarı çıkarken oğlunun küçük yuvarlak yanağını öpmek için durdu. Sonra elimi tuttu ve kızımızı bulmak için yola koyulduk.

Dışarıda dolaşmaması gerekiyordu ama evcilik oynarken nerede olduğunu unutmaya meyilliydi. Çok endişelenmedim. Noel Köyünde tek başına yürümesini istemiyordum —çok fazla insan vardı- ama evle köy arasında yeterince mesafe vardı, dolayısıyla muhtemelen müşteri kalabalığına varmadan önce bulurduk onu.

“Natalie,” diye seslendi Elias. “Bunu yapmasından hoşlanmıyorum, özellikle de karda. Belki de bir çoban köpeği almalıyız. Onu evin yakınında tutması için eğitebilir miyiz?”

“Muhtemelen. Ya da Horace’ı buraya taşıyabiliriz. O en iyi bekçi eşegidir.”

İnledi. “Hayır. Horace ağıldaki bölmesinde kalacak.”

Güldüm.

Yaklaştıkça Noel Köyünün gürültüsü çam ağaçlarının arasından yayılıyordu ama Natalie’den hâlâ bir iz yoktu. İlk defa biraz endişelenmeye başlamıştım.

“Natalie,” diye seslendim. “Nereye gitti bu kız? Köye yalnız gitmemesi gerektiğini biliyor.”

“Yine de Şeker Dükkânını kontrol etmeliyiz. Kendisine baston şeker vermeleri için onlarla tatlı tatlı konuşmaya çalışıyor olabilir.”

“Büyük olanlarına bayılıyor.”

Hızımızı artırarak köye doğru yöneldik. Kalabalığı görünce kalbim sıkıştı. Elbette bu çiftlik için iyi bir şeydi ama elimde

olmadan arkadaşım Annika'nın oğlu Thomas'ın kaybolduğu zamanı hatırladım. Neyse ki sağ salim bulunmuştu. Ama bu korkutucu bir deneyimdi ve kendi kızımın kaybolacağı düşüncesi beni dehşete düşürdü.

Elias sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi elimi sıktı. “Muhtemelen onu elinde kocaman bir şekerle bir bankta otururken bulacağız.”

“Muhtemelen.”

Bir çift, köydeki en yeni dükkânımız olan Zencefilli Kurabiye Evi'ne girdi. Beyaz süslemeleri, nane şekerleri ve rengârenk şekerlemelerle çok şirindi. Dükkânı işletmeyi Annika üstlenmişti. Hem kendi süslerini ve dekorlarını hem de diğer yerel zanaatkârlarınkini satıyordu. Kısa sürede köyün en popüler dükkânı hâline gelmişti.

Natalie'den iz yoktu.

Onu Şeker Dükkânı'nın orada bulamadık, içeride de kimse görmemişti. Dükkândan çıkarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Nereye gitmişti?

Horace uzaktan anırdı.

“Duydun mu?” diye sordum.

“Neyi?”

“Horace. Sanırım bize bir şey söylüyor.”

Kaşlarını çattı. “Muhtemelen sadece eşeklik ediyordur.”

Eşeğin anırmasını tekrar duydum. “Hayır, bence gerçekten bize bir şey söylemeye çalışıyor.”

Elias'ın elini çekiştirerek ağıla yöneldim. Kalabalığı yararak ilerledik ve Horace yine anırdı. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Genelde bu kadar gürültü yapmazdı.

Ağıla vardığımızda Horace bölmesinde değildi. Biri onu dışarı mı salmıştı? Günün bu saatinde ağıldan çıkmaması gerekirdi.

Bir kez daha anırdı, ses dışarıdan, köyün misafirleri izlerken ren geyiği sürümüzün otladığı yerden geliyordu.

“Onu oraya kim saldı acaba?” Dışarı çıktık ve Horaccın orada olduğunu gördük. Ön toynaklarından birini toprağa vurup başını eğdi.

“N’aber koca adam?” diye sordum. “Ne işin var senin burada? ”

“Merhaba anne!”

Çitin diğer tarafında kızım duruyordu. Bir ren geyiğinin üzerinde.

Nefesim kesildi. Elias çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Natalie’ye ulaşip ren geyiğinin sırtından inmesine yardım etti.

“Natalie, ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Buckwheat beni gezdirdi,” dedi yeşil gözleri parlarken.

“Ren geyiğine binmemen gerekiyor.”

Yüzü asıldı. “Binemez miyim?”

“Hayır, tabii ki binemezsin.”

“Neden?”

Buckwheat sorusunu vurgulamak istercesine homurdandı.

“Çünkü güvenli değil. Binmek için değil onlar.”

Elias daha yakına eğildi ve kulağıma usulca fısıldadı. “Ona ren geyiklerine binmemesini söyledik mi hiç?”

Müthiş bir soruydu. Belki de söylememiştik.

Bir ebeveyn olarak söylemek zorunda olduğunuzu düşünmediğiniz şeyler.

Çömeldim. “İyi olmana sevindim ama ren geyikleri binmek için değil.”

Natalienin dudağı sarktı ama, “Tamam, anne,” dedi.

“Güzel.” Ayağa kalkıp onu kucağıma aldım. “Ayrıca evden çıkmamalıydın. Köyde yalnız olmaman gerektiğini biliyorsun.

“Burası köy değil ki,” dedi, sanki gayet açık bir gerçeği dile getirirmiş gibi. “Uzun yolu yürüdüm.”

Eliası baktım. Boşluğu bulmak tam bizim kızlık bir işti. Köyün içinden geçmeden evimizden ağıla giden bir yol vardı. Anlaşılan bu çocuğa karşı daha dikkatli davranmamız gerekiyordu.

“Ağıla da tek başına gelme, önce büyükannene sormalıydın. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi.

Natalic’yi babasına teslim ettim ve eve geri döndük. Annem onu gördüğü için çok rahatlamıştı, kucağına aldı ve Natalie kıkırdayıp kıvranmaya, onu bıraksın diye yalvarmaya başlayana kadar da sımsıkı tuttu. Noah masada oturmuş, mutlu mesut sandviç yiyordu ve ne mutlu bize ki neredeyse uyku vakti gelmişti.

Hızlıca bir öğle yemeği hazırladık ve sonrasında annem babamın ağaç pazarındaki müşterileri etkilemesine yardım etmek için çıktı. Elias, Noah’yı uyuttu, ben de Natalic’yi biraz dinlenmesi için odasına götürdüm. Çocukları odalarına yerleştirdikten sonra aşağı inip kendimizi Noel ağacının önündeki kanepeye attık.

Elias kolunu omzuma attı ve ben de kendimi ona yasladım. Parfümünün odunsu ferah kokusunu aldım. Gözlerimi kapatarak onu içime çektim ve yakınlığının tadını çıkardım. Onunla birlikte olmak, ağacın sıcak ışıltısının tadını çıkarmak o kadar güzel bir histi ki.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı ve başımı öptü.

“Ben de seni seviyorum.” Daha da sokuldum. “Alışveriş gezin nasıldı?”

“İyiymiş. Oyuncak kampanyası için bir sürü şey aldım. Gerçi galiba ipin ucunu biraz kaçırdım ama kaybettiğim zamanı telafi cdiyormuşum gibi düşünelim. Ayrıca Natalie için almak istediğin resim şövaletini aldım. Küçük adam için de birkaç şey buldum.”

“Bu yıl onun hediyeleri açışını izlemek eğlenceli olacak.”

“Doğru, geçen yıl sadece ambalaj kâğıtlarıyla oynamıştı.”

“Yine de şirindi.”

“Evet, öyleydi. Sana da bir şey aldım.”

“Ah, heyecanlandım.” Duraksadım. “Bu yıl Noel için ne istiyorsun? Sürekli bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Sana bir şey almak çok zor.”

“Hayır, değil.”

“Evet, öyle. Hep isteyebileceğin her şeye sahip olduğunu söylüyorsun.”

Biraz daha sıkı sarıldı. “Çünkü öyle.”

“Ama yine de sana bir hediye almak istiyorum.”

Başımı tekrar öptü. “Bir şey var.”

“Söyle bana.”

Yer değiştirerek bana bakabilmek için hareket etti. Duygulu duygulu bakan çarpıcı yeşil gözleri yüzümdeydi. “Bir bebek daha.”

Kalbim neredeyse sevgiyle patlayacaktı. “Ciddi misin sen?”

Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. “Kesinlikle ciddiym. Sadece denerken eğlenelim diye de değil, gerçi o kısmı da harika.”

“Ren geyiklerine binen bir kaçak ve iki yaşında bir çocukla uğraşır olsak da... Gerçi oğlan gayet uslu.”

“Belki Noah beni yanlış bir güven duygusuna sürüklüyor ama bence bunu yapabiliriz. Daha da önemlisi, ben istiyorum. Seninle bir bebek daha yapmak istiyorum.”

Daha yakına eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Ben de seninle bir bebek daha yapmak istiyorum.”

“O zaman Noel dileğim gerçek oldu.”

Ellerini saçlarımın arasından geçirerek bu sefer daha ateşli bir öpücük için beni kendine çekti. Dili kadifemsiydi, bana dokunduğu anda vücudum resmen ısıl ısıl oldu. Ateş damarlarımnda hızla ilerledi ve merkezimde toplandı.

Belki de çalışmalara hemen başlayabilirdik.

“Anne?” Üst kattan Natalie nin sesi geldi.

Elias belli belirsiz bir gülümsemeyle geri çekildi.

“Hemen geliyorum,” diye seslendim.

Gözleri yoğundu, beni yutuyordu ve sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. “Bu gece.”

Başımla onayladım, aniden nefesim kesildi. “Bu gece.”

Sabırsızlanıyordum.

Ama annelik görevim beni çağırıyordu.

Ki hiç derdim yoktu bununla. Küçük çocuklarla —ve umarım yakında yeni bir bebekle— hayatımızın güzel bir dönemindeydik ve elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Aile hayatının talepleri baş başa kalabildiğimiz anları daha da değerli kılıyordu.

Natalie'yle ilgilenmek için ayağa kalktığım sırada Elias bana içimi eriten yakıcı bir bakış daha attı.

Onu çok seviyordum.

Ve bu gece ona bunu gösterecektim.

Elias ve ben bu noktaya gelene kadar çok şey yaşamıştık. Ama kesinlikle değmişti. Birbirimizi ve çocuklarımızı aşkla seviyorduk. Bir zamanlar bayramlardan nefret eden o adam artık bütün yıl Noel havasında yaşar olmuştu.

O benimdi, ben de onun ailesiydim ve ailemiz isteyebileceğim en iyi Noel mucizesiydi.